

KORAK - Omorătorul

fiul lui

Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

Edgar Rice Burroughs

Seria TARZAN

***Korak - Omorîtorul,
FIUL LUI TARZAN***

The Son of Tarzan
1917

V.1.0

Ilustratia copertei:
Neil Adams

Versiune electronică realizată
după volumul apărut la
EDITURA EURO PONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996

CAPITOLUL I - Cine este Ajax?

Barca cea mare a vasului de comerț maritim *Marjorie W.* plutea încet, dusă de curent, în josul râului Ugambi. Marinarii care ar fi trebuit să vîslească, se odihneau bucuroși, după ce mai înainte s-au obosit vîslind în susul marelui râu.

La vreo cinci kilometri mai jos, se afla ancorat vaporul *Marjorie W.*, gata de plecare, de îndată ce marinarii s-ar fi suit pe punte, trăgînd barca lor cu macaraua.

Deodată, atenția lor le-a fost atrasă de un om, care se afla pe malul de nord. Acesta avea o înfățișare stranie și își agita ambele brațe. Era numai piele și os. Striga către vapor cu o voce hodorogită.

— Cine să fie? a exclamat un marinar.

— Un alb, după cum văd, mormăi șeful lor. Luați băieți lopețile și să mergem acolo să vedem ce vrea, a mai adăugat.

Ajunși la mal, au dat peste un om extrem de slăbit, aproape chel, doar cu puține fire de păr alb, încîlcit pe frunte. Era aproape gol, avînd numai o piele de capră prinsă de mijloc, care îi atîrna pînă la genunchi. Pe obrajii săi ciupiți de vărsat, îi curgeau lacrimi, din niște ochi adînciți în orbite și vorbea o limbă străină marinarilor.

— *Po ruski?* încercă unul dintre ei. Știi englezește, mări?

Omul îngăimă mai multe cuvinte din această limbă pe care o cunoștea. Vorbea însă rău, cu întreruperi, de parcă ar fi trecut un deceniu de cînd nu o mai vorbise. I-a rugat pe marinari să îl ia cu ei.

Adus pe bordul vaporului *Marjorie W.*, istorisi salvatorilor săi o poveste tristă, plină de greutate și torturi, o viață mizeră dusă timp de zece ani.

Însă cum a ajuns în Africa nu a povestit, lăsându-i să își închipuie că a uitat acele zile din viața lui, fiind zdrobit de teribila viață care l-a distrus atât fizic, cât și intelectual.

Nu le-a spus numele său adevărat. A zis că îl cheamă Mihail Sabrov. De fapt, nu a mai rămas nici cea mai mică asemănare între această ruină umană și puternicul bărbat, care fusese odată Alexis Paulvitch.

Zece ani au trecut de când rusul scăpase de soarta prietenului său, marele criminal Nicolai Rokoff și nu o dată, ci de mii de ori în timpul acestor zece ani, și-a blestemat soarta și ar fi dorit să aibă sfârșitul lui Rokoff, care prin moarte a scăpat de orice suferință. Lui i-a fost dat să ducă o viață plină de suferințe teribile, mult mai grele decât însăși moartea, care atunci a refuzat să îl ia.

A fugit în junglă atunci când a văzut animalele sălbatice din ceata lui Tarzan, împreună cu teribilul lor stăpîn, invadînd puntea vaporului *Kinkaid*. De frica lor s-a afundat cît a putut de adînc în pădurea africană.

A nimerit însă la un trib de canibali, care a suferit în urma cruzimilor lui Rokoff și a lui Paulvitch.

Șeful de trib nu i-a luat viața însă l-a supus la chinuri îngrozitoare și l-a umilit.

Zece ani de-a rîndul a fost victima brutalităților întregului sat, a fost bătut și lovit cu pietre de femei și copii, mutilat de cuțitele războinicilor. A suferit de friguri și de alte boli îngrozitoare, care nu l-au ocolit aproape deloc.

Și totuși a rezistat. Vărsatul i-a lăsat urme urâte pe față. Însemnîndu-l pentru totdeauna. Înfățișarea lui Alexis Paulvitch s-a schimbat atât de mult, încît nici propria lui mamă nu ar fi recunoscut în această mumie vie și desfigurată vreo asemănare cu ceea ce a fost fiul ei.

În locul părului negru, des și bogat, nu avea acum decât cîteva șuvițe de un alb murdar. Picioarele au devenit strîmbe, dîndu-i un mers nesigur.

Nu mai avea nici un dinte, deoarece cei din sat i-au rupt cu lovituri sălbatice întreaga dantură. Tot ce fusese gândire și intelect a ajuns o tristă amintire pentru această epavă umană.

După ce a fost luat pe *Marjorie W.* a fost supus unor îngrijiri atente și a fost hrănit civilizat. Și-a revenit din slăbiciune, însă înfățișarea nu i s-a schimbat în bine.

A rămas un invalid pe toată viața.

Deși nu a împlinit nici patruzeci de ani, nimeni nu i-ar fi dat mai puțin de optzeci. Toate păcatele șefului său le plătea el acum.

În mintea lui Alexis Paulvitch nu au mai rămas gânduri de răzbunare, ci doar o ură surdă împotriva omului pe care el și Rokoff au încercat să îl zdrobească fără succes.

Însă ura și orice amintire a lui Rokoff, pentru că din cauza acestuia a fost nevoit să îndure teribilele greutăți prin care a trecut.

Mai avea și o ură teribilă împotriva a vreo douăzeci de orașe, cu poliție și polițiști cu tot, de unde a fost obligat să fugă. Ura legea, ura ordinea, ura totul. Fiecare clipă din viața acestui om era plină de gânduri bolnave de ură.

Mintea îi coborîse la un nivel asemănător nivelului scăzut al înfățișării sale. Totul era numai o ură, atît în interior, cît și în exterior.

Nu se prea întîlnea cu marinarii de pe vapor, iar aceștia l-au lăsat în pace văzîndu-l atît de slăbit încît abia se mișca și atît de posac că abia dacă scotea cîteva cuvinte pe zi.

Vasul *Marjorie W.* a fost închiriat de către un grup de industriași bogați și a fost echipat cu un laborator condus de mai mulți oameni de știință. Vaporul a fost trimis în căutarea unui produs natural pentru care fabricanții, care suportau cheltuielile acestei călătorii, trebuiau să

plătească niște sume enorme pentru a fi importat din America de Sud.

Ce anume era însă acest produs, nu știa nimeni de pe vas. În afară de oamenii de știință. De fapt, nici pentru cititor nu are mare importanță, decît doar faptul că în căutarea acestui produs scump, echipajul vaporului a dat peste Paulvitch, care se afla de zece ani pe coasta Africii.

După ce a ridicat ancora, Marjorie. W. s-a îndreptat spre o mică insulă nelocuită la numai cîțiva kilometri de continent

Vaporul a stat aici ancorat, mai multe săptămîni.

Viața era foarte monotonă pentru marinari, care nu se ocupau cu nimic în timp ce oamenii de știință căutau respectivul produs natural.

Marinarii coborau deseori pe țărm, luîndu-l și pe Paulvitch cu ei, care deasemenea se plictisea pe bord.

Insula era acoperită de o vegetație ecuatorială deasă, iar jungla se întindea pînă la țărm.

Savanții se găseau în interiorul insulei, în căutarea produsului despre care au auzit că s-ar putea găsi în această zonă. Un simplu zvon a fost suficient să deplaseze întreaga expediție pe aceste meleaguri.

Echipajul, împreună cu ofițerii, pescuia, vîna sau explora pădurea. Paulvitch își tîra oasele pe plajă, în toate direcțiile, sau ședea la umbra unui copac mare și umbros de la marginea junglei.

Într-una din zile, în timp ce marinarii erau duși să vadă o panteră împușcată de unul dintre ei, în interiorul insulei, Paulvitch a adormit la umbra copacului sub care s-a instalat.

S-a deșteptat din somn simțind o mîină grea pe umărul său.

Tresări imediat și a încercat să se ridice, dar a încremenit imediat, la vederea unei maimuțe antropoide

uriașe, care ședea lângă el și îl cerceta atent.

Speriat, rusul a aruncat o privire spre locul unde erau marinarii, dar aceștia erau la câteva sute de metri de el. Maimuțoiul l-a tras de mînecă începînd să bolborosească ceva pe un ton plîngător.

Văzînd că nici în privirea animalului și nici în mormăitul lui nu era nici-o urmă de dușmănie, Paulvitch s-a ridicat de pe jos. Maimuța s-a ridicat deasemenea în două picioare.

Îndoit de la mijloc, Paulvitch s-a tîrît pînă la marinari, avînd maimuțoiul lângă el, care îl luase de braț. Au ajuns lângă marinari, fără să fie văzuți.

În tot acest timp, Paulvitch s-a convins că animalul era blînd, neavînd nici o intenție rea. În mintea rusului, a încolțit ideea, că acest animal prețios ar reprezenta o sumă serioasă de bani.

Înainte de a ajunge la marinari, s-a și hotărît să profite de această întîmplare. Marinarii au fost surprinși la vederea acestei perechi atît de ciudate și s-au apropiat în fugă, pentru a-i observa mai îndeaproape.

Maimuța nu a dat nici un semn că i-ar fi teamă de oameni. Dimpotrivă, l-a apucat pe rînd, pe fiecare marinar de umăr, privindu-i atent fața, câteva clipe. După ce l-a cercetat pe fiecare, s-a întors spre Paulvitch. În întreaga lui atitudine și în toate mișcărilor sale se putea vedea o mare dezamăgire.

Oamenii erau încîntați de antropoid. S-au strîns în jurul lui Paulvitch, punîndu-i tot felul de întrebări și examinîndu-i prietenul ciudat. Rusul le-a spus doar că animalul îi aparține; nimic mai mult.

— Maimuța este a mea, maimuța este a mea, repeta el mereu, fără să mai adauge ceva.

Un marinar, plictisit de Paulvitch, a încercat să facă o glumă. Apropiindu-se de maimuță, a împuns-o în spate cu un ac.

Ca fulgerul, fiara s-a întors spre cel care îl înțepase, iar peste o clipă, animalul prietenos s-a transformat într-o fiară turbată. Zîmbetul de satisfacție de pe fața marinarului care a făcut acea glumă proastă s-a schimbat într-o expresie de groază.

A încercat să scape de brațul cel lung cu care antropoidul încerca să îl prindă, dar văzînd că nu reușește, a tras de la brîu cuțitul lui de vînătoare. Cu o singură mișcare însă, animalul i-a smuls arma din mînă, aruncîndu-l cît colo. Apoi, și-a înfipt colții în umărul marinarului.

Ceilalți marinari au sărit asupra fiarei cu ciomege și cuțite, în timp ce Paulvitch, neputînd interveni între ei, îl trăgea de mîneacă pe fiecare combatant, rugîndu-l să lase animalul în pace.

În imaginația lui bolnavă, vedea cum visul lui de îmbogățire dispăre în fața cuțitelor marinarilor.

Însă antropoidul nu s-a dat bătut, în ciuda numărului mare de marinari.

Sculîndu-se de pe marinarul care provocase altercația, și-a scuturat puternicii săi umeri, eliberîndu-se de alți doi marinari care i-au sărit în spate. Apoi, cu lovituri puternice, pe care le dădea cu palma deschisă. Îi trînti, unul după altul, pe toți atacanții, sărind cînd într-o parte, cînd în alta. Evitînd cu multă abilitate adversarii numeroși.

Căpitanul și primul ofițer care tocmai au coborît de pe vapor pe uscat, au fost deasemenea spectatori la această bătălie. Paulvitch îi văzu pe cei doi alergînd, cu pistoalele pregătite. În urma lor veneau alți marinari, care au coborît dintr-o barcă.

Acum, maimuța, pe care nimeni nu mai îndrăznea să o atace, stătea în expectativă și se uita în jur. Paulvitch nu își dădea seama, dacă se pregătea să înfrunte un nou atac, sau se gîndea pe care dintre ei să îl atace mai întîi

pentru a-l sfîșia.

Ce era însă sigur, era faptul că de îndată ce animalul ar fi ajuns în bătaia armelor ofițerilor, aceștia ar fi ucis-o imediat. Trebuia să se întîmple ceva, care să-i împiedice pe aceștia să împuște maimuța.

Maimuța antropoidă nu face nici o mișcare, dar evident nu avea nici o intenție agresivă față de Paulvitch. Acesta nu era sigur ce trebuia să facă, dar își dădea seama că în acea fiară s-au trezit toate instinctele sălbătice, stîrnite de mirosul de sînge proaspăt.

Paulvitch stătea pe gînduri și nu știa ce să întreprindă. Avea în față doar acel vis de îmbogățire, care fără îndoială s-ar fi risipit, dacă pierdea animalul.

Căpitanul i-a strigat să se dea la o parte, ca să omoare animalul. Însă Paulvitch, în loc să se dea la o parte s-a așezat în fața fiarei, deși îi tremura întreg corpul.

Își stăpîni frica, luînd animalul de braț.

— Hai să plecăm! porunci el animalului, trăgîndu-l de braț și încercînd să îl scoată din mijlocul marinarilor, dintre care mulți era trîntiți la pămînt, înspăimîntați de teribilul lor potrivnic.

Maimuța s-a lăsat condusă mai departe. Fără să dea impresia că ar dori să facă vreun rău căpitanului. Acesta a ajuns la cîțiva pași de ciudata pereche.

— La o parte, Sabrov! spuse el furios. Îi dau eu să se sature să îmi mutileze marinarii.

— Animalul nu are nici o vină, domnule căpitan! spuse Paulvitch pe un ton plîngăcios. Te rog, nu trage! Oamenii tăi s-au legat de ea, ei au atacat-o întîi. Nu vezi cît este de blîndă.

Apoi a continuat cu speranță în glas:

— Este a mea, a mea și nu te las să mi-o omori, termină el, avînd din nou în față spectrul pierderii animalului, care i-ar fi adus suficienți bani pentru a duce

o viață de plăceri la Londra. Însă acești bani erau în pericol dacă pierdea maimuța.

Căpitanul și-a coborât brațul în care ținea arma.

— Zici că oamenii mei s-au legat de ea? Ia să vedem! adăugă el, întorcându-se spre marinari. Cine a început?

În acest timp, marinarii căzuți s-au ridicat în picioare. Majoritatea nu s-au ales decât cu spaima, în afară de cel care fusese mușcat de umăr.

— Simpson este de vină, domnule, zise un marinar. A înțepat maimuța pe la spate, cu un ac, iar animalul s-a apărut. Așa îi trebuie, numai că pe urmă am fost și noi atacați pentru că i-am sărit în ajutor. Maimuța, ce era să facă, s-a apărut!

Căpitanul s-a uitat la Simpson, care rușinat, a recunoscut adevărul. Apoi, s-a apropiat de maimuță, de parcă ar fi dorit să se asigure el însuși că fiara nu era agresivă. Totuși ținea pregătit revolverul, gata să tragă la cea mai mică mișcare ostilă din partea animalului.

La apropierea căpitanului, antropoidul s-a ridicat și a venit către el. Avea pe figură aceeași expresie curioasă, cu care examinase amănunțit fața fiecărui marinar.

Veni lângă el, fără nici o intenție de a ataca și își puse labele enorme pe umărul căpitanului, studiindu-i trăsăturile, cu foarte multă atenție.

Din nou, pe fața maimuței a apărut aceeași expresie de dezamăgire, însoțită de data aceasta de un oftat aproape omenesc.

A examinat și fața celui alt ofițer, apoi s-a uitat și la ceilalți doi marinari care au venit cu barca. De fiecare dată, a oftat dezamăgit. Apoi s-a întors lângă Paulvitch și s-a așezat pe pământ.

Nu s-a mai uitat la nimeni și după toate aparențele a uitat încăierarea cu marinarii.

Cînd s-au suit cu toții pe vapor, Paulvitch a luat

antropoidul cu el, fără ca acesta să se împotrivească. Nici căpitanul nu s-a opus.

Maimuța a fost admisă pe punte în mod tacit și a fost considerată ca făcând parte din echipaj.

Pe vas, a examinat cu multă atenție fața fiecăruia cu care nu s-a întâlnit, dar de fiecare dată manifesta aceeași decepție.

Oamenii de știință, căpitanul și ofițerii au discutat acest fenomen, dar nu au putut da nici o explicație plauzibilă ciudatei ceremonii cu care maimuța întâmpina pe fiecare nou-venit.

Dacă ar fi fost descoperită pe continent sau pe orice altă insulă, în afară de această insulă nelocuită, s-ar fi ajuns la concluzia că a fost crescută de un om oarecare. Această teorie însă nu avea nici o bază, avînd în vedere că insula era total în afara rutelor maritime și a contactelor cu civilizația oamenilor.

Animalul părea că este într-o permanentă căutare a unei persoane și în primele zile ale lui pe vapor a fost deseori văzut cercetînd toate ungherele. După ce a examinat fața fiecărui membru al echipajului, a căzut într-o stare de apatie, fiindu-i absolut indiferent ce se petrece în jurul său.

Pînă și rusului nu îi dădea mare atenție, în afară de momentele cînd acesta venea cu mîncarea. În alte ocazii, avea aerul că abia îl tolerează, nearătîndu-i afecțiune nici lui, dar nici altcuiva de pe vas.

Însă în toată această perioadă a fost foarte cuminte și nu a dat nici un semn de agresivitate. Cea mai mare parte a zilei o petrecea la proră, scrutînd zarea, de parcă ar fi fost înzestrat cu suficientă inteligență ca să știe că vasul este îndreptat spre un port unde se găseau alte ființe umane, care trebuiau și ele să fie amănunțit cercetate. În general, Ajax, după cum a fost botezat, era socotit una dintre cele mai remarcabile și inteligente

maimuțe pe care cei de pe *Marjorie W.* o văzuseră în toate călătoriile lor.

Dar în afară de inteligență, mai avea și alte calități deosebite. Avea o statură impunătoare și ca fizic se deosebea mult de alte maimuțe. Deși se vedea pe el că este în vîrstă, fizicul lui denota putere și încredere în forțele proprii.

În cele din urmă, *Marjorie W.* a ajuns în Anglia. Ofițerilor, marinarilor și oamenilor de știință, fiindu-le milă

de nenorocitul pe care l-au salvat de ororile junglei africane, au făcut o colectă, strîngînd o sumă suficient de mare ca Paulvitch și Ajax să ajungă la Londra. Rusul a avut multe necazuri cu Ajax, atît la debarcare, cît și în tren. Animalul dorea cu orice preț să cerceteze fața fiecărei persoane pe care o întîlnea în drum. Examină sute de fețe, dar nu îl găsi pe cel pe care îl căuta. De fiecare dată, marele antropoid cădea într-o stare de apatie, vădînd interes numai dacă vedea vreo persoană pe care nu o examinase. Atunci se ridica și îl privea cu mare atenție pe noul venit, spre marea groază a acestuia.

La Londra. Paulvitch s-a dus drept la un dresor cunoscut, căruia Ajax i-a plăcut foarte mult și care s-a învoit să dreseze animalul, fixîndu-și un mare procent din încasările cu spectacolele sale. Lui Paulvitch i-a propus plata întreținerii lor și o mică sumă suplimentară.

În acest mod. Ajax a ajuns la Londra și va participa la acțiuni ce vor schimba cursul vieții a foarte multe persoane.

CAPITOLUL II - Un copil neastîmpărat

Domnul Harald Moore era un tînăr înalt și slab. Era foarte harnic și lua în serios tot ceea ce făcea. Era pedagogul fiului unui nobil englez. I se părea că elevul său nu progresează suficient cît ar fi dorit părinții lui. Explica acest fapt mamei băiatului, într-un mod foarte conștiincios:

— Nu pot să spun că nu este un copil inteligent. Dacă nu ar fi așa. Aș fi avut speranțe mai mari de reușită, pentru că mi-am pus întreaga mea capacitate pedagogică să înving toate obstacolele.

Apoi a continuat:

— De fapt, necazul cel mare este că este extrem de dotat și de deștept și învață mai repede decît oricare băiat de vîrsta lui. Nu îi găsesc nici o vină în modul în care se pregătește pentru lecții. Mă îngrijorează doar faptul că nu manifestă nici un interes pentru materiile pe care i le predau, învață pur și simplu ca să scape mai repede de ore și sînt sigur că nici nu îl interesează ce a învățat. Se concentrează numai atunci cînd vine ora la care trebuie să arate cît știe.

După o scurtă pauză, a mai spus:

— Însă nu pot să nu observ că îl preocupă tot ce ține de forță fizică. Citește cărți despre fiarele din junglă sau despre viața și obiceiurile popoarelor necivilizate. Povestirile despre animale îl atrag în mod deosebit. Este în stare să citească ore în șir aventurile unor exploratori în Africa. L-am surprins de cîteva ori citind, noaptea în pat. Cartea lui Cari Hagenbeck, despre oameni și animale. Mama băiatului bătu nervoasă cu piciorul în covorul cel moale.

— Sper că i-ai interzis să mai facă așa ceva. Nu-i

așa. Zise ea.

Domnul Moore nu a răspuns imediat, nesimțindu-se în largul său.

— Desigur că am încercat să îi iau cartea, a răspuns în cele din urmă. Roșind. Dar fiul dumneavoastră este foarte puternic pentru vârsta tânără ce o are.

— Nu v-a lăsat să îi luați carte? întrebă mama băiatului.

— Nu am putut să i-o iau. Mărturisi pedagogul. Drept să vă spun, nu era supărat, dar spunea că se va preface într-o gorilă, iar eu sînt un cimpanzeu care vreau să îi fur mîncarea.

Pedagogul a răsuflat cîteva secunde, apoi a continuat:

— A sărit asupra mea cu mîrîituri sălbatice, așa cum nu am auzit în viața mea. M-a ridicat de parcă eram un fulg și m-a ținut deasupra capului său. M-a aruncat apoi în pat, apoi s-a prefăcut că mă sugrumă. Eu a trebuit să mă prefac că am murit. Apoi a pus un picior pe pieptul meu și a scos un răcnet teribil. Mi-a explicat că acela era strigătul de victorie al maimuțelor antropoide. Pe urmă, m-a ridicat, m-a dus pînă la ușă și m-a aruncat pe hol.

Cîteva minute, amîndoi interlocutorii au păstrat liniște deplină. În cele din urmă, mama băiatului a rupt tăcerea:

— Este foarte necesar, domnule Moore, ca să faceți tot ce vă este în putere ca să descurajați această tendință a lui Jack. El...

Dar ea nu a mai continuat. În acel moment, se auzi un zgomot dinspre fereastră, care îi făcu pe amîndoi să tresară. Camera în care se aflau, se găsea la etajul întîi, iar în dreptul geamului era un pom înalt, ale cărui crengi se întindeau pînă la un metru de clădire.

Pe una dintre crengi, era subiectul discuției lor: un băiat înalt, bine făcut, care stătea cu multă ușurință în

echilibru pe creanga ce se îndoise sub greutatea lui și care striga de bucurie la vederea spaimei întipărite pe fețele celor două persoane care îl priveau. Atît mama, cît și pedagogul au alergat speriați la fereastră. Dar pînă să ajungă să spună ceva, băiatul a și sărit pe fereastră, apărînd în fața lor.

— Am venit. Sînt un sălbatic din Borneo, anunță el și începu un fel de dans sălbatic în jurul îngrozitei mame și a scandalizatului pedagog.

A terminat dansul și și-a petrecut ambele brațe în jurul gîtului mamei lui, sărutînd-o pe amîndoi obraji.

— Mamă dragă, strigă el. O maimuță dresată este la teatrul mic. Colegii mei au văzut-o într-un spectacol aseară. Mi-au spus că știe să facă de toate; numai că nu vorbește. Merge pe bicicletă, mănîncă folosind cuțitul și furculița și știe o mulțime de lucruri interesante. Îmi dai voie să merg și eu, să îl văd? Te rog, lasă-mă, mamă!

Mîngîindu-și copilul pe obraz cu multă dragoste, femeia a dat din cap a refuz.

— Nu dragă Jack, nu se poate! Știi bine că mie nu îmi plac astfel de spectacole.

— Nu înțeleg ce ai împotriva lor, a insistat băiatul. Toți prietenii mei s-au dus la teatru și la grădina zoologică, dar pe mine nu mă lași. Lumea ar crede că sînt fată sau chiar bleg!

Tocmai atunci a intrat pe ușă un bărbat înalt, cu ochii verzi. Băiatul i s-a adresat:

— Tată, nu-i așa că am voie să merg și eu?

— Unde, băiatule, întrebă noul sosit.

— Vrea să meargă la teatru mic să vadă o maimuță dresată, răspunse mama băiatului, pentru a preveni un răspuns din partea tatălui.

— Nu este cumva vorba de Ajax? întrebă acesta.

Băiatul a dat afirmativ din cap.

— Draga mea, nu găsesc în asta nimic rău și chiar

mie mi-ar place să văd acest animal. Toți spun că este ceva ieșit din comun. Este un animal enorm și inteligent.

Întorcându-se spre soția lui a continuat:

— Nu vrei să vii și tu cu noi, Jane?

Ea a dat din cap, arătând că hotărîrea ei nu poate fi schimbată. Ea s-a întors către domnul Moore și l-a întrebat dacă nu este ora de începere a lecțiilor de seara.

De îndată ce au ieșit din cameră, părinții băiatului au avut următoarea convorbire:

— John, zise femeia, trebuie să facem ceva pentru a-l opri pe băiatul nostru de orice chef de viață sălbatică, pe care mi-e teamă că a moștenit-o de la tine. Chemarea junglei este foarte puternică. Tu știi asta din proprie experiență. A trebuit și tu, la rîndul tău, să lupți cu tine însuși ca să nu te întorci în sălbăcie, la viața pe care ai dus-o atîția ani.

După aceea a mai spus:

— La fel de bine știi, mai bine decît oricine altcineva, ce soartă teribilă l-ar aștepta pe Jack, dacă i-ar fi drag să cutureie jungla africană sălbatică.

— Nu sînt sigur că această atracție a moștenit-o în totalitate de la mine. Dar nici așa nu cred că așa ceva se poate transmite din tată în fiu! Însă cred, că temerile tale te fac să exagerezi uneori în restricțiile pe care le impui fiului nostru. Dragostea lui pentru animale, este ceva firesc pentru un băiat sănătos și normal de vîrsta lui. Nu este nimic deosebit că vrea să vadă o maimuță dresată. Pentru că vrea să îl vadă pe Ajax nu înseamnă că va dori să se însoare cu o maimuță. Și chiar dacă ar fi așa, nu este cazul să îi strigi că este rușinos, Jane, mai zise John Clayton, lord de Greystoke.

Cuprinzînd-o cu mîinile de umeri, îi zîmbi cu dragoste.

O ridică și o sărută pe buze.

— Mai vreau să îți spun ceva, Jane, reluă soțul pe

același ton serios cu care au început discuția. Tu nu i-ai povestit nimic despre viața sălbatică pe care am dus-o eu și nici eu nu mi-am permis să îi spun ceva.

După o scurtă pauză a spus:

— Dacă ar fi aflat că tatăl său este Tarzan al maimuțelor, desigur că viața de junglă nu i s-ar mai fi părut atît de grozavă și romantică. Experiența unora i-ar fi dezvăluit crudul adevăr despre viața dură de acolo. Eu știu cît de mult te atrage jungla, iar o asemenea aventură este foarte periculoasă. Dar lady Greystoke nu s-a lăsat convinsă, după cum nu s-a lăsat convinsă nici înainte, de sute de ori, cînd a venit vorba de trecutul soțului ei.

— Nu, John! s-a opus ea categoric. Niciodată nu voi fi de acord ca să îi bagi fiului tău în cap, idei despre viața sălbatică despre care amîndoi evităm să mai discutăm.

Subiectul nu a mai fost abordat pînă seara, cînd Jack a adus din nou vorba de maimuță. Băiatul ședea într-un fotoliu, cînd din senin, s-a adresat tatălui său:

— Te rog să îmi argumentezi, de ce nu mi se permite să merg să văd maimuța.

— Mama ta nu îți permite, îi spuse Tarzan.

— Dar tu îmi dai voie?

— Nu este vorba de așa ceva, băiatul meu! ocoli tatăl un răspuns direct. Dacă ea nu te lasă este lege pentru noi.

— Eu tot voi merge să-l văd pe Ajax! spuse băiatul, după cîteva momente de gîndire. Nu văd de ce alți băieți au voie să meargă, iar mie mi se interzice. Celorlalți nu li s-a întîmplat nimic acolo. M-aș fi dus oricum, numai că am vrut să vă spun și vouă ce vreau să fac.

În tonul copilului nu era nimic care să denote lipsă de respect sau sfidare. A spus exact ce gîndea. Tatăl său abia și-a stăpînit un zîmbet de satisfacție, văzînd cît de corect gîndește fiul lui și cît de bărbătească îi este

purtarea.

— Îți admir sinceritatea, dragă Jack, zise el. Dar dă-mi voie să fiu și eu la fel de sincer. Dacă te duci singur să îl vezi pe Ajax te voi pedepsi. Nu te-am bătut niciodată, însă trebuie să îți asculți mama, înțelegi?

— Înțeleg, răspunse băiatul.

După un moment a adăugat.

— Îți voi povesti cum a fost după ce îl voi vedea pe Ajax.

Camera domnului Moore era alături de cea a tînărului său elev, iar pedagogul avea obiceiul să se uite în camera băiatului, în fiecare seară, cînd se apropia ora de culcare.

În mod deosebit, în această seară, nu a dorit să își neglijeze datoria, pentru că tocmai se întorsese de la o discuție cu părinții băiatului, care l-au rugat să își dea toată osteneala să îl facă să uite de maimuța Ajax.

Cînd a deschis ușa camerei, pe la nouă și jumătate, a rămas înmărmurit, văzîndu-l pe viitorul lord de Greystoke, îmbrăcat în haine de oraș, călare pe pervazul ferestrei, gata să sară.

S-a repezit să îl prindă, dar acțiunea nu a avut nici un rost, pentru că băiatul, de îndată ce a văzut că cineva a intrat la el în cameră s-a întors spre pat, de parcă ar fi renunțat la intenția de a mai pleca.

— Unde ai vrut să fugi? îl întrebă nervos domnul Moore.

— Mergeam să îl văd pe Ajax, răspunse tînărul liniștit.

— Mă mir..., începu pedagogul.

Dar peste o clipă, mirarea sa a fost mai mare trezindu-se deodată ridicat în aer și trîntit în pat. Fața îi era acoperită cu o pernă.

— Să nu strigi că te omor! îl amenință băiatul.

Domnul Moore s-a zbătut zadarnic, pentru că

băiatul, dacă a moștenit ceva de la tatăl său, era această putere supranaturală, pe care și Tarzan avusese cînd era copil

Aplecîndu-se, Jack a rupt cîteva fîșii din cearșaful de pe pat și l-a legat pe sărmanul om de mîini și de picioare. Întorcîndu-l cu fața în sus, i-a îndesat cîrpe în gură, împiedicîndu-l să mai scoată vreun sunet. După ce a terminat întreaga acțiune i-a explicat victimei sale:

— Eu sînt Waja, șeful tribului Waja, îi explica el pedagogului, iar dumneata ești Mahomed Adun, șeful arabilor, care vrea să îmi ucidă războinicii și să îmi fure fildeșul.

După ce l-a legat zdravăn, s-a ridicat și și-a privit opera:

— Așa deci hoțule, acum ești în mîinile mele! Plec acum, dar să fii cu băgare de scamă, că mă voi întoarce!

Zicînd acestea, fiul lui Tarzan sări peste fereastră, coborînd cu mare ușurință în curte Domnul Moore a început să se zvîrcolească în pat, pentru că era sigur că dacă nu vine nimeni să îl ajute se va sufoca. După cîteva mișcări nereușite, a căzut din pat. Durerea loviturii primite din cauza căzăturii l-a făcut să raționeze. Acum stătea liniștit, speriat, căutînd însă să găsească un mijloc care să îl scape din această situație disperată.

Își aminti că sub camera băiatului era camera unde a discutat cu părinții băiatului. Deși probabil că ei nu mai erau acolo, a încercat să își semnaleze prezența în camera băiatului.

După cîteva mișcări, s-a întors pentru ca să poată bate cu piciorul în podea.

Bătea într-un ritm care ar fi fost priceput imediat că este un semnal. A repetat loviturile la intervale scurte. După o vreme, care lui i s-a părut o veșnicie, a auzit zgomot de pași pe scări și o bătaie ușoară în ușă.

A bătut din nou cu piciorul în podea, neputînd

răspunde în alt mod. După o clipă de tăcere, bătaia s-a repetat, iar domnul Moore a semnalizat din nou.

Bătaia de la ușa s-a mai repetat, din ce în ce mai insistent, pînă cînd, în cele din urmă se auzi o voce.

— Domnule Jack!

Era un servitor, pe care pedagogul îl recunoscuse după voce și era cît pe ce să îi pleznească venele gîtului cînd a vrut să spună "Intră!", uitînd că are călușul în gură.

Servitorul a mai bătut o dată strigîndu-l pe băiat pe nume. Neprimind nici un răspuns a pus mîna pe clanță.

Domnul Moore și-a adus aminte cu groază în acel moment că, înainte de a pleca, Jack încuiase ușa pe dinăuntru

Cînd a auzit că servitorul a plecat din fața ușii, după ce a încercat de mai multe ori clanța, a leșinat.

Servitorul era însă palid și speriat la rîndul lui. A intrat în bibliotecă unde se afla John Clayton, pentru a-l anunța că nu a primit nici un răspuns la bătăile în ușa. Dar era ceva și mai grav. Că a auzit niște zgomote asemănătoare celor care sînt făcute de cineva care se tîrăște pe jos.

Lordul de Greystoke s-a repezit pe scară, urcînd cîte patru trepte deodată. În urma lui veneau soția lui și servitorul.

Ajungînd în fața ușii, l-a strigat cu o voce puternică. Neprimind nici un răspuns, se propti cu putere în ușa. Ușa trosni și căzu la pămînt.

Urmat de ceilalți, intră în cameră aprinzînd lumina electrică.

La lumina care a inundat camera, zări la cîtiva pași de el, corpul lui Moore, care zăcea în nesimțire. L-au dezlegat, iar după cîteva clipe, acesta și-a revenit, deschizîndu-și ochii.

— Unde este Jack? a fost prima întrebare a lui John Clayton. Cine a făcut asta? a mai întrebat, gîndindu-se

imediat la Rokoff și la o răpire. Domnul Moore nu a răspuns imediat. S-a sculat încet, s-a uitat prin cameră. Rînd pe rînd îi reveneau în minte teribilele momente prin care a trecut de la intrarea sa în cameră. Pe fața lui se citea o indignare fără margini.

— Îmi dau demisia, domnule! au fost primele lui cuvinte. Nu de pedagog aveți dumneavoastră nevoie pentru băiat, ci mai degrabă de un jandarm, sau dresor.

— Unde este el acum? întrebă lady Greystoke

— S-a dus să vadă maimuța, pe Ajax.

Tarzan abia și-a putut reține un zîmbet, dar după ce s-a convins că omul nu este deloc rănit, ci numai speriat, a dat poruncă să i se pregătească mașina, cu care pomi spre una dintre cele mai cunoscute teatre din Londra.

CAPITOLUL III - O dispariție misterioasă

În acest timp, Jack petrecea de minune. A ajuns la teatru tocmai cînd începea reprezentația cu Ajax. Instalat în loja în care cumpărase bilet, ședea aplecat peste balustradă, privind la toate mișcările maimuței. Dresorul a observat imediat interesul pe care acest băiat înalt și frumos îl acorda antropoidului și cum una dintre numerele de atracție ale lui Ajax consta în a intra printre spectatori, după cum spunea dresorul, să își caute rudele pierdute, acesta s-a gîndit să trimită maimuța lîngă acel băiat, care desigur va încremeni de spaimă. Cînd a sosit momentul în care maimuța trebuia să intre printre spectatori, dresorul l-a dirijat spre loja lui Jack. Dintr-o singură săritură, marele antropoid a ajuns în lojă, dar spre surprinderea dresorului. Scena nu s-a demolat așa cum și-a închipuit-o.

Fața băiatului s-a luminat de un zîmbet și imediat a început să mîngîie animalul. La rîndul ei, maimuța l-a apucat pe băiat de umeri, cercetîndu-i figura cu mult interes. În tot acest timp băiatul o mîngîia, vorbindu-i încet.

Niciodată nu a pierdut maimuța atîta vreme cu examinarea unei persoane. Se vedea că este tulburată și spre marea uimire a dresorului. Începu să mormăie ceva către băiat. Nu a avut asemenea comportament pînă în acel moment. Sala era încîntată. Dar scena a devenit și mai comică atunci cînd dresorul a încercat să îl cheme pe Ajax, din loja băiatului.

Animalul nu a vrut să se miște de acolo, iar cum dresorul avea aerul că va folosi forța, maimuța l-a întîmpinat cu colții scoși și cu un rînjat înfiorător.

Sala era în delir. Aplaudau maimuța, erau încîntați de băiat, iar unii au început să îl huiduiască pe dresor și pe director, care a avut proasta inspirație să apară în sală, pentru a-i da o mîină de ajutor dresorului. În cele din urmă, disperat și înțelegînd bine că această răzvrătire din partea animalului i-ar putea periclita toate reprezentațiile care urmau, hotărî să își impună autoritatea sa asupra animalului. Se repezi în culise de unde se întoarse cu un bici zdravăn. Dar în lojă se găsi față în față cu doi inamici furioși acum, pentru că băiatul s-a sculat în picioare, indicînd un scaun deasupra capului, pentru a-și apăra noul prieten.

Acum, Jack nu mai zîmbea. În ochii lui căprui se citea o expresie hotărîtă, încît dresorul nu a mai putut face nici un pas, văzîndu-l și pe antropoid furios. Ce s-ar fi întîmplat în continuare, nu se știe. Însă dresorul ar fi primit o bătaie zdravănă. În care sigur că ar fi ieșit rănit sau poate și mai grav.

În acel moment însă, a apărut cineva, care l-a împins pe dresor la o parte. Cum îl văzu pe noul sosit,

băiatul s-a înroșit și în albul ochilor.

— Tata! a exclamat el.

Maimuța, la rîndul ei, a aruncat o privire asupra lordului englez și a sărit repede asupra lui, vorbindu-i repede și tare. În limba lui. Lordul de Greystoke se opri locului, încremenit ca o stană de piatră.

— Akut! strigă el.

Băiatul se tot uita la ei, neștiind ce se întîmplă. Și dresorul a rămas cu gura căscată și cu ochii holbați, privind la acest spectacol incredibil.

De pe buzele nobilului englez au început să curgă sunete guturale, la care maimuța răspundea în aceeași limbă. În culise, un bătrîn gîrbovit și desfigurat, privea acest tablou, strîmbîndu-se ca un apucat, din cauza unor puternice emoții.

— Te caut de multă vreme, Tarzan, a spus Akut. Dar acum că te-am găsit, vreau să vin în jungla ta, să fiu întotdeauna alături de tine.

Lordul englez a mîngîiat maimuța pe cap. Prin fața ochilor lui, treceau cu iuțeală o serie de întîmplări petrecute în jungla sălbatică și primitivă din Africa. Unde împreună cu această fiară a luptat și a vînat umăr la umăr.

Își aminti de negrul Mugambi cu măciuca sa ucigătoare, de teribila panteră, iar în spatele lor, puternica ceată de maimuțe antropoide în frunte cu Akut. John Clayton a oftat adînc. În sufletul lui, chemarea pădurii africane a devenit din nou puternică, deși credea că această chemare nu mai există. Măcar o singură dată să mai vadă jungla, să simtă frunzele verzi că îi mîngîie pielea... să mai simtă mirosul vegetației umede.

Ar fi dorit să plece să vîneze puternicele carnivore și să se simtă urmărit de acestea, să fie și vînător. Dar și vînat. Tabloul din fața ochilor s-a completat imediat cu o femeie, încă tînără și frumoasă. Apăreau casa, prietenii,

fiul lui. Ridică resemnat din umeri.

— Nu se poate Akut! zise el, dar dacă vrei să te întorci te ajut. Tu nu poți fi fericit aici, dar nici eu nu aş mai fi fericit acolo.

În acel moment, s-a apropiat de ei dresorul. Maimuța rânji și își arătă colții.

— Du-te cu el, Akut! îi zise Tarzan al maimuțelor. Voi veni mâine să te văd.

Animalul s-a îndepărtat cu capul aplecat, mergînd după dresor. Acesta, la cererea lui John Clayton și-a dat adresa unde putea fi găsit. Tarzan s-a întors apoi spre fiul lui

— Să mergem! îi spuse.

S-au urcat împreună în mașină și au plecat. Cîteva minute, după ce au pornit, nu au scos nici un cuvînt. Băiatul a vorbit mai întîi.

— Maimuța te cunoștea, spuse acesta, iar voi ați vorbit în aceeași limbă. De unde te cunoaște și cum de știi limba lor?

Și atunci, pentru prima oară, Tarzan al maimuțelor îi povesti băiatului său, despre viața sa din tinerețe: nașterea lui în junglă, moartea părinților și despre Kala, care l-a alăptat și l-a crescut.

Îi povestea și de primejdiile din pădurea africană, despre fiaroasele animale, care te pîndesc zi și noapte. Vorbea despre perioadele de secetă, de ploile catastrofale, de foame și frig, de căldura insuportabilă, de ororile și suferințele pe care le-a îndurat.

Îi povesti toate acele lucruri care par groaznice unor oameni civilizați, sperînd că odată ce fiul lui va cunoaște teribila existență din junglă, nu va mai dori să plece să exploreze la rîndul lui fiaroasa junglă. Însă tocmai acele amănunte cumplite, tocmai primejdiile cele mai mari, erau cele care îl atrăgeau pe Tarzan spre acea viață.

Și în toiul descrierilor a uitat un singur lucru, esențial

însă: băiatul de lângă el, care asculta cu atîta atenție, nu era nimeni altul decît fiul lui Tarzan al maimuțelor.

După ce a trimis băiatul la culcare, bineînțeles fără pedeapsa care o promisese, John Clayton îi relată soției sale tot ce s-a întîmplat, precum și faptul că îi povestise fiului lor toată copilăria sa.

Jane Clayton care prevăzuse de multă vreme că fiul ei va trebui să afle în cele din urmă despre cumplita perioadă petrecută de tatăl lui în junglă, nu mai putea acum decît să spere că atracția spre junglă, atît de puternică în sufletul lui Tarzan nu se va transmite și fiului lor

A doua zi, Tarzan l-a vizitat pe Akut, fără însă să îl ia și pe Jack, deși băiatul i-a cerut voie să îl însoțească.

Tarzan l-a văzut pe bătrîn, pe proprietarul maimuței, dar nu îl recunoscuse pe ticălosul de Paulvitch, cel de altă dată.

Influențat de rugămințile lui Akut, Tarzan a încercat să trateze cu Paulvitch, dar acesta a refuzat să stabilească un preț, pretextînd că vrea să se mai gîndească.

Acasă, Tarzan îl găsi pe Jack arzînd de nerăbdare să afle rezultatele vizitei tatălui său, rugîndu-l în cele din urmă să îl cumpere pe Akut și să îl aducă acasă.

La auzul acestei idei, lady de Greystoke s-a îngrozit, însă băiatul a insistat. Atunci, Tarzan le-a spus că intenționează să îl răscumpere pe Akut, însă îl va trimite înapoi în Africa.

La această nouă propunere toți au fost de acord. Jack a cerut atunci voie să îl vadă din nou pe Akut, însă această cerere i-a fost refuzată.

Totuși, avînd și el adresa pe care dresorul le-a dat-o în prima seară a întîlnirii lor cu maimuța, a găsit prilejul să scape de supravegherea noului pedagog, cel care l-a înlocuit pe domnul Moore, care cu ocazia pe care o

cunoaștem, și-a dat demisia.

Peste două zile deci, Jack pomi prin cartierul pe care nu îl cunoștea și găsi strada respectivă și la adresa dată, pe bătrînul cu fața ciupită de vărsat. El era cel care i-a deschis ușa.

De îndată ce a auzit că băiatul dorește să îl vadă pe Ajax, i-a deschis ușa camerei în care locuia el, împreună cu maimuța. Cu foarte mulți ani în urmă, Paulvitch era un bărbat curat, ordonat, bine îmbrăcat, căruia îi plăcea să trăiască în condiții civilizate. Toate aceste însușiri le posedă în ciuda faptului că era un ticălos de rînd.

Acum însă, după zece ani de trai printre canibalii din Africa, îi dispăruse orice simț al ordinii și curățeniei. Hainele îi erau șifonate și murdare, mîinile îi erau nespălate. Cele cîteva șuvițe de pe cap îi erau murdare și nepieptănate.

Camera în care a intrat Jack era foarte murdară și în totală dezordine.

Intrînd în cameră, Jack îl văzu pe marele antropoid șezînd pe patul acoperit cu păaturi murdare și cîteva perne. Totul mirosea îngrozitor.

La vederea băiatului, animalul a sărit din pat și s-a apropiat de el.

Paulvitch, care nu l-a recunoscut pe Jack, fiindu-i teamă că maimuța ar putea să îl rănească, s-a postat în fața animalului, poruncindu-i să se întoarcă înapoi.

— Lasă-l, că nu îmi va face nici un rău. Ne cunoaștem și îl știe și tatăl meu, de cînd erau împreună în jungla africană. Tata este lordul de Greystoke, însă nu știe că am venit aici. Mama deasemenea mi-a interzis să calc pe aici, dar mie Ajax îmi este foarte drag. Dacă mă lași să vin mai des, îți voi plăti.

De îndată ce băiatul și-a dezvăluit identitatea, ochii lui Paulvitch s-au aprins. De cînd l-a văzut pe Tarzan în loja teatrului, în creierul său amorțit s-a prins din nou

flacăra răzbunării. Este caracteristic pentru ticăloși și criminali să atribuie altora nenorocirile pe care le îndură din cauza propriilor lor fărâdelegi. La fel și Alexis Paulvitch, aducându-și aminte de aventurile din trecut, îl acuza acum pe Tarzan de toate cele ce i s-au întâmplat lui și lui Rokoff, cu care de atâtea ori a încercat să îl ucidă pe Tarzan.

La început, nu și-a făcut nici un plan pentru a se răzbuna pe Tarzan prin fiul acestuia, dar acum era clar că profitînd de slăbiciunea băiatului pentru maimuță, va putea găsi mijlocul prin care să se răzbune. Băiatul îi povesti tot ce știa despre trecutul tatălui său în junglă, iar Paulvitch și-a dat seama că părinții lui nu i-au povestit copilăria lui Tarzan și nici nu l-au lăsat să meargă la grădina zoologică, tocmai pentru motivul ca tînărul să nu fie atras de junglă și să nu sufere de același dor care îl măcina pe tatăl lui.

Astfel că l-a încurajat să vină cît mai des, povestindu-i aventuri din lumea sălbatică, pe care băiatul sorbea cu mult nesaț. Găsea astfel coincidențe între ce povestea Paulvitch și ce îi povestise Tarzan.

De multe ori îl lăsa pe băiat singur cu maimuța și a rămas foarte surprins, văzînd cît de bine se înțelegeau amîndoi, băiatul învățînd foarte repede cîteva sunete din limbajul primitiv al animalului.

În această perioadă și Tarzan a venit de cîteva ori la Paulvitch, dorind din toată inima să îl răscumpere pe Ajax, așa că îi mărturisi sincer rusului că este împins de dorința de a reda animalului libertatea și să îl lase să se întoarcă în jungla natală. Dorea să trimită maimuța departe, ca fiul lui să nu se atașeze de animale și să ducă dorul de sălbăticie.

În cîteva cuvinte, fără să spună adevărul despre sine, Tarzan a recunoscut că jungla l-a influențat pe el personal, extrem de mult. A mai adăugat că îndeplinește

și o dorință a soției lui, care este foarte îngrijorată de viitorul băiatului lor.

Paulvitch abia și-a putu ascunde un zîmbet de satisfacție la auzul celor destăinuite de lordul de Greystoke. Nici cu o jumătate de oră mai devreme, viitorul lord de Greystoke, fiul celui care vorbea acum cu el, șezuse pe acel pat, vorbind cu Ajax cu aceeași ușurință cu care vorbea și tatăl lui printre animale.

În timpul acestei întrevederi. Paulvitch născoci un plan și a acceptat o sumă enormă în schimbul lui Ajax. A acceptat ca după primirea banilor să îmbarce animalul pe un vas care pleca din portul Dover spre Africa, peste exact două zile.

Primind oferta lui Tarzan, el a fost stăpînit de două sentimente. Mai întîi era lăcomia lui fără margini pentru suma ce o va primi, mai ales că maimuța nu mai participa la spectacole. Akut nu mai voia să iasă în public după ce l-a regăsit pe Tarzan.

Acum nu mai avea chef să mai vadă oameni, după ce și-a găsit vechiul stăpîn și prieten de vînătoare.

În nici un fel animalul nu a mai putut fi înduplecat să se prezinte pe scenă. Într-una din seri, dresorul a dorit să întrebuințeze forța pentru a-l obliga pe Ajax să facă numerele de atracție și fiara l-a atacat furioasă.

Spre norocul lui, dresorul a scăpat cu viață numai datorită prezenței lui Jack Clayton, care venise din nou la teatru pentru a-și vedea noul prieten.

Al doilea sentiment care apărea în aceste momente în sufletul rusului era marea sa dorință de răzbunare. De cînd s-a ivit acest prilej, nu a încetat să atribuie toate nenorocirile sale lui Tarzan. Și refuzul animalului de a mai apare pe scenă și de a-i aduce un câștig suplimentar se datora intervenției lordului de Greystoke.

Toate aceste sentimente erau pe un fond de slăbire a facultăților sale mintale, ca o consecință a privațiunilor

îndurate și a mediului în care a trăit în ultimii zece ani.

Pînă acum mulți ani, planurile sale erau precise și executate cu sînge rece, însă în aceste momente era împins doar de un instinct animalic primitiv.

Însă planul pe care îl elaborase pentru a se răzbuna era destul de bine pus la punct și dacă cineva l-ar fi cunoscut, nu ar fi crezut că fusese pus la punct de un om cu mintea rătăcită: obținea o sumă importantă de bani și se răzbuna pe vechiul său dușman prin fiul acestuia pe care tatăl îl idolatriza.

Amănuntele planului însă erau crude și brutale. Îi lipsea finețea cu care dădea el loviturile sale de maestru, cînd lucrase împreună cu Rokoff.

Toate păreau că se îmbină de minune pentru reușita planului său. Întîmplarea a făcut ca Jack să îl audă pe Tarzan povestindu-i soției lui de ideea de a-l trimite pe Akut înapoi în jungla sa natală.

La auzul acestora, băiatul s-a rugat de părinți să aducă maimuța la ei acasă, pentru o scurtă perioadă de vreme, ca să îl aibă prieten la joacă.

Tarzan nu s-ar fi opus acestei dorinți, însă lady Greystoke se îngrozea la ideea că o maimuță uriașă ar locui cu ei.

Zadarnic s-a rugat băiatul de ea. Jane a rămas de neînduplecat, așa că băiatul a dat impresia, că în cele din urmă, dă dreptate mamei sale. Akut urma să fie trimis înapoi în Africa, iar el va trebui să meargă înapoi la școală, deoarece vacanța se terminase. În ziua aceea, Jack nu s-a mai dus la Paulvitch, ci s-a ocupat cu alte lucruri.

Pentru că părinții lui îi dădeau mulți bani, la care nu țineau niciodată socoteală, se întîmpla ca deseori băiatul să aibă la dispoziție sume mari. Chiar cîteva sute de lire sterline.

O parte din acești bani îi cheltuia pe diverse lucruri,

mai mult sau mai puțin utile, pe care le strecura în casă, fără să fie observat.

A doua zi dimineața, după ce tatăl său plecase să trateze cu Paulvitch, Jack s-a dus și el la domiciliul rusului. Din prudentă, nu a îndrăznit să spună nici acestuia ce avea de gând, temându-se să nu fie refuzat sau descoperit.

Nu a cerut deci, decît permisiunea de a-l însoți pe Ajax pînă la Dover, explicîndu-i rusului că dorește să îl scutească pe el de un drum obositor. O mică sumă de bani deasemenea a fost menționată.

— Vezi, spuse băiatul, nu va afla nimeni, pentru că eu voi pleca la pension în această după-amiază. Dar îndată ce mă despart de cei care mă vor conduce la gară, voi coborî din tren și voi veni aici. Îl iau pe Ajax, îl duc la Dover și mă întorc la pension. Nimeni nu va băga de seamă că am făcut toate acestea, iar eu voi avea prilejul să mai petrec o zi cu maimuța mea.

Acest plan se potrivea perfect cu ideile lui Paulvitch. Dar dacă ar fi știut exact ce avea de gând băiatul, cu siguranță că ar fi renunțat la tot ce plănuise pentru a se răzbuna și ar fi continuat întreaga acțiune cu Jack, așa cum acesta intenționase să facă.

Dar Paulvitch nu avea de unde să știe cum vor evolua lucrurile.

În aceeași zi, lordul și lady de Greystoke și-au luat rămas bun de la fiul lor, după ce l-au văzut instalat într-un compartiment de clasa întâi, în trenul care peste două-trei ore urma să ajungă în localitatea unde era pensionul în care învăța Jack.

Dar după ce părinții săi s-au îndepărtat, băiatul și-a strîns bagajele s-a dat jos din tren și a mers la stația de trăsuri de lîngă gară. Aici, a dat unui birjar adresa lui Paulvitch, unde a ajuns cu puțină vreme înainte de a se lăsa seara.

Rusul era foarte nervos, umblînd în sus și în jos prin cameră, iar maimuța era legată cu o funie groasă de rufe în jurul gîtului Jack îl vedea pe Ajax pentru întâia oară legat și la privirea sa întrebătoare îndreptată spre Paulvitch, acesta îl lămuri că a legat animalul de frică să nu încerce să scape, pentru că i s-a părut că Ajax ghicise intențiile oamenilor care doreau să îl ducă departe.

Paulvitch mai avea o funie în mînă, care avea la capăt un ochi cu care rusul se juca tot timpul. Era extrem de nervos, mormăia, iar fața lui ciupită de vărsat era toată crispată.

Băiatul nu l-a văzut într-un asemenea hal niciodată de cînd îl cunoștea și s-a cam speriat. Dar în cele din urmă, Paulvitch s-a oprit în partea cealaltă a camerei, opus locului unde era maimuța.

— Vino aici, îi zise rusul băiatului. Îți voi arăta cum se leagă un animal care nu dorește să meargă cu tine.

Jack a început să rîdă.

— Nu este nevoie de așa ceva, zise el, Ajax va face tot ce îi voi spune eu.

Bătrînul a dat nervos cu piciorul în podea.

— Vino aici cînd îți spun! a strigat din nou. Dacă nu mă asculți, nu te las să îl duci la Dover, pentru că pentru nimic în lume nu vreau să scape.

Zîbind. Băiatul s-a îndepărtat de maimuță și veni lîngă Paulvitch.

— Întoarce-te cu spatele la mine, îi spuse acesta, ca să îți arăt cum îl poți lega mai bine și mai repede.

Băiatul și-a pus mîinile la spate, așa cum l-a învățat rusul. Deodată, criminalul a prins mîinile băiatului în ochiul frînghieii. Învîrți funia de cîteva ori, făcînd și mai multe noduri.

După această operațiune, întreaga sa atitudine s-a schimbat. Trase o înjurătură, răsuci băiatul în loc, îi puse piedică și îl trînti la pămînt punîndu-i piciorul în piept.

Maimuța de pe pat, așa cum era de legată, începu să se agite și să mîrîie. Băiatul însă nu a scos nici un sunet pentru a cere ajutor.

Moștenise asta de la Tarzan, care în întreaga sa existență în junglă nu chemase pe nimeni să îl ajute, știind că nu există nimeni care să facă asta, lucru de care a devenit conștient mai ales după moartea mamei sale adoptive, marea maimuță antropoidă, Kala.

Degetele lui Paulvitch s-au încleștat pe gîtul băiatului și rînjind rusul a mormăit:

— Tatăl tău m-a nenorocit, iar acum a venit momentul să plătească. Va crede că maimuța te-a ucis. Chiar eu voi merge să îl anunț. Îi voi spune că am lăsat maimuța singură cîteva minute, iar tu te-ai furișat în cameră. Din motive necunoscute, animalul te-a omorît. Îți voi arunca trupul pe pat, iar cînd va veni tatăl tău va vedea maimuța ținîndu-se de tine.

Zicînd aceste cuvinte, rusul se porni pe un rîs răutăcios, strîngîndu-l pe băiat din ce în ce mai tare.

În spatele lor, fiara înnebunită scotea niște răcnete de se zguduiau pereții camerei. Băiatul a pălit, dar nu se vedea nici o urmă de spaimă pe fața lui.

Era doar fiul lui Tarzan. Abia dacă mai putea respira, atît de puternică devenise strînsoarea.

Maimuța a tras cu putere de frînghia cu care fusese legată, dar nu a reușit să o rupă. Atunci a prins frînghia și cu labelle din spate și a mai făcut încă o încercare să scape, în care și-a pus întreaga sa forță.

Se auzi o trosnitură puternică și o parte din scîndurile patului au cedat, fără ca frînghia să se rupă. Maimuța era liberă.

Paulvitch s-a întors să vadă ce era cu acel zgomot asurzitor și văzînd maimuța liberă se făcu la față alb ca varul, din pricina spaimii.

Peste o clipă doar fiara l-a prins și l-a îndepărtat de

fiul lui Tarzan. Ghearele animalului i s-au înfipt în came, iar colții i-au apucat beregata.

Într-o secundă sufletul lui Alexis Paulvitch a trecut în posesia diavolului, care îl aștepta de foarte multă vreme.

Ajutat de Akut, băiatul s-a ridicat în picioare și după o oră de încercări, maimuța a reușit să îi dezlege funia de la mâini, urmînd sfaturile lui Jack. După ce s-a eliberat, băiatul a tăiat și frînghia care era legată de mijlocul maimuței.

Apoi a cotrobăit prin cameră, găsind un geamantan din care a scos cîteva obiecte de îmbrăcăminte.

Planurile erau gata făcute. Animalul nici nu trebuia să mai fie consultat. Akut făcea tot ce i se comanda.

În cele din urmă au ieșit amîndoi din casă și cei pe care i-au întîlnit, nu și-au dat seama că unui dintre cei doi trecători era o maimuță.

CAPITOLUL IV - Crima de la hotel

Toate ziarele din Londra au comentat timp de mai multe zile crima comisă asupra unui biet bătrîn rus, Mihai Sabrov, de către o maimuță antropoidă pe care acesta o dresase.

Lordul de Greystoke, citind toate amănuntele din ziare, a luat măsuri speciale ca numele său să nu apară în această afacere, dar să fie ținut la curent cu rezultatele cercetărilor întreprinse în vederea capturării maimuței.

Interesul tuturor, deci și a lordului, s-a concentrat asupra dispariției misterioase a animalului ucigaș. La numai cîteva zile după crimă, a aflat că fiul lui nu a sosit la școală, deși l-au condus pînă la tren, unde l-au instalat în compartiment.

Nici acum John Clayton nu a putut face nici o legătură între dispariția fiului său și misterul dispariției maimuței.

Abia după o lună întreagă de cercetări minuțioase, s-a aflat că băiatul a coborât din tren, înainte ca acesta să fi plecat din gară și a luat o trăsură. Birjarul care l-a dus, a declarat că s-a dus pînă la locuința bătrînului rus.

Abia în acest moment și-a dat seama Tarzan că ar exista o legătură între cele două dispariții.

Dar dincolo de momentul în care birjarul și-a primit plata și l-a lăsat pe băiat pe trotuarul din fața casei rusului, nimeni, nici chiar poliția nu a mai aflat nimic.

Nimeni nu l-a văzut pe Jack, nimeni nu a văzut maimuța, cel puțin dintre cei vii...

Proprietarul a recunoscut fotografia băiatului, declarînd că îl știa ca unul dintre musafirii obișnuiți ai rusului, dar alte amănunte nu a mai putut da.

Astfel și detectivii au fost obligați să se oprească în cercetările lor la căsuța din mahalaua Londrei, pierzînd orice urmă a celor doi dispăruți.

A doua zi după moartea lui Alexis Paulvitch, pe bordul unui vapor s-a urcat un tînăr care o însoțea pe bunica lui invalidă. Bătrîna purta un voal gros pe obraz și era atît de slăbită de bătrînețe și de boală, încît a trebuit transportată pe bord, într-un scaun cu rotile, din acela care se folosește la bolnavii care nu se pot mișca.

Băiatul nu a permis nimănui să împingă căruciorul și tot el singur a luat-o în brațe, cînd a trebuit să intre în cabină, unde nu putea pătrunde cu căruciorul. Din acel moment, nimeni nu a mai văzut-o pe bătrîna invalidă, pînă în momentul debarcării ei și a nepotului.

Deasemenea, tot băiatul făcea singur și curățenie în cabină, nepermițînd nimănui să intre. El a explicat tuturor că bunica lui suferă de o boală nervoasă și i se face rău la vederea persoanelor străine.

Nimeni nu s-a mai interesat de ce se petrecea în cabină, de vreme ce băiatul era un copil normal, sănătos și se vedea că provine dintr-o familie bună. Toți călătorii l-au îndrăgit, chiar și ofițerii și marinarii.

Băiatul acesta nu era un prefăcut, chiar dacă avea un aer de englez demn. Inspira atît admirație, cît și încredere.

Printre călătorii de pe vapor era și un american, pe nume Condon, un ticălos căutat de poliția mai multor orașe din Statele Unite ale Americii. Acesta nu a dat nici o atenție băiatului pînă cînd, din întîmplare, l-a văzut manevrînd o sumă mare de bani de hîrtie, înfășurați sul.

Din acel moment a fost nelipsit din anturajul frecventat de tînăr. A aflat de destinația călătoriei lor, un mic port de pe coasta de vest a Africii, mai la sud de ecuator și că nu aveau pe nimeni acolo. A aflat că numele lor de familie este Billings.

Scopul vizitei în acel loc necivilizat nu a fost descoperit nici de americanul perfid, deoarece tînărul englez a fost extrem de discret, dar nici Condon nu a insistat să știe mai mult; aflase ce era necesar.

A încercat de mai multe ori să îl atragă pe băiat la jocul de cărți, dar acesta nu era interesat de așa ceva. Văzu deasemenea privirile încruntate ale celorlalți pasageri, care au dezaprobat ideea ca un copil să joace cărți cu adulți și mai ales pe bani.

În cele din urmă, a sosit și ziua cînd vaporul a acostat într-un mic port, unde se vedeau zeci de căsuțe acoperite cu tinichea, lucru ce denota sărăcie și mizerie. La periferie, se vedeau colibele de stuf ale indigenilor, pitorești în această sălbăticie primitivă, dar armonizînd cu natura junglei africane, scoțînd în relief nepotrivirea arhitecturii civilizate cu decorul natural al pădurii verzi.

Jack era aplecat peste balustradă și privea dincolo de orașel, înspre pădurea sălbatică. Un fior de bucurie îl

străbătea, dar îi apăreau și imagini ale părinților săi. În aceste momente, simțea o slăbiciune în hotărîrea sa de a se aventura în jungla africană.

În jurul lui, ofițerii dădeau ordine, pentru ca debarcarea să aibă loc în cele mai bune condiții. Spre vas se apropiau bărci, care urmau să transporte o parte din mărfuri

— Când sosește următorul vapor pentru Anglia? a întrebat băiatul.

— *Emanian* ar fi trebuit să fie aici și să se întoarcă în Anglia peste cîteva zile. Noi credeam că va fi aici, a mai adăugat ofițerul întrebat.

Apoi s-a întors să dea ordine pentru debarcarea unor mărfuri în bărcile conduse de vîslași de culoarea abanosului, care s-au apropiat de vapor cu micile lor ambarcațiuni.

Marinarii au ajutat-o pe bunica băiatului să coboare în barcă pentru a fi dusă pe mal. Lucrul acesta nu a fost ușor, iar băiatul a insistat ca să ajute și el în toate acțiunile.

După ce bunicuța a fost comod instalată în barcă, băiatul a sărit și el repede în ambarcațiune, drept de pe punte, cu o sprinteneală ieșită din comun.

Era atît de preocupat de soarta bătrînei invalide, încît nici nu a observat că un sul de bancnote i-a ieșit din buzunar, iar în timp ce se făceau ultimele pregătiri pentru a se îndrepta barca spre mal, acest pachet i-a căzut în apă.

După ce barca lor a pornit-o spre mal, Condon a strigat și el după o barcă, în partea opusă a vaporului, iar după ce s-a tocmit cu proprietarul indigen, s-a coborît cu tot bagajul pe care îl avea cu el

După debarcare, s-a ținut la distanță de clădirea care avea o firmă pe care scria Hotel. Clădirea era departe de ce trebuia să fie un hotel; dar călătorii își

dădeau seama de toate neajunsurile, numai după ce urcau în camere.

Spre seară, Condon s-a dus la acest hotel și a închiriat o cameră.

Într-una din camerele de la primul etaj, băiatul explica „bunicii” sale, că dorea să se întoarcă imediat în Anglia, cu primul vapor. Cu multă greutate a putut să lămurească situația că „ea” poate rămîne în Africa, dacă vrea, dar el trebuie neapărat să se întoarcă acasă, pentru ca părinții lui să nu fie îngrijorați.

După această discuție obositoare, băiatul s-a simțit eliberat de întreaga povară a grijilor de pînă atunci, care i-au provocat nopți de insomnie. Adormi, visînd o fericită revedere cu cei dragi de acasă.

În timp ce dormea, Condon s-a strecurat tiptil pe coridor, apropiindu-se de camera pe care o închiriasă băiatul.

Și-a lipit urechea de uși să audă dacă cei din cameră au adormit.

A introdus în crăpătura dintre toc și ușă o lamă subțire de oțel și cu multă îndemînare, care dovedea experiență îndelungată, a deschis ușor ușa, fără nici un zgomot. După ce a intrat, a închis ușa după el.

Luna intrase după niște nori trecători, iar camera era într-un întuneric de nepătruns. Pe pipăite, Condon a ajuns pînă la patul băiatului.

Dar în timp ce americanul începea să cotrobăie printre lucrurile băiatului, din partea opusă a camerei s-a auzit un zgomot, ca un fișîit. Condon nu a dat importanță acestor sunete, fiind sigur că bătrîna invalidă dormea în acea parte a camerei.

Chiar dacă ar fi fost atacat, era pregătit și pentru această situație.

Hainele băiatului erau așezate pe un scaun, lîngă pat. Degetele abile ale americanului au pipăit toate

buzunarele, fără să găsească ceva. Desigur, bancnotele erau sub perna băiatului

Condon s-a apropiat de pat. Dar când să caute sub pernă, luna a ieșit din norul care o acoperise și camera s-a luminat, în aceeași clipă, băiatul a deschis ochii, privind fix în ochii răufăcătorului. Văzînd că băiatul este singur în pat, a vrut să îl apuce de gît. Jack s-a ridicat pentru a se apăra

În același moment. Condon auzi o mîrîitură în spatele lui în timp ce mîinile lui erau prinse de băiat, cu o forță pe care Condon nu și-o închipuise, alte mîini s-au încolăcit în jurul gîtului său. Erau niște mîini păroase și puternice. Întorcîndu-se, păli la vederea celui care îl atacase din spate.

Era prins de o uriașă maimuță antropoidă, care se pregătea să își înfigă puternicii săi colți în beregata lui. Mîinile sale erau prinse ca într-un clește de băiatul pe care a vrut să îl prade.

Unde era bunica băiatului? Privi în jur și ghici adevărul întregii aventuri a băiatului. În puterea cui a ajuns el acum?

Își trase o mînă, ca să se poată apăra de atacatorul din spate. Eliberîndu-și mîna dreaptă, își repezi pumnul spre fața băiatului, dar lovitura a fost evitată cu măiestrie.

Mișcarea de atac asupra băiatului a dezlănțuit o mie de draci în ființa păroasă din spatele său. Auzi un mîrîit furios, care a fost ultimul sunet auzit în viața lui. Maimuța l-a trîntit și l-a prins cu colții de gît, rupînd toate legăturile creierului cu restul corpului.

După un moment, maimuța s-a ridicat, dar Condon nu avea să mai știe asta. Murise.

Îngrozit, băiatul a sărit din pat și s-a aplecat asupra cadavrului. Știa că Akut a ucis în legitimă apărare, așa cum făcuse și cu Mihail Sabrov.

Dar aici în Africa necivilizată, departe de casă și prieteni, cine să le ia apărarea?

Băiatul știa că pedeapsa pentru crimă se pedepsește cu moartea. Iar complicele era la fel de vinovat și primea aceeași pedeapsă.

Dar aici, cine să îi înțeleagă? Desigur, toți îi vor acuza și la prima oră vor fi târâți la primul copac și vor fi spânzurați.

Citise prin cărți, că astfel de judecăți rapide se făceau în America. Africa era și mai necivilizată decât vestul țării natale a mamei lui.

— Așa, se gîndea el cu voce tare, mâine dimineața ne vor spînzura!

Se gîndea la un mijloc de scăpare. După cîteva minute s-a ridicat, scoțînd exclamații de ușurare. Începu să bată din palme și s-a dus spre scaunul cu haine.

— Dar avem bani. Cu bani poți face tot ce vrei. Banii sînt salvarea mea și a lui Akut.

S-a dus spre haine și a căutat în buzunarul în care ținea banii. Pachetul făcut sul nu era acolo!

Căută prin toate buzunarele, acum însă mai repede și mai nervos. Apoi a examinat întreaga cameră, începînd cu podeaua.

Ajungînd la Condon, după o clipă de ezitare, l-a ridicat să vadă dacă banii nu erau sub mort.

Știa că hoțul nu a intrat în cameră cu altă intenție decît după bani, dar nu credea că a avut timp să îi fure bancnotele legate sul.

Jack a început să caute prin buzunarele americanului. Zadarnic însă, banii nu erau niciunde.

Ce putea face acum? A doua zi cu siguranță că vor fi descoperiți și pedepsiți.

La toate acestea se gîndea Jack, care deși moștenise de la tatăl său o constituție robustă, avea încă gîndirea unui copil de vîrsta lui.

Avea o singură idee fixă: un om a fost ucis. Iar străinii sălbatici îi vor spînzura.

Cunoștea multe întîmplări de acest fel, din cărțile de aventuri pe care le citise, pe care le cumpărase din banii primiți de la părinți.

Trebuia să aibă acum bani pentru a scăpa!

S-a apropiat de cadavru, dar de data asta fără nici o ezitare. Maimuța se așezase într-un colț, privind cu interes toată scena.

Băiatul a scos hainele lui Condon, scotocind peste tot, cercetînd fiecare buzunar sau cută.

După ce a căutat și în pantofi, s-a așezat amărît pe pat, cu ochii mari de disperare. În fața lui, vedea un trist tablou cu două cadavre atîrnînd de o cracă.

Nu se știe cît a stat și a meditat, dar într-un tîrziu, a fost trezit de un zgomot care venea de la etajul de sub ei.

A sărit în picioare și a stins lampa. Apoi s-a dus la ușă și a încuiat-o.

Cu cîteva ore mai înainte, era hotărît să se întoarcă acasă cu prima ocazie și să își ceară iertare de la părinți pentru copilăreasca sa aventură. Acum știa că nu îi mai putea vedea niciodată.

Avea mîinile pătate cu sînge și credea cu tărie că este vinovat în totalitate. Moartea lui Condon nu o atribuia lui Akut, ci se acuza pe sine.

Dacă ar fi avut bani, ar fi putut mitui pe cineva, cel puțin așa credea el. Dar așa, fără bani, ce speranțe aveau ei. Niște străini?

Ce se întîmplase oare cu banii? Unde puteau fi?

A încercat să își amintească unde a plătit ceva ultima dată. Dar oricît s-a gîndit în urmă, nu și-a închipuit că a pierdut banii în momentul cînd a sărit de pe vapor în barcă.

S-a întors spre Akut.

— Să mergem! îi zise maimuței, în limba marilor antroipoizi.

Uitînd că nu era îmbrăcat decît în pijama, s-a îndreptat către fereastra deschisă a camerei. La doi metri de fereastră, era un copac înalt, pe care băiatul sări, prinzîndu-se de trunchi cu mîinile și cu picioarele, ca o pisică.

După cîteva clipe era pe pămînt. După el a coborît și maimuța.

La vreo două sute de metri mai încolo, începea jungla sălbatică. Băiatul a început să alerge în acea direcție. Nimeni nu i-a mai văzut.

Peste cîteva minute, jungla africană i-a înghițit astfel că Jack Clayton, viitorul lord de Greystoke, a dispărut din rîndul lumii civilizate.

A doua zi, spre prînz, un servitor localnic a bătut la ușa camerei care fusese închinată doamnei Billings și nepotului ei. Neauzind nici un răspuns, indigenul a crezut că locatarii au ieșit și a încercat să deschidă ușa cu o cheie de rezervă.

Lucrul acesta s-a dovedit imposibil, de vreme ce mai era o cheie în broasca ușii, introdusă din partea cealaltă.

Servitorul a coborît și a povestit întîmplarea proprietarului, domnului Skopf, care de îndată a venit personal și a bătut cu putere în ușă. Dar nici el nu a primit nici un răspuns.

A încercat să se uite pe gaura cheii, dar fiind un bărbat greoi, s-a dezechilibrat și s-a sprijinit cu o mînă pe podea.

A simțit că un lichid vîscos i se lipește de mînă.

Și-a ridicat palma pînă la nivelul ochilor și s-a cutremurat. Chiar dacă era întuneric pe condor, a văzut culoarea roșie a petei de pe mînă și a înțeles că era sînge.

Sări în picioare și se repezi cu umărul în ușă.

Domnul Skopf, pe lângă că era gras, era și un bărbat înalt, așa că ușa subțire a camerei nu a rezistat și a trosnit de îndată ce a fost izbită. Din cauza avîntului domnul Skopf s-a prăbușit pe podeaua camerei.

Înainte ochilor săi, era un mister greu de rezolvat. Pe podea, chiar lângă el, era cadavrul unui alb, cu gîtul sucit și beregata ruptă de colții unui animal sălbatic. Corpul îi era cu desăvîrșire gol, iar hainele erau aruncate la împlinare prin cameră. Bătrîna și nepotul dispăruseră. Fereastra era deschisă și probabil că pe acolo au ieșit, de vreme ce ușa era încuiată pe dinăuntru.

Dar enigma cea mai mare era cum de a putut băiatul să își transporte bunica bolnavă, de la etaj pînă jos! Domnul Skopf a început să caute prin cameră. S-a uitat sub patul tras de la perete, departe de zid, de mai multe ori.

De ce a fost necesar ca să se tragă patul de la locul lui?

Era foarte clar că locatarii au dispărut, lucru pe care judecata lui sănătoasă o admitea. Nu înțelegea însă cum a putut pleca bătrîna, de vreme ce pentru a fi dusă sus în cameră, s-a apelat la doi indigeni vînjoși.

Cu cît reflecta mai mult, cu atît se adîncea misterul. Mai mult, hainele celor doi locatari erau în cameră, deci ori au plecat goi, sau numai în pijama.

Domnul Skopf a clătinat din cap și s-a scărpinat pe ceafă, era foarte încurcat totul. Dacă ar fi auzit de celebrul detectiv Sherlock Holmes, cu siguranță ar fi apelat la serviciile acestuia, pentru că totul era cufundat în cel mai adînc mister.

Gîndiți-vă! O femeie în vîrstă, invalidă, care a trebuit transportată de pe vapor în barcă, apoi sus în cameră și un băiețel frumos, nepotul ei, intraseră, cu o seară mai înainte în camera de la etajul întîi al hotelului, iar a doua zi, se găsește în camera lor cadavrul unui necunoscut.

Nici un vapor nu plecase din port, iar calea ferată era la două sute de kilometri de localitate. Deasemenea, nu se putea ajunge la cel mai apropiat oraș decât după câteva zile de marș serios, însoțit de o trupă bine instruită și bine echipată. Cele două persoane au dispărut pur și simplu în văzduh, pentru că s-au trimis echipe de africani, care cunoșteau zona. Iar aceștia s-au înapoiat fără să găsească nici o urmă. Chiar și acești indigeni se întrebau ce fel de persoane au fost acelea care au putut să sară de la așa o înălțime fără să lase o urmă ca apoi să dispară la fel, fără nici o urmă.

Domnul Skopf s-a cutremurat. Misterul devenea tot mai de nepătruns. Povestea a trecut deja în lumea irealului și îi inspira o spaimă de moarte. Întreaga poveste a fost un mare mister pentru domnul Skopf și probabil că este și azi la fel de mare pentru el, dacă mai trăiește cumva.

CAPITOLUL V - Răzbunarea șeicului

Căpitanul Armand Jacot din legiunea străină franceză, ședea pe o pătură întinsă la rădăcina unui palmier. Avea umeri largi și părul îi era tuns scurt. Acum se rezema comod de trunchiul copacului.

Picioarele le ținea întinse spre pădure, iar pintenii i-a înfipt în pământul nisipos al oazei din deșert.

Căpitanul se odihnea acum, după o lungă și grea expediție, timp în care a călărit mult printre nisipurile deșertului.

Trăgea alene din țigară, privind la ordonanța lui, care pregătea cina.

Căpitanul Armand Jacot era foarte mulțumit de el

însuși și de ceea ce făcuse. Mai la dreapta se auzeau vocile

oamenilor săi, veterani arși de soare, care au scăpat pentru cîteva ore de restricțiile disciplinei militare și se odihneau mulțumiți.

Toți glumeau, fumau și pregăteau cîte ceva de mîncare, după ce au răbdad de foame aproape o zi întreagă.

Lîngă ei, tăcuți și încruntați, ședeau cinci arabi în hainele lor tradiționale albe, bine legați și păziți. La vederea acestor răufăcători, căpitanul Armand Jacot zîmbea și era foarte satisfăcut de împlinirea datoriei.

O lună întreagă, mica trupă din legiunea străină a cutreierat deșertul în căutarea acestor bandiți, pe o căldură insuportabilă. Urmăreau o ceată de criminali și hoți, care erau acuzați de crime și furturi, suficiente acuzații pentru a fi trimiși la închisoare sau la ghilotină.

De o săptămînă a dat de urma lor, dar în lupta care s-a dat, a pierdut doi oameni. În schimb, ceata de răufăcători a fost capturată. Dacă au scăpat vreo cinci sau șase fugind din fața trupei dezlănțuite.

Au făcut cinci prizonieri, dar cel mai important era că printre cei capturați era șeful bandei, Ahmet Ben Hudin.

Căpitanul și-a lăsat gîndurile să rătăcească peste dealuri și văi, la mica garnizoană unde a doua zi, urmă să-și reîntîlnească soția și fiica. Ochii i s-au umezit de lacrimi la gîndul lor, așa cum se întîmpla întotdeauna cînd se gîndea la cei dragi.

Avea în fața ochilor frumusețea soției lui, reflectată în trăsăturile încă foarte copilărești ale micuței lor Joanna. A doua zi după-masa. Le va vedea fețele în realitate, cînd va descălecat obosit. Simțea pielea lor catifelată lipindu-se de obrazul său ars de soare.

Aceste gînduri i-au fost întrerupte de vocea

santinelei, care se adresa unui subofițer. Căpitanul Jacot a ridicat privirea spre cel care vorbise.

Soarele încă nu a apus, iar umbrele celor câțiva copaci de lîngă izvor, ca și a oamenilor și cailor, se întindeau departe spre răsărit, spre nisipurile care acum păreau ca de aur.

Santinela a arătat în acea direcție, iar sergentul se uita tot acolo. Căpitanul Armand Jacot s-a sculat în picioare.

Îi plăcea să vadă totul cu ochii săi proprii și nu se mulțumea doar cu niște păreri. Trebuia să știe că toate sînt în regulă, să vadă el și să fie convins de ceea ce vedea. De aici i se trăgea porecla de „șoimul”. De data aceasta, vedea cam zece sau douăsprezece puncte negre care se deplasau pe dunele de nisip. Dispăreau și reapăreau, mărindu-și dimensiunea în timp ce se apropiau.

Căpitanul i-a recunoscut: erau călăreți ai pustiului.

Un sergent a alergat spre el. Întreaga trupă scruta zarea spre acele puncte în mișcare. Căpitanul a dat cîteva ordine scurte sergentului, care a salutat și s-a răsucit pe călcîie, pornind spre oamenii săi.

Subofițerul a ales doisprezece oameni, au pus șeile pe cai și au pornit pentru a-i întâmpina pe călăreți. Cei care au rămas, au început pregătirile pentru a fi gata de luptă.

Cei care veneau din depărtare spre ei, puteau fi prieteni ai prizonierilor și probabil vor avea intenția să îi elibereze printr-un atac prin surprindere. Căpitanul se îndoia că acesta ar fi adevărul, deoarece străinii nu înaintau pe ascuns, ci galopau în viteză, la vedere.

Și asta putea fi o tactică a arabilor, dar cum căpitanul Jacot știa toate stratagemele călăreților deșertului, se îndoia că aceștia vor recurge la o asemenea viclenie. Sergentul i-a întâmpinat pe călăreții

străini la două sute de metri de tabăra celor din legiunea străină. Căpitanul îl vedea cum stă de vorbă cu un călăreț, probabil șeful celei.

După scurtă vreme, sergentul veni cu arabilul cu care vorbise, spre căpitan. Cei doi s-au oprit și au descălecat.

— Șeicul Amor Ben Khatour! spuse sergentul, în loc de orice altă introducere.

Căpitanul Armand Jacot s-a uitat atent la noul sosit. Deși îi cunoștea pe toți șefii arabi pe o rază de multe sute de kilometri, totuși pe acesta nu îl văzuse pînă atunci.

Arabilul era un bărbat înalt, cu fața arsă de soarele deșertului și avea un aer distins. Avea cam șaizeci de ani. Arunca priviri încruntate și pătrunzătoare.

Căpitanului nu i-a plăcut deloc acest personaj.

— Da? zise el să înceapă discuția într-un fel.

Șeicul a intrat imediat în subiect.

— Ahmet Ben Hudin este fiul sorei mele, zise el. Dați-i drumul și lăsați-l în seama mea. Voi lua eu toate măsurile ca să nu mai greșescă împotriva legilor franceze.

Jacot a dat negativ din cap.

— Nu se poate, a răspuns el. Trebuie să îl iau cu mine. Va fi judecat după legile noastre, după dreptate, de un tribunal. Dacă va fi găsit nevinovat, îl voi elibera.

— Și dacă nu este nevinovat? întrebă arabilul.

— Este acuzat de mai multe crime. Pentru oricare dintre acestea, dacă este găsit vinovat, poate fi condamnat la moarte.

Arabilul își ținea mîna stîngă sub haina sa albă. Trase de sub pînza albă o pungă mare, din piele de capră, pe care a desfăcut-o. Din pungă, i-au căzut în palmă, bucăți masive de aur.

După mărimea pungii, căpitanul Jacot, a socotit că este o mică avere. Șeicul Amor Ben Khatour a pus aurul

înapoi în pungă, piesă cu piesă, apoi strînse șireturile de la gură, fără să scoată nici o vorbă în tot acest timp.

Căpitanul Armand Jacot îi urmărea cu atenție toate mișcărilor. Erau singuri. Sergentul, după ce l-a prezentat pe șeic, s-a retras la o oarecare distanță, așteptînd. Era întors cu spatele la cei doi.

Șeicul, după ce a pus toate piesele de aur înapoi în pungă, a întins mîna spre căpitan, cu palma deschisă în sus și cu punga în mînă.

— Ahmet Ben Hudin, fiul surorii mele, ar putea să scape la noapte, zise el. Așa este?

Căpitanul s-a roșit pînă la rădăcina părului său tuns scurt, militărește. Pe urmă, se făcu alb ca varul și a înaintat spre arab, încleștîndu-și pumnii. Dar s-a oprit, stăpînindu-se.

— Sergent! a strigat el.

Subofițerul a alergat și s-a oprit în fața superiorului, izbind din călcîie.

— Condu javra asta neagră la ai săi! îi ordonă căpitanul. Vezi să plece imediat cu toți. Să se tragă asupra tuturor care se vor apropia de tabără în această seară. Fără somație!

Șeicul Amor Ben Khatir s-a îndreptat din spate, ca un stejar. Privirile sale au devenit mai reci și mai sălbatice. A ridicat punga la înălțimea ochilor francezului.

— Asta te va costa mai mult decît atît, pentru viața lui Ben Hudin, fiul surorii mele! strigă el. Și infinit mai mult. Pentru că mai insultat, iar durerea îți va fi de o mie de ori mai mare.

— Pleacă! îi spuse căpitanul Armand Jacot. Du-te pînă nu te lovesc!

Toate acestea se petreceau cu trei ani în urma celor întîmplate la Londra, adică de la sosirea lui Akut în civilizație. Procesul lui Ahmet Ben Hudin și a complicilor săi este un fapt care se poate dovedi cercetînd actele

judecătorești franceze din colonii. Cine dorește să se convingă să caute printre registre.

Tîlharii au fost condamnați la moarte și și-au primit pedeapsa cu stoicismul specific arabilor. După o lună însă. Micuța Jeanne Jacot, fiica în vîrstă de șapte ani a căpitanului Jacot, a dispărut în împrejurări misterioase.

Nici averea căpitanului, nici nepuizabilele resurse financiare ale Republicii Franceze nu au putut ajuta în aflarea secretului, unde a fost dusă fetița. Pustiul a înghițit-o pe ea cît și pe răpitorii ei.

S-a oferit o recompensă enormă și mulți aventurieri au fost atrași de aurul promis pentru găsirea fetei. Nu era terenul propice pentru detectivi moderni, dar totuși unii dintre ei s-au aventurat prin acele locuri. Oasele lor se albesc acum sub puternicul soare african. În nisipurile tăcute ale Saharei.

Doi suedezi, Cari Jensen și Sven Malbin, după trei ani de investigații zadarnice. În întreg ținutul Saharei de sud, au renunțat la acțiunea lor pentru afaceri mai rentabile cu fildeș.

Din cauza lăcomiei și cruzimii lor au ajuns să fie foarte cunoscuți în întreaga regiune. Indigenii îi urau din tot sufletul, dar aveau o frică și mai mare de ei cînd apăreau.

Guvernele europene, în special cel suedez, îi căutau de multă vreme. Dar acești doi răufăcători se refugiau în sud. Prin jungla sălbatică, fiind de negăsit.

Incursiunile lor erau fulgerătoare și neașteptate. Furau fildeșul, apoi se retrăgeau în pădure, înainte ca cei care păzeau fildeșul să se dezmeticească.

Au încălcat deseori legea, ucigînd chiar elefanții indigenilor. Și-au încheiat o ceată de vreo sută de arabi și sclavi indigeni, care ucideau fără milă.

Dar să ținem minte cele două nume Cari Jensen și Sven Malbin, ale acestor suedezi cu statură uriașă,

pentru a-i întâlni mai târziu, în aventurile personajelor noastre.

În inima pădurii, pe malul unui râu încă neexplorat, care se vărsa în Oceanul Atlantic, aproape de linia ecuatorului, se afla un sat mic, dar bine întărit.

Vreo douăzeci de colibe, de forma stupilor de albine, acoperite cu frunze de palmier, adăposteau populația neagră a satului, iar în centru erau cam cinci sau șase corturi din piele de capră, servind ca locuință pentru vreo douăzeci de arabi, care se adăposteau acolo în intervalul dintre două incursiuni, fie pentru a aduce marfă, fie pentru a o vinde.

Făceau aceste expediții de două ori pe an, spre nord. Mergînd cu cămilele lor încărcate la târgul din Timbuctu.

O fetiță de zece ani se juca în fața unui cort. Avea părul negru și ochii închiși la culoare. Pielea îi era oacheșă și avea o siluetă grațioasă și arăta, din cap pînă în picioare, ca o adevărată fiică a deșertului. Era foarte ocupată, încercînd să împletească din niște fire lungi de iarbă, o fustă pentru păpușa ei goală.

Primise păpușa de la un negru, cu un an în urmă. Capul păpușii era cioplit grosolan din fildeș, iar corpul îi era din piele de șobolan umplută cu paie. Brațele și picioarele erau niște bucăți de lemn, perforate la un cap și cusute la pielea de șobolan.

Păpușa era destul de urîță și murdară, dar Meriem o credea ca cel mai frumos obiect din lume. Acest fapt nu trebuie să ne mire, pentru că era singurul obiect asupra căruia putea să își reverse întreaga ei afecțiune.

Orice altă persoană cu care Meriem venea în contact, era fie indiferentă față de ea fie de o cruzime inexplicabilă. De exemplu, negresa cea bătrînă care o îngrijea, Mabunu cea știrbă și murdară, era foarte răutăcioasă cu ea.

La cea mai mică poznă a fetei, o trăgea de urechi, ba chiar o tortura, pișcînd-o puternic sau aruncînd cu cărbuni aprinși pe pielea ei gingașă.

De tatăl ei, șeicul, îi era cel mai tare frică. Acesta o certa pentru orice fleac, terminînd de fiecare dată cu cîte o bătaie zdravănă, lăsînd copila în nesimțire, cu corpul negru de vînatăi.

Dar cînd era singură, fetița era fericită, jucîndu-se cu Geeka, păpușa ei, punîndu-i flori pe cap, sau împletindu-i hăinuțe din iarbă. Era tot timpul ocupată cu ceva și cînta, bineînțeles cînd era lăsată în pace.

Se părea că toată cruzimea care s-ar fi putut aduna împotriva ei, nu putea să îi înlăture buna dispoziție din inimă, calitate cu care s-a născut.

Numai cînd șeicul era în preajma ei, fetița era tăcută și liniștită, avînd o frică teribilă de acesta, care o ducea chiar la crize nervoase.

Îi era teamă și de jungla întunecoasă din jurul așezării lor, de unde răzbăteau țipete de păsări și urlete de animale cumplite. Frica de natura ostilă însă nu întrecea groaza pe care o simțea cînd se apropia de ea șeicul cel crud.

De multe ori a vrut să fugă și să fie liberă. Ar fi vrut să trăiască în jungla cumplită, decît să fie în preajma tatălui ei, care îi inspira o groază cumplită.

În timp ce ședea în fața cortului din piele de capră a tatălui ei, împletind o fustă pentru Geeka, pe neașteptate și-a făcut apariția șeicul cel rău. Într-o clipă, expresia de fericire a dispărut de pe fața copilei

A încercat să se dea la o parte din calea bătrînului arab, dar nu a fost destul de iute Dîndu-i o lovitură puternică și brutală cu piciorul, șeicul o trînti cu fața în nisip, unde fata a rămas mută de durere și tremurînd de groază.

Bătrînul trase satisfăcut o înjurătură cumplită și a

intrat în cort, în timp ce bătrîna negresă știrbă rîdea satisfăcută. Dar de îndată ce șeicul a intrat în cort, fetița s-a tîrît mai departe de cort unde a rămas nemișcată, strîngîndu-și păpușa la piept, plîngînd ușor.

Biata fată nu îndrăznea să plîngă mai tare, de teamă ca șeicul să nu iasă și să nu o bată din nou. Suferința ei nu era cauzată de loviturile primite, ci de lipsa de afecțiune pe care o simțea în inima ei de copil.

Mica Meriem nu își amintea din scurta ei copilărie, nimic altceva decît cruzimea fără motiv a tatălui ei și a negresei Mabunu. În mintea ei, ca într-o ceață, apărea imaginea unei mame iubitoare, dar ea nu credea că aceasta a existat vreodată, atribuind totul doar unui vis creat de propria ei dorință de a avea o mamă care să o mîngîie și să o consoleze. Întreaga ei dragoste o revărsa asupra păpușii ei Geeka. Nu exista nimeni pe lume să fie mai răsfățat, în afară de această păpușă, pentru că mămica ei, avînd pilda tatălui crud, se purta cu ea cu o afecțiune ieșită din comun. Geeka era sărutată de mii de ori pe zi. Erau și unele ocazii cînd Geeka era rea, dar mămica ei nu o pedepsea niciodată, ci o îmbrățișa și o mîngîia.

Întreaga ei purtare față de păpușă dovedea lipsa de afecțiune din care cauză ea suferea atît de mult.

Acum, după ce s-a oprit din plîns, o strîngea în brațe și începu să îi vorbească despre suferințele ei:

— Meriem o iubește pe Geeka, șoptea fetița. De ce tatăl meu nu mă iubește și pe mine? Sînt eu oare atît de rea?

Încerc să fiu cuminte, dar dacă nu îmi spune pentru ce mă bate, de unde să știu eu unde am greșit?

A continuat după cîteva clipe:

— M-a bătut acum foarte rău, deși nu am făcut nimic rău, doar am stat în fața cortului, făcîndu-ți o rochiță. Poate nu trebuia să fiu acolo, sau să nu îți fac hăinuțe.

Desigur că aici am greșit. Dar, Geeka, ce rău este să-i faci păpușii o rochiță? Nu știi tu? Nici eu nu știu și aș vrea să mor acum.

Schimbînd subiectul a început să povestească:

— Ieri, vînătorii au adus un leu, un El Adrea împușcat în pădure. Era mort și nu mai putea să își atace prada, iar capul său mare cu coama sa fîroasă nu mai putea înspăimînta pe nimeni, iar urletul său puternic nu mai putea cutremura pămîntul.

Făcu o scurtă pauză, apoi zise:

— El Adrea era mort, dar cînd l-au adus în sat, femeile au sărit asupra lui și l-au bătut cu ciomegele, dar lui nu îi păsa și nu se mai mișca. Nu simțea nimic, pentru că era mort.

Se opri o clipă.

— Așa se va întîmpla și cu mine, cînd voi muri. Nu voi mai simți loviturile șeicului sau ale negresei Mabunu. Atunci voi fi fericită cu adevărat.

Confidențele fetei au fost întrerupte brusc de zgomotul unei altercații dincolo de porțile satului. Meriem s-a oprit și a ascultat.

Împinsă de curiozitatea ei copilărească, ea ar fi dorit să alerge să vadă ce se întîmplă.

Cîțiva locuitori ai așezării au mers în direcția zgomotelor. Dar Meriem nu a îndrăznit să meargă și ea acolo, pentru că șeicul, fără îndoială, era acolo și ar fi observat-o.

Nu dorea ca tatăl ei să aibă din nou ocazia să o bată a rămas pe loc, mulțumindu-se să asculte de la distanță.

Mulțimea s-a deplasat pe calea principală din sat către cortul șeicului. Fetița și-a scos capul de după cortul unde se ascunsese dintr-o foarte mare curiozitate. Monotonia vieții.

Din așezare o împingea să afle lucruri noi.

Nu a văzut decît doi străini albi. Deși acum erau

singuri, din cele spuse de localnici, a aflat că aveau o armată întreagă, care și-a făcut tabăra la o mică depărtare de sat.

Cei doi au venit să cumpere fildeș.

Bătrînul arab i-a primit la intrarea în cortul său. Dar de cum i-a văzut și i-a examinat, s-a întunecat la față, luînd o atitudine sobră, impunătoare.

După ce l-au salutat, străinii i-au comunicat șeicului că au venit să cumpere fildeș. Șeicul a bombănit ceva, apoi zise că nu are așa ceva.

Meriem a rămas uimită, știind bine că într-o colibă, nu departe de locul unde se ascunsese, erau mormane de dinți de elefant, pînă sus, lîngă acoperiș.

Fetița a scos capul de după cort, ca să îi observe mai bine pe cei doi străini. Ce albe le erau fețele și ce galbene le erau bărbile! Deodată unul dintre cei doi și-a întors privirea în direcția ei. Fetița și-a retras capul, temîndu-se de cei doi străini.

Pe fața albului care o observase, se ivi o expresie de surprindere, care nu a scăpat ochilor de șoim ai șeicului, care imediat ghici cauza surprinderii albului.

— Nu am fildeș, spuse el nervos. Nu am ce să vă vînd. Plecați de aici chiar acum!

Șeicul s-a îndreptat spre străini pentru a-i obliga să se îndepărteze. Aceștia au avut o clipă intenția să se opună, dar și-au dat seama că ar fi o sinucidere curată să întreprindă ceva acum, hotărînd să plece imediat spre tabăra lor. Șeicul nu a intrat în cort, ci l-a ocolit. Acolo o găsi pe Meriem șezînd la umbră. S-a aplecat și a apucat-o de un braț.

A ridicat-o în picioare și a tîrît-o pînă la intrarea în cort, îmbrîncind-o apoi brutal înăuntru. A intrat și el și a început să o bată fără milă.

— Să stai în cort, cînd vine cineva străin, îi strigă el. Nu trebuie ca nimeni să îți vadă fața. Dacă te mai prind

că apari în fața unor străini, să știi că te omor.

Și cu o palmă zdravănă o trînti într-un colț al cortului, unde fata a rămas gemînd de durere. Șeicul a început să se plimbe nervos. În timp ce negresa Mabunu rîdea cu glas hodorogit de suferințele copilei.

În tabăra celor doi străini cu bărbile mari și galbene, a avut loc următoarea discuție.

— Nu încape nici o îndoială, Malbin, că este ea. Dar nu înțeleg de ce amăritul de bătrîn nu a pretins enorma recompensă ce s-a oferit pentru găsirea fetei.

— Nu uita că pentru un arab răzbunarea este mai scumpă decît orice sumă de bani, răspunse Malbin.

— Ce zici să încercăm și cu puterea aurului, adăugă Jensen.

Malbin a dat din umeri.

— Cu acest șeic nu vom reuși, zise el, dar poate cu unul dintre ai lui vom putea face ceva. Dar trebuie să recunosc că am avut noroc că am scăpat cu viață. Desigur că bătrînul vulpoi și-a dat seama de ce eram așa de mirat.

— Atunci să încercăm să îl mituim pe careva dintre oamenii lui.

Dar acest plan a eșuat cu un sfîrșit groaznic.

Omul pe care l-au ales pentru a le aduce fata, era un bătrîn puternic. Era un negru cu funcție de conducere militară și de apărare în acea așezare.

Acesta a trăit și prin alte părți și cunoștea puterea banilor. S-a lăsat atras de planul celor doi și a promis că în acea noapte le va aduce fata.

Imediat după ce s-a lăsat noaptea, mica armată s-a pregătit să plece de acolo. Pe la miezul nopții, totul a fost gata. Căraușii ședeau lingă sacii încărcăți, gata să-i arunce în spinare, la semnalul de plecare. Cei din tribul Ascaris ședeau tolăniți în iarbă, între sclavi și restul trupei pentru a forma ariergarda, care urma să păzească

spatele micii armate, de îndată ce negrul ar fi sosit din sat.

În cele din urmă s-a auzit un zgomot de pași de pe poteca ce venea dinspre sat. Albii și arabii înarmați și-au îndreptat privirile în acea direcție. În loc să vină numai o singură persoană, spre ei s-a îndreptat o mică ceată. Jensen s-a ridicat și s-a apropiat de ei. Întrebându-i cu o voce joasă:

— Cine sînteți?

— Sînt eu, Mbogu, sosi răspunsul

Mbogu era numele negrului care primise banii pentru aducerea fetei. Satisfăcut de acest răspuns. Jensen le-a făcut semn să se apropie, fiind însă mirat de ce erau mai mulți la întîlnire și nu doar negrul cu care au perfectat răpirea.

Dar a înțeles imediat de ce negrul nu venise singur, pentru că ceea ce au adus era întins pe o targă purtată de doi oameni Jensen abia s-a stăpînit să nu înjure.

Nu cumva aceștia aduceau un cadavru. Plata era pentru ca fata să fie adusă vie. Ajungînd lîngă albi, cei care au sosit dinspre sat au pus targa jos

Unul dintre ei a spus:

— Iată ce a cumpărat aurul vostru.

Pe urmă, s-a întors dispărînd împreună cu ceilalți. Malbin s-a uitat spre Jensen. Corpul de pe targă era acoperit cu o pătură.

— Hai să vedem ce am cumpărat. Vom primi poate ceva bani și pentru un cadavru, mai ales că pe soarele acesta fierbinte, nu vom mai putea arăta nimic cînd vom ajunge la cei cu recompensa.

— Dobitocul! Trebuia să își închipuie că o vrem vie pe fată, mormăi Jensen.

Apucînd de un colț al păturii, o smuci cu putere. Dar ceea ce a văzut pe targă l-a făcut să scoată o serie de înjurături teribile, pentru că mortul era Mbogu, omul

mituit să le aducă fata.

După cinci minute întreaga trupă a celor doi a pornit spre apus, avându-i pe cei din tribul Ascaris drept scut împotriva unui atac din spate, la care se puteau aștepta în orice moment.

CAPITOLUL VI - Un fiu vrednic de tatăl său

Prima noapte petrecută în junglă a rămas multă vreme întipărită în memoria fiului lui Tarzan. De fapt. Nu a fost amenințat de nici un animal fioros, nici nu a văzut vreun indigen fioros, dintre cei care credea că ar trăi în acele ținuturi.

Chiar dacă s-ar fi arătat una dintre aceste ființe, băiatul nu ar fi fost deranjat din gândurile lui sumbre.

Conștiința lui era zguduită de suferința pe care o pricinuisese mamei lui. Deznădejdea îi era și mai mare pentru că se acuza pe sine tot timpul.

Moartea americanului nu i-a pricinuit nici o remușcare, pentru că știa că hoțul și-a meritat soarta. Singurul regret în legătură cu acest incident era că a trebuit să își schimbe toate planurile pe care le avusese.

Nu se mai putea întoarce la părinții lui așa cum a vrut. Frica de legea acestei țări primitive, lege despre care citise în atâtea cărți de aventuri, l-a făcut acum să devină un fugar.

Acum nu mai avea curajul să se înapoieze pe coastă, nu pentru că i-ar fi fost teamă pentru sine, ci fugise pentru a-i scuti pe părinții lui de alte necazuri, precum și de rușinea de a le apărea numele într-un proces. Iar procesul era intentat pentru crimă.

Dar după ivirea zorilor, starea lui sufletească s-a

îmbunătățit simțitor. Când soarele s-a ridicat pe cer, o nouă speranță a renăscut în inima sa.

Sigur că se va întoarce în lumea civilizată, dar pe alt drum. Nimeni nu va bănuî că există o legătură între crima din acel port rătăcit pe coasta de vest a Africii și un băiat nevinovat.

Ghemuit lîngă marea maimuță antropoidă, pe creanga unui copac secular, bietul băiat a tremurat întreaga noapte, fără să închidă un ochi. Pijamaua subțire pe care o purta nu l-a apărut de umezeala rece a junglei, așa că doar partea cu care se lipise de maimuță se încălzise puțin. Deci, era extrem de fericit de soarele care își împrăștia căldura sa binefăcătoare, precum și de lumina puternică a zilei. Binecuvîntat fie soarele care alină toate suferințele de pe pămînt!

L-a scuturat pe Akut de un braț ca să îl trezească.

— Hai, îi spuse nerăbdător, îmi este frig și foame. Să mergem la soare să ne căutăm ceva de mîncare. Uite acolo! adăugă băiatul, arătînd spre un luminiș, unde nu erau decît niște tufe. Sări din copac cu sprinteneală. Akut însă a adulmecat cu atenție aerul curat al dimineții. Apoi satisfăcut că nu îi pîndește nici o primejdie, a coborît pe pămînt, lîngă băiat.

— Numa și Sabor se ospătează cu cei care coboară din copac fără să se uite bine în jur. Cei care mai întîi se uită în jur se vor ospăta cu cei neatenți.

Aceasta a fost prima lecție pe care maimuța i-a dat-o fiului lui Tarzan privind obiceiurile vieții din pădurea africană. Pe urmă, au plecat unul lîngă celălalt, spre poiană, unde băiatul a dorit să se încălzească.

Maimuța i-a arătat locurile cele mai bune unde să sape după viermi și șoricei, dar băiatului nu i-a prea venit să mănînce astfel de lucruri grețose. Dar a mîncat cîteva ouă crude, cărora le-a supt conținutul, apoi niște rădăcini gustoase descoperite de Akut. Dincolo de

poiană, după ce au trecut peste un mic deal, au dat peste apă. Era un lichid cald, care mirosea urît, într-o adîncitură de pămînt, ale cărui margini erau călcate de nenumăratele animale din pădure. Chiar în momentul în care cei doi s-au apropiat de apă, o cireadă de zebre s-a îndepărtat de acolo după ce a băut din apa binefăcătoare.

Dar băiatului îi era foarte sete așa că nu a ținut cont de nimic și a băut pe săturate. În tot acest timp, Akut era cu capul ridicat, pîndind în jur, ca nu cumva să fie luați prin surprindere de vreun animal de pradă.

Cînd s-a aplecat să bea și el, i-a atras atenția băiatului să fie și el cu ochii în patru, totuși, și-a ridicat de mai multe ori capul, aruncînd priviri atente spre un tufiș mare, care se găsea cam la o sută de metri, de partea cealaltă a gropii cu apă. După ce a băut pe săturate, s-a ridicat și îi vorbi băiatului în limba lor comună, a marilor antroipoizi din Africa.

— Nu vezi nici o primejdie prin apropiere? a întrebat Akut.

— Nu văd nimic deosebit, răspunse băiatul. Nu s-a mișcat nimic în timp ce tu ai băut

— Trebuie să știi că ochii nu sînt întotdeauna foarte folositori în junglă, spuse maimuța.

După ce a văzut că băiatul nu a înțeles sensul celor spuse de el, a continuat:

— Aici. Dacă vrei să supraviețuiești, trebuie să știi să îți folosești urechile, dar mai ales nasul. Gînd am sosit aici să bem și am văzut zebrele fugind de îndată ce ne-au simțit, am știut că din partea aceasta a apei nu este nici o primejdie, altminteri zebrele ar fi fugit înainte de sosirea noastră. Totuși m-am gîndit că s-ar putea ca din partea cealaltă să fie un pericol. În direcția unde bate vîntul. Nu puteam deci simți nici un miros din cauză că vîntul bătea în acea direcție, așa că mi-am ciulit urechile

și mi-am încordat văzul, pentru a cerceta partea aceea unde mirosul nu mă poate ajuta.

— Și nu ai descoperit nimic, nu-i așa? rîse Jack.

— Dimpotrivă, l-am descoperii pe Numa, leul. Stînd la pîndă în acel tufiș, unde crește iarba aceea înaltă, zise Akut arătînd cu mîna.

— Un leu? exclamă băiatul De unde știi tu. Cînd eu nu văd nimic?

— Și totuși. Numa este acolo, zise marele antropoid. Mai întîi l-am auzit căscînd Pentru tine căscatul lui Numa nu se deosebește de alte zgomote pe care vîntul le face prin iarbă sau copaci, dar mai tîrziu vei învăța să deosebești una de alta. Am mai văzut că iarba cea înaltă s-a aplecat, cînd vîntul nu bătea deloc.

Maimuța a continuat după o scurtă pauză

— Uită-te cu multă atenție. Iarba este aplecată în dreapta și stînga leului, iar cînd respiră, firele de iarbă din față se apleacă. Vezi? Acele mișcări într-o parte și alta nu sînt provocate de nici un vînt. Iarba din jur nu se mișcă la fel.

Băiatul privea cu încordare în cele din urmă a înțelea toate explicațiile lui Akut și a scos o exclamație de surpriză

— Da, spuse îl văd. Uite acolo, cu capul întors spre noi Nu cumva ne pîndește?

— Desigur că ne pîndește, mai spuse Akut. Dar acum nu este nici o primejdie. Nu trebuie să ne apropiem însă prea mult. Pentru că își păzește prada. Acum are stomacul plin. Căci am auzi cum îi trosnesc oasele pe care le mestecă printre dinții săi puternici.

Akut a continuat liniștit:

— Acum se uită la noi din curiozitate. În curînd se va scula, ca să vină să bea apă. Nu îi este frică de noi, dar nici nu dorește să ne atace. Nici nu ne va băga în seamă

Antropoidul și-a continuat lecția:

— Acum ai un prilej foarte bun să îl cunoști pe Numa. Cu cât știi mai multe despre locuitorii junglei, cu atât trăiești mai mult. Pe noi, maimuțele mari, când sîntem multe în grup, Numa ne lasă în pace, pentru că și noi avem colți lungi și puternici. Singur însă nu m-aș măsura cu el

Terminîndu-și pledoaria, marele antropoid s-a întors spre Jack.

— Să mergem să dăm o raită în jurul lui, dar trebuie să fii totuși atent, că acest animal face întotdeauna ceva la care te aștepți cel mai puțin. Deci, atenție cu urechile, ochii și nasul. Ține minte, că în fiecare tufiș se poate ascunde un dușman. Ferindu-te de Numa, poți cădea în ghearele soției lui, Sabor, leoaica fioroasă. Acum vino după mine, sfîrși Akut luînd-o pe ocolite spre locul unde se adăpostea leul.

Jack l-a urmat imediat, avînd toate simțurile încordate.

— Asta este viața aici în junglă! își zise el în sinea lui, uitînd de planurile concepute mai devreme, de a ajunge pe coastă pe un alt drum și de acolo să plece cu prima ocazie spre Londra.

Acum se gîndea la bucuria sălbatică de a trăi și de a-și măsura forțele cu puterea și cruzimea animalelor din junglă, care vîneau pe lumină sau pe întuneric, în pădurea neîmblînzită a Africii.

Nu îi era frică deloc, pentru că tatăl său nu avea de unde să-i transmită acest sentiment, ci doar onoare și conștiință, iar aceste sentimente l-au tulburat deseori în lupta lor cu dragostea de libertate, care îi stăpînea sufletul.

Akut și Jack s-au oprit la o mică distanță de Numa. Jack a simțit imediat mirosul neplăcut al animalului și fața i s-a luminat de un zîmbet.

Ceva îi spunea că acest miros îi este cunoscut și că

I-ar fi recunoscut dintre mii de mirosuri, chiar dacă Akut nu i-ar fi atras atenția asupra prezenței regelui animalelor. Era un miros cunoscut, ciudat de cunoscut.

Acest miros i-a zbîrlit părul de pe ceafă, iar instinctiv buza de sus i s-a ridicat, scoțîndu-i la iveală dinții, de parcă ar fi dorit să mîrîie amenințător. A avut senzația că pielea din jurul urechilor i se întinde, gata să perceapă orice mișcare.

Toate acestea îi dădeau impresia că este pregătit pentru o luptă pe viață și pe moarte.

Prin întreg corpul simți un fior plăcut, ce nu mai simțise niciodată pînă atunci. Imediat a devenit un alt om: o creatură sprintenă și atentă.

Aceasta a fost schimbarea care s-a produs de îndată ce Jack a simțit mirosul leului feroce.

Pînă atunci nu a văzut nici un leu, pentru că Jane Porter a făcut tot ce a putut ca să îl împiedice să cunoască animalele junglei. Dar băiatul a văzut nenumărate fotografii cu lei și murea de curiozitate să privească cu proprii săi ochi la regele animalelor în came și oase.

Mergînd după Akut, își ținea capul într-o parte, privind cu un ochi înapoi, peste umăr, în speranța că Numa se va ridica de pe vînatul său și se va arăta.

Deodată atenția i-a fost atrasă de cu totul altceva, decît leul din în tufiș. Auzi un țipăt de prevenire al lui Akut și îndreptîndu-și privirea spre cărare, văzu drept în față ceva care l-au făcut să îi treacă un fior prin șira spinării.

Era o leoaică ascunsă pe jumătate într-un tufiș, o creatură frumoasă și suplă. Ochii ei galbeni-verzui priveau drept în ochii băiatului.

Nici zece pași nu îi despărțeau, iar la douăzeci de pași era maimuța, care îi dădea diverse sfaturi băiatului. În același timp, adresa insulte animalului, cu intenția

vădită de a atrage atenția animalului spre el. Dându-i lui Jack timp să alerge pînă la un copac unde să se urce și să se pună la adăpost.

Dar Sabor nu era atentă la antropoid. Se uita țintă la Jack, care se găsea între ea și soțul ei, crezînd că băiatul intenționa să îl atace pe regele animalelor.

Leoaicele sînt animale care se enervează repede, iar țipetele lui Akut o scoteau din răbdări. Scoase un mîrîit amenințător și făcu un pas spre Jack.

— În copac! strigă Akut din răsputeri.

Băiatul s-a întors și a vrut să fugă, dar leoaica a sărit să atace. Copacul nu era decît la cîtiva pași, iar o creangă groasă atîrna cam la trei metri de pămînt.

Jack sări spre creangă și se trase cu repeziciune în sus. Una din etichetele animalului l-au lovit în șold rupîndu-i pantalonii de pijama.

Băiatul, pe jumătate gol acum, era la adăpost, cînd animalul a mai sărit o dată după el. Akut, dintr-un alt copac din apropiere, striga la leoaică, aruncîndu-i cuvinte de ocară, iar Jack, imitîndu-și profesorul, se căznea și el să supere animalul după cum știa mai bine.

Amîndoi s-au convins însă repede că vorbele lor nu vor alunga ferocele animal de sub copacii în care s-au adăpostit și s-au gîndit să caute ceva cu care să arunce în leoaică.

Dar nu aveau mai nimic, decît niște crengi uscate cu care aruncau în animalul de sub ei. Așa cum făcuse și Tarzan cu douăzeci de ani în urmă, cînd dorea să întărească și să supere marile feline din junglă.

Leoaica însă nu a mai pierdut multă vreme în jurul copacului. Dîndu-și probabil seama, că îi era zadarnică furia, sau poate împinsă de foame, s-a îndepărtat majestuos, pînă la locul unde era leul cu prada sa.

Scăpați de această primejdie, Akut și Jack au coborît din copac, reluîndu-și drumul Akut l-a certat pe băiat

pentru lipsa lui de atenție.

— Dacă nu ai fi fost atât de concentrat asupra leului, ai fi simțit prezența leoaicei mai repede, spuse acesta.

— Dar și tu ai trecut pe lângă ea, fără să o vezi, ripostă Jack.

Akut s-a întristat

— Uite așa trăim și murim noi, cei care trăim în pădure Ești atent o viață întreagă și numai o clipă de neatenție și...

Akut scrîșni din dinți de parcă ar fi ros niște oase cu fălcile sale puternice.

— Să ne fie asta o lecție, a încheiat antropoidul, dar trebuie să ții minte că nu trebuie ca ochii, nasul și urechile să fie îndreptate toate în aceeași direcție.

În noaptea următoarea, lui Jack i-a fost și mai frig, așa cum nu simțise frigul niciodată în viața lui. Ce a mai rămas din pijama nu prea îl mai încălzea.

A doua zi a trebuit să stea mai mult ca să se încălzească la soarele din poiană.

Gîndul lui era să meargă spre sud, apoi să o ia din nou spre vest, spre coastă, în căutarea unei așezări umane. Nu îi spusese nimic lui Akut despre acest plan, pentru că știa că bătrînul antropoid nu ar fi dorit să se despartă de el pentru nimic în lume.

Au rătăcit prin junglă mai bine de o lună, timp în care Jack a învățat asprele legi ale vieții în pădurea africană iar trupul său a început să se călească pentru această viață aspră.

Moștenise de la Tarzan statura și musculatura puternică, deci nu avea nevoie decît de adaptarea la condițiile vieții în junglă. S-a obișnuit deasemenea să escaladeze și să se deplaseze prin copaci.

Chiar la înălțimi foarte mari. Nu simțea amețeală, iar curînd deprinse meșteșugul deplasării rapide prin balansul crengilor și aruncarea prin aer. Sărea din

creangă în creangă cu o agilitate mai mare decît Akut

Stînd mult timp la soare, pielea i s-a bronzat și s-a adaptat la schimbările de temperatură. Într-una din zile, și-a scos cea mai rămas din pijama și s-a scăldat în rîu împreună cu Akut.

O maimuță mică i-a furat singurul articol de îmbrăcăminte și fugi cu cîrpa departe în pădure. La început, Jack s-a necăjit mult din această cauză, dar și-a dat seama că a fi pe jumătate îmbrăcat este cu mult mai incomod decît a fi dezbrăcat complet.

S-a obișnuit însă foarte repede să umble dezbrăcat și se simțea foarte bine și liber în toate mișcările sale. De multe ori îi venea să zîmbească la surprinderea colegilor lui, dacă l-ar fi văzut în această postură.

Desigur că l-ar fi invidiat însă pentru întreaga libertate de care beneficia și gîndindu-se la ei, începea să îi pară rău de cei care sînt încorsetați în restricțiile lumii civilizate. Dar gîndul la colegii săi care trăiau în confortul locuințelor lor din Anglia, îi aducea în fața ochilor imaginea părinților săi dragi

În aceste clipe, îl grăbea pe Akut să meargă mai repede acum, pentru că o luaseră deja spre apus. Maimuțoiul credea că sînt în căutarea unui trib din specia băiatului, iar Jack l-a lăsat să creadă că ar avea dreptate.

Va avea suficientă vreme să îi explice planul său cînd se vor apropia de lumea civilizată

Într-o zi, pe cînd înaintau prin junglă, au zărit pe neașteptate, un sat de indigeni, unde cîțiva copii se jucau lîngă un pîrîu. Inima băiatului tresări de bucurie la vederea lor; nu văzuse ființă omenească de mai bine de o lună.

Ce diferență era între el și copii aceștia sălbatici în pielea goală? Doar culoarea pielii și atît. Nu erau și aceștia tot ființe umane, create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu?

Porni deci spre ei, însă Akut a mormăit ceva, apucându-l de un braț, pentru a-l opri. Băiatul s-a împotrivit și pomi în fugă spre copii care se jucau în apă.

La strigătul lui, toți copiii care se jucau și-au ridicat capetele. O clipă s-au uitat unul la celălalt, apoi au rupt-o la fugă de spaimă, spre sat.

Cei din sat, au considerat țipetele copiilor drept semnalul apropierei unor animale sălbatice și drept urmare, și-au făcut apariția vreo douăzeci de indigeni, înarmați cu sulițe și scuturi, gata de luptă.

Jack s-a oprit când a văzut reacția copiilor, contrară intențiilor sale de prietenie. Zîmbetul de pe buzele sale a dispărut imediat ce a văzut că războinicii se îndreaptă amenințător spre el.

Akut i-a strigat să fugă imediat, avertizându-l că băștinașii îl vor omorî.

Băiatul a stat un moment nemișcat, uitîndu-se la războinicii care se apropiau. Apoi a ridicat o mîină, cu palma deschisă spre ei, în semn de pace, strigîndu-le că el vine ca prieten și că nu dorea decît să se joace cu copii lor.

Desigur că băștinașii nu au înțeles cuvintele lui, căci răspunsul lor a fost ceea ce era normal ca o ființă goală să primească după ce s-a năpustit asupra unor copii: o ploaie de suliți, care s-au înfipt în copacii din jurul băiatului, din fericire însă băiatul rămînînd teafăr. Atunci, Jack a simțit din nou cum i se zbîrlește părul pînă în creștetul capului. Pupilele i s-au micșorat, iar ochii îi sclipeau de ură, înlocuind expresia de prietenie pe care o abordase cu cîteva clipe mai înainte. Scoțînd un mîrîit, la fel ca orice alt animal dezamăgit, s-a întors și a fugit. Akut îl aștepta într-un copac și cum l-a văzut, a coborît și i-a spus să se grăbească. Știa foarte bine că numai ei doi, goi și neînarmați, nu se puteau măsura cu atîția războinici negri, care bineînțeles îi vor căuta și prin

junglă, pînă la o oarecare distanță de satul lor. Dar acum fiul lui Tarzan făcea cunoștință cu un alt fel de sentiment. Venise cu inima deschisă de copil să își ofere prietenia unor ființe ca și el. În schimb, a fost primit cu dușmănie și a fost atacat. Cei cărora li s-a adresat nici nu l-au ascultat.

Akut insista să se grăbească, dar el dimpotrivă își încetinea mersul, arzînd de nerăbdare să se bată cu băștinașii. În sufletul lui, ceva îi spunea că ar fi o nebunie să se lupte cu atîția războinici bine înarmați, iar el avea doar două mîini și dinții săi puternici, la care se gîndea cum să îi întrebuițeze mai bine în luptă.

Mergînd încet printre copaci, privea foarte des înapoi, deși nu neglija să fie atent la primejdiile care ar fi putut să apară din față. Nu mai era nevoie ca să repete împlinirea cu leoaica, pentru că lecția a fost învățată, întipărimdu-i-se în minte.

În urma lor se auzea zgomotul făcut de războinicii care îi căutau și se îndemneau prin strigăte de luptă. Jack înainta încet, pînă cînd s-a lăsat ajuns de urmăritorii săi. Aceștia însă nu l-au observat, pentru că nu le-a trecut prin minte să se uite și pe sus, prin frunzișul des al copacilor, loc nu prea obișnuit pentru un om să se ascundă.

Grupul de războinici a mers mai departe în adîncul pădurii cam doi kilometri după care au hotărît să se întoarcă înapoi în sat. Sosi astfel prilejul pe care îl aștepta fiul lui Tarzan.

În vinele sale curgea acum sîngele răzbunării, încît își vedea potrivnicii într-o ceață roșie. De îndată ce războinicii au depășit locul unde era ascuns, Jack a început să îi urmărească.

Akut nu se vedea nicăieri. Era probabil mai în față fiind convins că băiatul vine după el. Nu dorea să se expună sulitelor ucigătoare ale negrilor.

Trecînd fără zgomot dintr-un copac în altul, Jack îi urmărea pe războinicii care se întorceau acasă. În cele din urmă. Unul dintre ei a rămas în spatele celorlalți.

Pe fața băiatului a apărut un zîmbet trist. Sări mai repede printre crengi, pînă a ajuns deasupra negrului, care nu bănuia ce primejdie îl așteaptă.

Jack își pîndea prada așa cum Șita, pantera, și-ar fi pîndit bietul animal care urma să îi cadă victimă. Scena aceasta, băiatul o văzuse deja de mai multe ori.

Sări pe neașteptate, în spatele războinicului, iar degetele i s-au înfipt în gîtul adversarului. Datorită forței și greutateii băiatului, negrul a fost trîntit la pămînt, iar genunchiul care îi apăsa pieptul îl împiedica să respire.

Un rînd de dinți puternici i s-au înfipt în gît, în timp ce era sugrumat de zece degete puternice. Războinicul s-a zbatut cîteva clipe, zvîrcolindu-se cînd într-o parte, cînd în alta, făcînd eforturi disperate pentru a se elibera.

Toate încercările sale erau însă zadarnice, iar strînsoarea nu slăbea. S-a simțit ridicat în aer și tîrît încet într-un tufiș de la marginea drumului.

CAPITOLUL VII - Dezamăgirea lui Jack

Akut a observat după un timp că băiatul nu îl urmează. S-a întors atunci să îl caute. Însă nu a mers prea mult, pentru că a trebuit să se oprească în loc, speriat de o apariție stranie care venea spre el dintre copaci

Era Jack, însă echipat de nu îi venea să-și creadă ochilor: într-o mână avea o sulită lungă, în spate îi atârna un scut oval, așa cum aveau băștinașii care îi atacaseră, iar la glezne purta inele metalice. Peste șold avea o bucată mare de piele, iar la curea avea atârnat un cuțit mare.

Imediat cum l-a zărit pe Akut, Jack a început să alerge spre el, arătându-i trofee, atrăgându-i atenția asupra noilor sale obiecte. Apoi povesti amănunțele faptei sale vitejești.

— L-am omorât numai cu dinții și cu mâinile goale, spunea el. Am vrut să mă împrietenesc cu ei, dar ei au preferat să îmi devină dușmani. Acum că sînt înarmat îi voi arăta lui Numa ce înseamnă ca cineva să îmi fie dușman. Singurii noștri prieteni sînt oamenii albi și maimuțele cele mari. Pe aceștia trebuie să îi găsim, iar pe ceilalți îi ocolim sau îi vom uide. Vezi, tot am învățat ceva de cînd trăiesc în junglă.

Au făcut un ocol mare în jurul satului atît de neprietenos și ajungînd din nou la rîu și-au continuat drumul spre coastă.

Băiatul se mîndrea foarte mult cu noile sale arme și ornamente. Exersa aruncarea sulitei ore întregi, iar după o vreme a devenit foarte îndemînatic în mînuirea acestei

arme.

În timpul drumului, Akut îl învăța și alte lucruri folositoare. Acum, băiatul deosebea orice urmă din pădure, jungla devenind o carte deschisă pentru ochii lui ageri.

Simțurile sale s-au ascuțit. Distingea zeci de mirosuri, iar urechile percepeau toate zgomotele pădurii.

Putea să deosebească zeci de specii de animale numai după miros, putînd să precizeze dacă animalul se apropie sau se depărtează. Nici nu mai avea nevoie de ochi, pentru a preciza dacă sînt doi sau patru lei, chiar dacă animalele erau la o sută de metri sau chiar la un kilometru.

Majoritatea cunoștințelor folositoare le-a învățat de la Akut, dar și o mare parte le avea în instinct, un simț deosebit, moștenit de la Tarzan. Începuse să iubească viața de pădure.

Continua luptă a inteligenței și instinctelor sale cu atîția dușmani de moarte, care pîndeau zi și noapte, îi plăcea la nebunie, fiindcă se născuse cu aceste sentimente.

Dar cu toată dragostea pe care o purta junglei, era conștient de răul pe care îl făcuse plecînd de lîngă părinții săi. Dragostea pentru ei era foarte puternică în sufletul lui ca să îi permită o fericire deplină, deseori fiind foarte trist din acest motiv.

Hotărîrea sa de a găsi un port pe coasta de vest a Africii de unde să intre în legătură cu părinții săi pentru a primi bani de drum spre casă. A rămas neschimbată. Era sigur că ajuns acasă, îi va putea convinge pe părinți să îi permită să petreacă măcar cîteva zile în întinsa junglă africană, atît de dragă și tatălui său. Aflase de aceste ținuturi de la tatăl lui, iar acum le-a cunoscut personal. Va dori să revină pe aceste meleaguri, pentru a mai scăpa de restricțiile vieții din lumea civilizată. Altfel era

foarte satisfăcut, deoarece, înaintînd spre coastă, avea parte de libertatea și plăcerile oferite de pădurea sălbatică, fiind și cu conștiința împăcată că se îndreaptă spre un port mai mare, unde se va imbarca pentru a se reîntoarce la părinții lui. Se gîndea și la bucuria de a vedea din nou oameni albi, ființe din rasa lui, pentru că îi era dor de oameni, tovărășia lui Akut fiind destul de plicticoasă.

Altercația cu băștinașii îl mai supăra din cînd în cînd, cînd se gîndea cu cîtă prietenie s-a îndreptat el spre ei și cu cîtă dușmănie a fost întîmpinat. Față de nevinovăția cu care a căutat el prietenia acelor oameni și de siguranța cu care s-a apropiat de ei fiind sigur că vor fi ospitalieri, primirea neomenească de care a avut parte a fost o puternică lovitură dată idealurilor sale de copil.

Nu îi mai considera pe băștinașii negri ca frați, ci mai curînd ca niște dușmani din junglă, ca fiare de pradă, chiar dacă umblau în două picioare și nu în patru.

Zilele treceau una după alta. După atîtea săptămîni de exerciții în aer liber, mușchii băiatului s-au dezvoltat, iar el a devenit atît de sprinten încît și flegmaticul Akut se minuna de calitățile lui.

Jack își dădea seama de calitățile lui fizice și încurajat de aprecierile antropoidului, a devenit cam nepăsător la nenumăratele primejdii din pădure. Mergea prin junglă cu capul sus, mîndru, sfidînd primejdiile.

Cînd Akut se suia iute într-un copac, de îndată ce simțea mirosul de leu. Jack rîdea. Trecînd nepăsător prin fața regelui animalelor. Multă vreme norocul l-a favorizat în aceste primejdioase jocuri.

Leii pe care îi întîlneau, probabil că erau sătui, sau poate chiar curajul acestei creaturi ciudate, care venise de curînd în ținutul lor, îi surprindea atît de mult, încît rămîneau locului, neștiind ce să creadă sau ce să facă. Indiferent de cauză, băiatul a trecut de cîteva ori pe sub

nasul unui leu enorm, fără să stîrnească altceva decît un mîrîit de prevenire.

Este însă greu să găsești două animale sălbatice cu același temperament. Și ele se deosebesc la fel de mult ca și ființele omenești. Iar dacă zece lei au stat nepăsători față de creatura obraznică ce a trecut pe lîngă ei, puțin probabil ca al unsprezecelea să reacționeze la fel.

Regele animalelor are o fire extrem de nervoasă.

Acest animal gîndește și judecă situația în care se găsește. Avînd un creier dezvoltat și un sistem nervos pe măsură, este supus temperamentului propriu care se modifică datorită unor cauze externe.

A sosit ziua cînd băiatul s-a întîlnit cu acest al unsprezecelea leu. Jack străbătea o poiană largă, presărată cu tufișuri mari și dese.

Akut se găsea la cîțiva metri mai în stînga lui, cînd băiatul a simțit miros de leu.

— Fugi Akut! strigă băiatul rîzînd. Numa este ascuns în tufișul din dreapta mea. Urcă-te repede în copac, Akut! Te voi apăra eu, fiul lui Tarzan, mai adăugă Jack, rîzînd și continuîndu-și drumul drept înainte, ajungînd în dreptul tufișului unde era Numa ascuns.

Maimuțoiul i-a strigat să se ferească. Drept răspuns, băiatul și-a rotit sulița deasupra capului, executînd cîțiva pași dintr-un dans imaginar de război, arătîndu-și disprețul și nepăsarea.

S-a apropiat foarte mult de fiorosul animal, pînă cînd, cu un mîrîit puternic, leul s-a ridicat din culcuș, la zece pași de Jack. Era o fiară enormă, cu o coamă stufoasă, un adevărat exemplar de rege al junglei, supărat că cineva i-a tulburat liniștea.

Arunca priviri furioase cu ochii săi galbeni verzui. Jack, înarmat doar cu sulița sa nepotrivită unei lupte cu un asemenea animal, a înțeleaș imediat că acest leu era

diferit de ceilalți pe care îi întâlneau, dar a mers prea departe să mai poată da înapoi

Cel mai apropiat copac era la mai mulți metri spre stînga, dar leul l-ar fi ajuns din urmă, înainte de a ajunge la jumătatea drumului, mai ales că acum leul era pregătit să atace.

Un alt copac era în spatele leului, un salcîm cu țepi, dar și acest adăpost era inaccesibil băiatului.

Sulița lungă din mînă și copacul din spatele leului i-au sugerat o idee, absurdă în felul ei, dar era o speranță de scăpare. Reușita era singura scăpare din această situație primejdioasă.

Dacă leul apuca să îl atace, ar fi fost prea tîrziu pentru a-și realiza planul, deci trebuia să atace el mai întîi. Și atunci, spre mare uimire a lui Akut, dar și a leului, Jack sări să îl atace pe fiorosul animal.

Surprins, leul a rămas nemișcat o clipă, suficient timp ca Jack să încerce un exercițiu sportiv pe care îl exersase pe cînd umbla la școală. A alergat deci spre fiară, ținîndu-și sulița îndreptată spre leu.

Akut scoase un țipăt de groază și de mirare. Leul, cu ochii holbați, aștepta atacul, gata să se ridice în picioare pe labele din spate, dorind să îl întîmpine pe acest imprudent cu o lovitură puternică de labă, care ar fi sfărîmat și țeasta unui bivol.

Ajuns în fața leului la doi pași, băiatul a proptit sulița de pămînt și mai înainte ca fiara să-i fi ghicit intențiile, a executat un salt ca la un concurs de sărituri cu prăjina, zburînd deasupra animalului, drept în copacul plin de țepi, unde era în siguranță, suferind doar niște înțepături datorită țepilor numeroși ai salcîmului.

Akut, care nu a mai văzut o săritură cu prăjina în viața lui, sărea și el de bucurie în sus și în jos, în copacul său, aruncîndu-i leului vorbe de ocară. În acest timp, Jack căuta un loc mai comod în salcîmul plin de țepi lungi,

încercînd să își facă acest adăpost cît mai primitiv.

Scăpase cu viață din această încercare, dar durerile provocate de țepi copacului erau neplăcute. Mai ales că Numa nu avea de gînd să plece de sub el.

Abia după o oră s-a hotărît leul să plece, străbătînd poiana și dispărînd în junglă. Jack a coborît din copacul neospitalier, fiind acum atent să nu își mai provoace și alte răni pe lîngă înțepăturile pe care le căpătase în saltul deasupra regelui animalelor.

Au trecut mai multe zile, pînă cînd rănilor i s-au închis. Dar aceasta a fost o lecție folositoare, Jack hotărînd să nu mai înfrunte primejdii fără rost.

De acum încolo își va asuma riscurile unei aventuri, numai dacă nu sînt alte alternative de scăpare mai bune și mai sigure.

Akut lîngea rănilor băiatului, aplicînd cel mai bun tratament la îndemînă în junglă. Rănilor lui Jack s-au închis repede, datorită rezistenței organismului său tînăr.

Cînd băiatul s-a însănătoșit, au pornit-o din nou la drum spre coasta de vest a Africii, fiind cuprinși de bucuria apariției unor noi locuri, cu noi ființe de înfruntat.

În cele din urmă a sosit și momentul pe care Jack îl așteptase atît de mult: întîlnirea cu semenii săi. Trecînd prin jungla deasă, băiatul, care cerceta toate urmele întîlnite, a descoperit o urmă veche, dar vizibilă clar pe pămîntul umed: urma evidentă a unui alb, încălțat cu ghete europene.

Cărarea, pe care se putea observa că trecuse un număr mare de oameni, ducea spre nord, fiind perpendiculară pe direcția de deplasare a celor doi. Însă, fără îndoială că cei care se duceau în acea direcție știau unde se află cel mai apropiat oraș civilizat.

Jack s-a hotărît să îi ajungă din urmă, măcar pentru plăcerea de a discuta cu ființe de neamul lui. Era peste măsură de nerăbdător să pornească după acea ceață

care trecuse pe acolo.

Akut însă stătea la îndoială, nedorind să întâlnească alți oameni, indiferent de culoarea pielii. Pe Jack nu îl considera om, ci mai degrabă făcând parte din neamul lui, fiind fiul lui Tarzan, regele maimuțelor.

Akut nu s-a lăsat înduplecat și a încercat să îl convingă că vor da și peste un trib de neamul lui, peste care va domni, așa cum făcuse și tatăl său. Jack însă dorea neapărat să întâlnească oameni albi, vrînd să trimită vești despre el părinților săi.

Abia atunci Akut a ghicit adevărul călătoriilor prin junglă: faptul că Jack dorește să se înapoieze la părinții săi. La acest gând, bătrînul maimuței s-a întristat peste măsură, îl iubea pe Jack așa cum îl iubise pe Tarzan, cu devotamentul unui cîine credincios. În inima lui, nutrise speranța că el și băiatul nu se vor despărți niciodată.

Și iată că aceste vise atît de scumpe lui vor dispărea. Hotărîse să rămînă credincios băiatului, atîta vreme cît vor fi împreună.

A acceptat hotărîrea lui Jack de a pomi pe urma cetii oamenilor albi, știind că această călătorie va fi ultima pe care o vor face împreună.

Urma nu era mai veche de două sau trei zile, așa că luînd în considerare viteza redusă de deplasare a caravanei, îi vor putea ajunge în cîteva ore de mers rapid. Mai ales că cei doi nu aveau de cărat greutate și se deplasau și pe sus, pe crengile copacilor, cînd vegetația de pe sol le împiedica mersul.

Jack deja pornise înainte pe urmele cetii și a fost primul care după cîteva ore de mers a observat ariergarda micii armate, pe care dorea să o ajungă cît mai repede.

Erau vreo douăzeci de băștinași, care transportau greutate mari în spate și au rămas mai la urmă, fie datorită oboselii, fie datorită slăbiciunii. Cîteva soldați le

dădeau mereu ordine să se deplaseze mai repede.

Cînd ordinele nu erau destul de bine înțelese, soldații îi loveau pe băștinași cu brutalitate, pentru că primeau ordine de la doi albi cu bărbi mari. Blonde, care le acopereau fața în întregime.

Băiatul era cît pe aici să strige spre ei, formule politicoase de salut, însă vorbele i-au înghețat pe buze la vederea unei scene, care i-a transformat bucuria într-o furie fără margini.

Cei doi albi mînuiau fiecare cîte un bici, cu care îi loveau pe bieții negri, peste spatele lor gol, care abia se mai puteau mișca sub enormele lor poveri, pe care. Nu le-ar fi putut duce nici oameni voinici și odihniți.

Din cînd în cînd, soldații arabi și cei doi albi, aruncau priviri speriate în spate, de parcă ar fi așteptat, în orice moment, să fie atacați din acea direcție.

Jack a încetinit ritmul marșului său forțat și mergea în urma cetei privind dezgustat la chinurile la care erau supuși bieții cărauși.

Akut l-a ajuns din urmă și mergea lîngă stăpînul lui, însă nu era foarte șocat de cele ce se întîmplau în fața lor, mîrîind doar cînd cîte un biet negru era bătut fără milă, fără să fi avut vreo vină.

După o vreme s-a uitat întrebător la băiat. Acum că i-a ajuns din urmă pe cei de același neam cu el, de ce nu aleargă să le vorbească? l-a pus multe întrebări pe această temă.

— Aceștia sînt canibali, spuse băiatul în cele din urmă. Nu vreau să merg alături de ei, pentru că nu aș suporta multă vreme felul lor inuman de a se purta. Le-aș sări în gît și i-aș ucide, la prima ocazie cînd ar mai ridica biciul asupra unui om.

După o clipă de gîndire a spus:

— Oricum, nu ar strica dacă m-aș duce să îi întreb în ce direcție este cel mai apropiat port. Pe urmă m-aș duce

în treaba mea.

Akut nu i-a răspuns, iar băiatul a coborât din copac, îndreptându-se spre mica armată. Când a ajuns cam la o sută de metri de ei, unul dintre cei doi albi s-a întors și l-a zărit.

Imediat a dat alarma, ridicînd arma trăgînd un foc spre Jack. Glonțul a trecut pe lîngă țintă, lovind frunzele unui copac din apropiere.

După cîteva clipe, atît albul celălalt, cît și soldații din ariergarda, au început să tragă salvă după salvă, de parcă ar fi avut de a face cu o armată foarte puternică.

Jack a sărit și s-a adăpostit după un copac gros.

Atîtea zile de marș, într-o teroare fără margini, i-a făcut pe cei din ceată extrem de nervoși și orice zgomot al pădurii îi făcea să creadă că vor fi atacați. Așa se explică, de ce toți trăgeau la nimereală, mai mult de frică, crezînd că sînt atacați de șeic și neamul lui sîngeros.

Apariția neașteptată a unui războinic alb și gol a fost un motiv suficient să declanșeze această descărcare de nervi și praf de pușcă. Strigătul lui Malbin a fost suficient ca toți ceilalți să creadă că sînt atacați și că trebuie să se apere. În cele din urmă împușcăturile au încetat și toți au vrut să vadă asupra cui s-au atras atîtea sute de gloanțe. Din discuțiile care au urmat, a reieșit faptul că numai Malbin văzuse acea ființă.

Dar și niște băștinași au spus că au văzut o ființă albă dar descrierile difereau de la un negru la celălalt.

Jensen nu mai știa ce să creadă pentru că unul declarase că inamicul era înalt de patru metri și avea corp de om și coadă de elefant.

Altul a spus că a văzut trei arabi de o statură uriașă cu bărbi lungi și negre. Au hotărît să cerceteze și nu au găsit nici urmă de inamici, pentru că Akut și Jack s-au ascuns cînd au văzut că sînt din nou întîmpinați cu

ostilitate.

Jack era deprimat și trist. Nu i-a trecut încă supărarea provocată de incidentul cu copiii din satul cu băștinași de pe malul râului. Că iată din nou a întâlnit aceeași atitudine, dar de la niște oameni, printre care se găseau și albi, ființe din rasa lui.

— Animalele mici ale junglei fug de mine îngrozite, murmură el. Animalele mari sînt gata să mă rupă în bucăți cînd mă văd. Oamenii, dacă sînt negri mă atacă cu sulițele. Uite acum și oamenii din aceeași rasă cu mine au tras asupra mea și m-au gonit. Oare întreaga lume trebuie să fie împotriva mea? Fiul lui Tarzan nu îl are ca prieten decît pe Akut?

Bătrînul antropoid s-a apropiat de Jack. Fiul lui Tarzan.

— Maimuțele din neamul meu îți vor fi singurii tai prieteni, pentru că singurul prieten al lui Jack este Akut. Ai văzut că cei din neamul tău nu te doresc. Să mergem să căutăm maimuțe, cei care sînt din neamul meu și al tău.

Limba marilor maimuțe antropoide este o combinație de sunete guturale monosilabice, însoțită de gesturi semnificative. Traducerea exactă deci nu este posibilă, la fel cum am traduce dintr-o limbă în alta, dintre cele vorbite de oameni.

Însă acestea erau cele ce dorise Akut să spună, iar Jack a înțeles foarte bine sensul lor. Au plecat amîndoi, tăcuți, fiecare cu gîndurile sale.

Akut se bucura că băiatul a rămas cu el, dar Jack era supărat și dornic de răzbunare. În cele din urmă a hotărît să dea un răspuns celor spuse de Akut.

— Foarte bine, Akut. Să mergem acolo unde zici tu. Să găsim maimuțele cele mari. Poate singurii noștri prieteni pe lumea aceasta.

CAPITOLUL VIII - O nouă decepție

A trecut un an de cînd cei doi suedezi au fost goniți din ținuturile sălbatice unde era așezarea șeicului. Mica Meriem tot se mai juca cu păpușa Geeka, revărsîndu-și întreaga dragoste asupra acelui obiect, care nici cu un an în urmă nu era frumos, dar care devenise acum o mică ruină.

Pentru Meriem însă, nu era nimic mai frumos și mai scump decît această păpușă urîță. Toate speranțele, necazurile și ambițiile le destăinuia urechilor surde ale capului de fildeș, atît de diform. Oricîte necazuri ar fi avut, fetița tot mai avea speranțe și ambiții de viitor.

Este drept că aceste ambiții erau mai degrabă de domeniul fantasticului, al unei vieți de povești, dar firul principal era scăparea din ghearele șeicului, sau ale negresei Mabunu și plecarea undeva, spre necunoscut, unde nici El Adrea să nu pătrundă. Acolo s-ar fi jucat toată ziua, înconjurată de flori, de păsări și de micile maimuțe care se zbenguiau prin vîrfurile copacilor.

Meriem ședea turcește la rădăcina unui copac mare, care crescuse la marginea satului, chiar lîngă zidul de apărare. Era ocupată cu ridicarea unui cort de frunze pentru Geeka.

În fața cortului erau bucățele de lemn, frunze mici și uscate și cîteva pietre, care reprezentau pentru ea, vesela și tacîmurile unei cine imaginare. În tot timpul micului ceremonial, fetița vorbea cu păpușa, pe care o așezase pe pămînt, proptind-o cu niște crenguțe, de parcă ar fi stat la masă. Era atît de concentrată în jocul ei, încît nu a observat o ușoară mișcare a ramurilor de deasupra ei, care se îndoiau sub greutatea unei ființe care a pătruns dinspre junglă pînă acolo. Ea se juca mai departe, fericită, fără să îi pese de nimic, în timp ce doi ochi o priveau fără să clipească.

În acea parte a satului nu era nimeni numai Meriem, pentru că satul era aproape depopulat de cînd șeicul a plecat într-o expediție de cîteva luni spre nord.

Șeicul se întorcea spre casă în aceste momente și distanța dintre sat și caravana lui era de numai o oră de mers prin junglă.

Un an a trecut de cînd oamenii albi au tras asupra băiatului lui Tarzan, alungîndu-l din acele locuri, pentru a porni în căutarea singurelor ființe, care după părerea lui Akut l-ar fi primit ca prieteni. Jack și Akut au mers luni întregi spre răsărit, afundîndu-se în jungla deasă. Acest an a fost foarte important pentru Jack, atît pentru dezvoltarea sa fizică, cît și pentru a se deprinde în totalitate cu viața din pădurea africană. Mușchii i s-au oțelit, devenind un băiat puternic, capabil de deplasări lungi și de lupte cu fiarele din junglă.

Nimic nu îi mai era necunoscut în pădurea deasă și primejdioasă, devenind un bun cunoscător al obiceiurilor tuturor animalelor, care trăiesc printre acele locuri sălbatice. Devenise deci o ființă cu calități fizice extraordinare, dotat și cu o inteligență sclipitoare care îl ajuta în tot ce făcea pentru a supraviețui în acele condiții grele. Deși era încă foarte tînăr, devenise atît de puternic, încît nici chiar Akut nu se mai putea măsura cu el, cînd se luau la trîntă. Akut l-a învățat să se bată, așa cum fac maimuțele.

Akut s-a dovedit a fi un pedagog excelent, dar și Jack era un elev foarte dotat care știa să profite din plin de calitățile sale fizice și intelectuale.

Erau în căutarea unei cete de maimuțe mari, antropoide, din neamul lui Akut. Pe drum, se hrăneau cu tot ce le oferea jungla. Vîneau zebre și antilope pentru carne. Vînatul cădea sub lovitura dibace de suliță a lui Jack, sau era prinsă de forțele unite ale celor doi vînători, care dintr-o săritură din copac, prindeau animalul care

mergea să bea apă. Jack era acum acoperit cu o piele de leopard, dar această ținută nu i-a fost impusă de nimeni. După întâlnirea nereușită cu albi s-a retras în mijlocul junglei și trăia după instinctul moștenit de la Tarzan.

Purta această piele de leopard, ca un trofeu. Ucisese un asemenea fioros animal de pradă doar cu cuțitul, într-o luptă corp la corp.

Văzuse blana frumoasă a acestui animal și a pus-o la uscare, dar pielea animalului s-a transformat într-un cuib de viermi urât mirositori și a fost obligat să o arunce. Mai târziu, din întâmplare, a întâlnit un războinic negru, care rămăsese în urma cetei sale.

Negrul purta o piele la fel ca și a lui, dar era moale și frumoasă, pentru că fusese conservată bine. A sărit din copac asupra războinicului înfigându-i în piept cuțitul său lung. Luându-i frumosul trofeu.

Conștiința lui nu l-a muștrat pentru că a ucis pentru a-i lua băștinașului blana pe care o purta acum. În junglă, dreptul asupra celorlalți era dat de putere și această filosofie a existenței dure nu a avut nevoie să-i fie predată de nici un profesor, învățând din comportamentul celorlalte viețuitoare ale pădurii.

Jack știa că negrul l-ar fi ucis, dacă ar fi avut ocazia. Nici el, nici negrul, nu trebuiau să facă parte dintr-o altă categorie de viețuitoare ale pădurii, ci făceau parte dintr-o lume cu legile ei impuse de supraviețuire.

Fiecare dintre locuitorii junglei nu are decît o singură viață, dar care este căutată de ceilalți pentru a i-o lua. Cu cît este mai mare numărul dușmanilor uciși, cu atît este mai mare șansa de supraviețuire.

Deci, băiatul s-a îmbrăcat în frumoasa blană a războinicului ucis, satisfăcut de ceea ce făcuse. A pornit apoi după Akut, în căutarea acelor triburi de maimuțe care i-ar fi acceptat cu brațele deschise.

În cele din urmă, căutarea lor a fost încununată de

succes. Adînc în inima junglei, departe de prezența omului, au dat peste o mică arenă naturală, ca și aceea, unde Tarzan luase parte la ceremonialul tobelor bătute ritmic de maimuțe. Mai întîi au auzit, de la o distanță foarte mare, bătaii ritmice de tobe. Mai dormeau încă și au fost treziți de sunete ciudate care ajungeau pînă la ei, de la o depărtare foarte mare.

S-au trezit imediat și Akut a înțeles semnalul tobelor.

— Maimuțele cele mari! Exclamă el. Este dansul tobelor. Să mergem Korak, fiul lui Tarzan, la ai noștri!

Akut îi găsisese băiatului acest nume, cu cîteva luni în urmă, neputînd pronunța Jack. Korak ar fi transcrierea aproximativă a sunetelor emise de Akut, iar în limba antroipoizilor înseamnă „Omorîtorul”.

Băiatul s-a sculat pe de creanga care i-a servit ca și pat și a stat un moment rezemat de copac. Apoi, la lumina lumi, a încercat să pătrundă cu privirea sa ageră, întunericul junglei.

Și Akut s-a ridicat, scoțînd o serie de mîrîituri surde, care dovedeau satisfacția că în sfîrșit a întîlnit pe cineva din neamul lui. Alături de el, aceleași sunete erau scoase și de fiul lui Tarzan.

După cîteva minute, s-au hotărît să înainteze spre acel loc. Tobe se auzeau dintr-un luminiș inundat de lumina argintie a lumi.

Akut se deplasa majestuos în lumina lumi, iar lîngă el, cu mult mai elegant și cu mai multă prestanță pășea băiatul alb, cu pielea fină, în comparație cu blana stufoasă și neagră a însoțitorului său. Jack intona o melodie populară din cele pe care le învățase la școală, la Londra. Era fericit și nerăbdător.

Sosisese momentul mult așteptat. Revenea, în sfîrșit la cei care erau de neamul lui, care trebuiau să îl accepte. În acest din urmă an, în lungul drum spre interiorul continentului, noțiunea de casă și civilizație au pălit,

avînd în faţă doar tribul de maimuţe care l-ar fi primit, nu aşa cum s-a întîmplat cu ultimele sale încercări de a se apropia de oameni.

Viaţa de la Londra era acum mai mult un vis, iar întoarcerea la părinţii lui a amînat-o pentru un viitor îndepărtat. Acest fapt i se părea acum un vis plăcut, dar irealizabil în viitorul apropiat. Toate ideile lui despre civilizaţie erau ascunse în ungherele cele mai ascunse ale creierului său, de parcă nu ar fi existat niciodată acea pană a vieţii sale cînd a trăit printre oameni albi şi în lumea lor plină de lucruri frumoase şi utile.

Făcînd abstracţie de înfăţişarea lui umană şi de intelectul său foarte dezvoltat, era tot o maimuţă ca şi animalul de lîngă el, antropoidul Akut.

Într-un moment de bucurie, îi trase maimuţoiului o palmă zdravănă peste spate. Acesta prefăcîndu-se supărat, s-a repezit asupra lui Jack, cu colţii pregătiţi de atac, încercînd să îl prindă cu labelle sale păroase.

S-au încăierat, ca şi altădată, tăvălindu-se în iarbă, prefăcîndu-se că se muşcă unul pe celălalt. Se hîrjoneau pînă oboseau.

În aceste jocuri ale lor, Jack l-a învăţat pe Akut mai multe tehnici de luptă modernă pe care le învăţase el la şcoală, la orele de arte marţiale. Akut l-a învăţat pe Jack cum să lupte ca şi strămoşii lui, care au supravieţuit vitregiilor existenţei lor, datorită modului acesta de a ataca sau de a se apăra, încă de pe vremea cînd pămîntul era acoperit de ferigi, iar crocodilii aveau aripi.

Dar mai era o artă pe care Jack o cunoştea foarte bine, datorită numeroaselor antrenamente de la pension, pe care Akut cu greu a învăţat-o. Este vorba de box.

Akut era surprins că orice atac împotriva băiatului era neutralizat de un pumn puternic primit în bot sau în stomac. De multe ori, a reacţionat de parcă ar fi atacat cu adevărat, pentru că în fond, nu era decît un animal

sălbatic al junglei.

Greutatea cea mare în încăierările lor era să îl prindă pe băiat, pentru că după ce se năpustea asupra lui, se trezea bătînd aerul cu labelle, în timp ce pumnii puternici ai lui Jack curgeau ca ploaia, făcîndu-l să urle de durere. Akut se dădea întotdeauna învins și se retrăgea mîrîind furios și timp de o oră sau mai mult era extrem de supărat; supărarea însă îi trecea repede.

De data aceasta însă nu au boxat. S-au trîntit unul pe celălalt la pămînt, luptîndu-se cîteva minute.

Un miros de animal de pradă le-a întrerupt însă joaca. Șita, pantera, trecea prin apropiere, iar cei doi s-au oprit și au mîrîit în semn de recunoaștere a prezenței dușmanului.

Pantera a trecut mai departe, fără să bage în seamă prezența celor doi. La fel, Akut și Jack au pornit spre partea pădurii dinspre care se auzeau limpede acele sunete de tobă.

Au ajuns destul de aproape acum, pentru că auzeau și mîrîiturile maimuțelor care dansau, simțindu-le distinct și mirosul. Băiatul tremura de emoție, iar blana de pe spinarea lui Akut s-a zbîrlit, semn că era fericit.

S-au strecurat în tăcere prin junglă pînă au ajuns la locul de întîlnire al maimuțelor. Cu cît se apropiau, cu atît erau mai atenți pentru a nu fi observați de santinelele maimuțelor.

În cele din urmă, au putut să vadă clar întreaga scenă din amfiteatrul natural. Pentru Akut această scenă era cunoscută, dar lui Jack totul i s-a părut straniu și sălbatic.

Maimuțele dansau la lumina lunii, sărind în cercuri neregulate în jurul tobei de pe pămînt, unde ședeau trei femele bătrîne, care loveau instrumentul, fără încetare, cu un băț lung.

Cunoscînd firea sălbatică a semenilor săi, Akut

ședea cuminte pînă va trece nebunia dansului. Avea pe urmă destulă vreme să intre în vorbă cu ei, după ce dansul se va termina și se vor sătura cu toți din mîncarea care era alături. Se gîndea să le vorbească despre el și Korak, pentru a fi primiți în mijlocul comunității. Probabil că vor fi unii care vor avea cîte ceva de obiectat, dar vor fi înfrînți de puterea lui și a băiatului.

Bineînțeles, prezența lor va fi privită cu bănuială mai multe zile, sau chiar luni, pînă se vor integra în totalitate în trib și vor fi considerați ca frați născuți în același trib. Akut spera că a găsit același trib peste care domnise Tarzan, căci ei ar fi recunoscut imediat superioritatea omului și l-ar fi ales pe Korak rege al lor, ceea ce era o dorință ascunsă a lui Akut.

Cu multă greutate a reușit să îl convingă pe băiat să nu alerge în mijlocul dansatorilor. Acest act nesăbuit ar fi însemnat moartea lor, pentru că maimuțele în acele momente sînt ca într-o transă și devin extrem de feroce, fapt pentru care nici cele mai puternice animale ale junglei nu îndrăznesc să le tulbure ritualul.

Luna a început să coboare spre orizontul înalt și înfrunzit ai amfiteatrului.

Ritmul tobelor s-a rărit, iar dansatorii și-au încetinit mișcările, pînă cînd a răsunat și cea din urmă bătaie de tobe. Maimuțele enorme s-au repezit spre locul unde își depozitaseră mîncarea și au început să se ospăteze.

Din cîte a înțeles Akut, ceremonia a avut loc în vederea alegerii regelui lor. I l-a arătat lui Korak pe masculul enorm care preluase domnia, care desigur că dobîndise această poziție socială omorîndu-și toți adversarii, sau cel puțin pe predecesorul său.

După ce maimuțele s-au săturat și o parte din ele s-au întins ca să doarmă la rădăcina unor copaci de la marginea luminișului, Akut l-a apucat de braț pe Korak și l-a tras spre el.

— Vino acum! zise el încet. Urmează-mă fără zgomot. Fă exact ce fac și cu!

S-au urcat pe o creangă groasă, care atârna deasupra amfiteatrului și au înaintat pînă la capătul ei. Akut a scos un mîrîit ușor de avertisment.

Imediat vreo douăzeci de maimuțe au sărit în picioare și s-au uitat în toate părțile pentru a vedea cine a produs acel sunet. Regele i-a văzut primul și a scos un răget înfiorător făcînd cîțiva pași în direcția lor. Tot părul de pe corp î se zbîrlise, iar întreg corpul i-a înțepenit fiind gata de a ataca acești intruși.

În spatele regelui lor, s-au îngrămădit celelalte maimuțe. Au mers pînă sub creanga unde erau cei doi și s-au oprit la o distanță suficientă ca să nu fie atacați prin surprindere. Prudent rege!

Acolo, a început să se legene, de pe un picior pe celălalt, rînjind și mîrîind din ce în ce mai tare. Akut știa că în acest mod, animalul se enerva pe sine, pînă va ajunge suficient de furios pentru a-i ataca pe intruși.

Însă Akut nu dorea să se bată, pentru că venise cu intenții pașnice spre cei din acest trib. Începu să vorbească:

— Eu sînt Akut, iar acesta este Korak. Korak este fiul lui Tarzan, care a fost rege al maimuțelor din junglă. Și eu, la rîndul meu, am fost rege al maimuțelor care trăiesc pe pămîntul din mijlocul apei mari de la apus. Am venit să trăim cu voi și nu dorim să ne luptăm cu nici unul dintre voi. Sîntem însă foarte puternici și vînători iscusiți! Dorim să ne împrietenim cu voi!

Regele maimuțelor a încetat să se mai legene. Îi privea acum pe cei doi, cu o atenție deosebită. Ochii lui șireți nu prevesteau nimic bun

Era proaspăt în rolul de rege și avea sentimentul că își va pierde această poziție socială. Prietenul maimuțoiului avea pielea fină și fără păr și semăna mai

mult cu un om. Iar de om îi era frică, ba chiar îl ura.

— Vreau să plecați de aici! zise el mîrîind. Dacă nu plecați vă voi omorî!

Băiatul lui Tarzan stătea nerăbdător în spatele lui Akut cu inima bătîndu-i de fericire. Dorea să sară în mijlocul acestor animale păroase și să spună că le este prieten și că este unul de-al lor.

Se așteptase să fie primit cu brațele deschise, dar aceste cuvinte ale regelui îi umpleau sufletul de tristețe și de indignare. Băștinașii au sărit asupra lui și l-au gonit, iar albiile au tras cu arme asupra lui.

Aceasta era ultima lui speranță de a fi primit într-o societate, unde să i se arate aceeași prietenie și dragoste pe care dorea el să le ofere. Și iată că este din nou întîmpinat cu ostilitate, fapt care îl înfuria foarte mult.

Regele maimuțelor era chiar sub el acum. Celelalte maimuțe erau într-un semicerc, la cîțiva pași în spatele conducătorului lor, privind cu interes întreaga scenă neobișnuită. Mai înainte ca Akut să îl împiedice sau să îi ghicească intenția, băiatul a sărit pe pămînt, chiar în fața regelui, care era acum furios, aproape de paroxism.

— Eu sînt Korak! a strigat băiatul. Korak, cel care dorește să trăiască aici, cu voi ca prieten. Dar văd că ții vrei să mă gonești. Foarte bine, voi pleca, dar înainte îți voi arăta că fiul lui Tarzan îți este stăpîn așa cum a fost și tatăl meu. Nu îmi este frică nici de tine și nici de întreg tribul tău.

În primul moment, regele maimuțelor a rămas încremenit de surprindere. Nu se așteptase la o tactică atît de directă a adversarilor.

La rîndul lui, Akut era la fel de surprins de ceea ce vedea și îi striga supărat lui Korak să se întoarcă la el. Știind că arena era sacră și că ceilalți maimuței ar sări în ajutorul regelui lor. Însă și regele era un exemplar

extrem de puternic și nu ar fi fost necesară intervenția nimănui.

Colții puternici ai acestor animale mari ar fi fost de ajuns să se înfigă o singură dată în carnea moale a lui Korak și totul era pierdut. Și pentru Akut ar fi însemnat sfârșitul, dar bătrînul maimuțoi nu a mai stat pe gînduri nici un moment.

Sări de pe creangă în ajutorul băiatului, tocmai cînd regele maimuțelor pomi la atac. Mîinile lungi ale conducătorului tribului s-au întins să îl prindă pe băiat, iar falcile îi erau pregătite pentru a-i apuca beregata.

Korak a sărit și el înainte, dar s-a aplecat și a evitat brațele atacatorului. În momentul în care erau foarte aproape, i-a tras animalului un pumn zdravăn în stomac, cu întreaga sa forță.

Maimuțoiul enorm a gemut de durere și a căzut pe spate, agitîndu-și labelle păroase, neputînd să mai respire. Urlete de dezamăgire și de furie au izbucnit din piepturile celorlalte maimuțe, cînd și-au văzut regele doborît. Puși pe fapte mari, au sărit asupra celor doi necunoscuți.

Dar Akut era destul de înțelept ca să nu vadă încurcătura în care au intrat și că lupta devine inegală. Ar fi fost însă zadarnic să îi strige lui Korak să se retragă, pentru că fiecare secundă pierdută ar fi însemnat o condamnare a lor la moarte. Nu avea decît o singură alternativă. L-a înhățat pe băiat de mijloc și a alergat în cea mai mare viteză spre un copac înalt, unde s-a urcat, punîndu-se la adăpost.

Mulțimea hidoasă de animale furioase s-a luat după ei, dar Akut în ciuda vîrstei sale înaintate și chiar încărcat de greutatea pe care o purta, a fost mai iute decît urmăritorii lor.

Dintr-o săritură a apucat o creangă mai groasă și cu o mare îndemînare a sărit și s-a adăpostit. Dar nu a

rămas în acel loc.

A alergat înspre mijlocul pădurii, unde în întunericul de nepătruns s-a oprit și l-a așezat pe băiat pe frunzele moi.

Maimuțele i-au urmărit un timp, dar cum au început să se disperseze, cei iuți de cei puternici, s-au întors în amfiteatrul lor, cu urlete de dezamăgire și furie.

CAPITOLUL IX - Un nou tovarăș

Korak a rămas foarte trist după primirea dușmănoasă pe care i-au făcut-o maimuțele antropoide. A doua zi a rătăcit prin junglă, fără nici o țintă, stăpînit de o mare decepție. Inima îi clocotea de răzbunarea pe care nu și-a satisfăcut-o. Se uita cu ură la toate viețuitoarele din pădure, arătîndu-le colți și mormăind fioros de îndată ce simțea prezența cuiva. Deprinderile tatălui său din copilărie îi apăreau acum în întregul său comportament, după atîtea luni de trai în comun cu animalele.

Înaintau în direcția vîntului, dar cu multă prudență pentru că puteau să cadă victime unor fiare care ar fi stat la pîndă. Deodată amîndoi s-au oprit, încordîndu-și simțurile.

Stăteau nemișcați, de parcă erau sculptați în stîncă și ascultau. Nu le tremura nici un mușchi.

Au rămas în această poziție de așteptare cîteva secunde, după care Korak a înaintat cîteva pași, cu multă băgare de seamă. Akut l-a urmat imediat. Nici unul dintre ei nu a făcut nici un zgomot în timp ce se mișcau. Se furișau acum prin copaci, dar se opreau foarte des să asculte zgomotele pădurii. Nu era clar ce primejdie era în fața lor, dar erau siguri că era ceva. În cele din urmă au zărit un gard înalt de lemn, iar dincolo de această întăritură vîrfurile cîtorva corturi din piele de capră și acoperișul de stuf al unor colibe.

Buzele băiatului au schițat un zîmbet trist. Băștinași! Cum îi mai ura! l-a făcut un semn discret maimuței să rămîna locului, în timp ce el s-a dus în recunoaștere.

Vai de nenorocitul de negru care i-ar fi ieșit în calea „Omorîtorului”! Sărint sprinten printre crengile de jos ale

copacilor s-a apropiat de gardul înalt

Auzea o voce de dincolo de gard, chiar lângă întăritură. S-a hotărît să meargă în direcția aceea.

Un copac mare avea crengile sale dincolo de gard, chiar în locul unde Korak a auzit vocea. Urechile îi spuneau că este o ființă omenească și nu peste mult timp vocea aceea va amuți pentru totdeauna.

Înainta încet, printre crengile copacului gros deasupra gardului, privind în jos pentru a distinge cui îi aparținea acea voce misterioasă. În cele din urmă văzu spatele persoanei care vorbea.

Mîna cu sulița sa lungă se pregătea să azvîrle ucigașa armă chiar în spatele victimei de jos. Se opri o clipă pentru a lua o poziție mai convenabilă pentru aruncare.

Dar ce rost avea să ucidă acea ființă, care de fapt era numai un copil? Impulsul lui de a ucide a fost oprit, iar sulița a coborît în aceeași poziție în care s-a găsit înainte ca băiatul să-și fi luat avînt.

S-a așezat în tăcere, într-o poziție comodă, privind la mica fetiță bronzată care se juca sub el. A încetat să mîrîie și să-și arate colții.

Deodată figura i s-a luminat de un zîmbet pentru că fetița s-a întors, iar Korak o văzu pe Geeka, păpușa cea urîță, cu capul de fildeș și cu corpul din piele de șobolan. Jucăria era foarte caraghioasă.

Luînd păpușa în mînă, fetița și-a apropiat obrazul de capul de fildeș al păpușii, legănînd-o spre dreapta și spre stînga, cîntîndu-i un cîntec de leagăn arab. Privirile băiatului

S-au împlînzit. Petrecînd o oră întreagă admirînd jocul nevinovat al fetei din sat.

La început nu a văzut decît un păr negru și ondulat și un mic umăr bronzat, acolo unde hăinuțele ei aveau o bretea. Apoi îi văzu genunchiul rotund care îi ieșea de

sub fustă, așa cum ședea cu picioarele încrucișate. Uneori, la câte o mișcare a capului, îi putea observa obrazul.

Băiatul privea cum fetița îi făcea semne păpușii, cu degetul, de parcă ar fi dojenit-o pentru comportarea ei de copil rău. Apoi strângea păpușa la piept în semn de o mare dragoste.

Korak, uitînd pentru cîteva clipe de misiunea sîngeroasă pe care dorise să o îndeplinească, slăbi strînsoare mîinii care ținea sulița, arma alunecîndu-i din mîină. Această mișcare l-a trezit din visul său.

Își aminti de intenția sa criminală de a ucide posesorul acelei voci de după gard. Privi la sulița sa ascuțită și apoi la fetița nevinovată de sub el în imaginația sa văzu sulița grea zburînd în jos. Străpungînd corpul firav al acelei ființe. Văzu și păpușa cum îi cade din mîină și se rostogolește în nisip. Korak s-a cutremurai uitîndu-se furios la sulița lui, de parcă această armă ar fi avut acele gînduri ucigașe cu puțin timp în urmă. Se întreba ce ar fi făcut fetița dacă el ar fi sărit jos lîngă ea.

Desigur că ar fi fugit speriată și ar fi țipat. Atunci din nou s-ar fi strîns băștinașii, înarmați cu puști sau suliți și ar fi năvălit asupra lui, gonindu-l sau chiar omorîndu-l.

Băiatului i s-a pus un nod în gît. Dorea să fie împreună cu semenii lui, deși nu își dădea seama de dimensiunea acestui sentiment. Ar fi dorit să coboare lîngă fetiță și să îi vorbească, deși știa că ar fi fost greu să se înțeleagă, pentru că nu pricepea nimic din ce îi spunea ea păpușii. Ar fi putut să se înțeleagă prin semne, ceea ce ar fi fost cu mult mai mult decît nimic.

În afară de asta, ar fi dorit să îi vadă întreaga față. Din puținul cît văzuse, și-a dat seama că fata este frumoasă, dar ea îl atrăgea mai mult prin firea ei drăgăstoasă pe care o observase din grija față de acea păpușă urîță.

Își făcu în cele din urmă un plan. Îi va atrage atenția apoi va încerca să o liniștească zîmbind și făcîndu-i semne care să dovedească intențiile sale prietenești. Se va strecura pe o creangă, ceva mai departe, spre gardul înalt al satului, unde fata se va simți în siguranță față de străinul de dincolo.

Nu a apucat să își continue planul, căci întreaga sa atenție i-a fost atrasă de un zgomot mare care venea din partea opusă a așezării. Dîndu-se puțin mai la o parte, a putut vedea pînă la capătul străzii principale către care alergau o mulțime de bărbați, dar și femei și copii.

Porțile s-au deschis și o caravană numeroasă a intrat în sat. Erau o mulțime de negri, dar printre ei se găseau și arabi.

Deasemenea, Korak a văzut multe animale de povară, cămile și măgari, care purtau greutatea enorme. Oamenii băteau crunt animalele care nu dădeau nici un semn de împotrivire. Mai departe a văzut o mulțime de. Alte animale: cai, capre și oi.

În fruntea tuturor călărea un bătrîn înalt, cu o privire cruntă, care nici măcar nu se uita la cei care îl salutau sau care de frică, se dădeau la o parte din drumul lui. Bătrînul a mers drept spre un cort din piele de capră, care se afla chiar în mijlocul așezării. S-a adresat unei bătrîne negrese, căreia îi punea diverse întrebări. Apoi a arătat spre locul unde se juca fetița, chiar sub copacul unde era ascuns Korak.

— Desigur, că este tatăl ei, gîndi băiatul. A fost dus undeva departe și bineînțeles că primul lui gînd era să își vadă fetița. Ce bucurie pe amîndoi! Ea va alerga să se arunce în brațele lui, să o strîngă la piept și să o sărute!

Un oftat prelung îi ieși din pieptul lui de copil, amintindu-și fără să vrea, de părinții lui, care erau departe la Londra.

S-a întors la postul lui, în copacul mai înalt, care era

chiar deasupra fetei. Dacă lui nu îi era dat să fie dezmiardat,

Măcar să se bucure de fericirea altora.

Se gîndea să intre în vorbă cu bătrînul și să îi ceară voie să vină în sat ca prieten, să o viziteze pe fată. În orice caz, merita să încerce, cel puțin. Va aștepta pînă bătrînul va termina cu îmbrățișările, iar apoi se va arăta, făcînd semne de pace și prietenie.

Arabul pășea încet spre fetiță. Va ajunge peste cîteva clipe la ea și cel mult se va bucura ea! Ochii lui Korak scînteiau de bucurie, numai la gîndul scenei care va urma.

Bătrînul s-a oprit în spatele fetei, dar fata sa era tot încruntată. Copila nu l-a observat, pentru că vorbea cu păpușa ei.

Bătrînul a tușit pentru a-i atrage ei atenția asupra prezenței sale. Fata a tresărit uitîndu-se peste umăr.

În sfîrșit, Korak i-a văzut întreaga față. Era foarte drăguță, cu obraji dulci și nevinovați. Avea ochi mari și negri.

S-a uitat să îi citească fericirea în ochi, la vederea tatălui ei, dar în loc de expresia la care s-ar fi așteptat să o vadă, întreaga față a fetei dovedea o spaimă îngrozitoare. Un zîmbet crud și întunecat se ivi pe buzele subțiri ale arabului.

Copila a încercat să se retragă, dar pînă să facă doi pași, bătrînul o lovi brutal cu piciorul, trîntind-o pe iarbă. Apoi se aplecă pentru a o prinde de păr și să o bată.

Dar deasupra lor pîndea o fiară, care cu cîteva clipe mai înainte fusese un băiat cuminte. Această fiară rînji amenințător și se pregăti să atace.

Șeicul tocmai s-a aplecat pentru a prinde fata, cînd Korak a sărit lîngă el. Deși ținea sulița în mîna stingă, a uitat complet de această armă. Încleștîndu-și pumnul puternic îl lovi năprasnic pe bătrîn drept peste gură.

Acesta nu a schițat nici un gest, făcînd doar un pas în spate, mai mult de mirarea provocată de această apariție neașteptată.

Sîngele a început să îi curgă șuvoi din gură, dar de ridicat nu s-a mai ridicat. Leșinase din cauza forței loviturii primite.

Korak s-a întors spre fată, care s-a sculat în picioare și privea la șeicul întins în balta de sînge.

Cu un gest răzbunător, Korak își trecu brațul peste umărul fetei, așteptînd ca arabul să își revină în simțiri. După o foarte scurtă pauză fata vorbi:

— Mă va omorî, spuse ea în arabă.

Korak nu a înțeles cuvintele ei și a dat din cap. Apoi a vorbit în engleză și în limba maimuțelor, dar nici fata nu l-a înțeles. Ea s-a aplecat spre cuțit, arătînd spre armă apoi spre ea, de parcă cineva ar fi vrut să-i înfigă arma în piept, drept în inimă.

Korak a înțeles din aceste semne că bătrînul cînd se va trezi din leșin o va omorî. Fata se întoarse spre el, tremurînd de frică.

De Korak însă nu îi era frică. Nu avea nici un motiv, pentru că o scăpase de bătaia șeicului. Pentru prima oară în viața ei, cineva îi lua apărarea.

S-a uitat la fața băiatului. Văzu o figură arsă de soare ca și fața ei. Îi admiră pielea de leopard și văzu că îi stă bine îmbrăcat cu aceste haine sălbatice.

Brățărilor de la mîini și picioare i-au stîrnit invidia. De mult și-ar fi dorit să aibă și ca asemenea podoabe, însă șeicul nu i-a permis să se îmbrace frumos niciodată deși știa ea că are o rochiță frumoasă de bumbac.

Sărmana fată nu știa ce înseamnă să fii bine îmbrăcat, curat și frumos!

Korak s-a uitat și el la fată. Disprețuise fetele de cînd se știa. La școală băieții care se împrieteneau cu fete, erau considerați niște oameni slabi și lași

Se întreba însă acum ce era de tăcut. Putea să o lase pe sărmana ființă să fie bătută sau chiar omorîta de moșneagul ăsta brutal?

Nu, desigur că nu! Dar pe de altă parte, ce putea el face cu această ființă neajutorată în pădure. Se gîndea că fata se sperie și de umbra ei și cum va putea să stea noaptea, în întunericul junglei, cînd ies la vînătoare fiarele cele mai mari.

A rămas cîteva clipe pe gînduri, timp în care fetița se întreba la rîndul ei, la ce se gîndește acest băiat. Și ea medita la viitor.

Îi era frică să rămînă acolo și să sufere răzbunarea șeicului. Nu avea pe nimeni care să o apere, decît pe acest străin, pe jumătate gol, care căzuse atît de miraculos din cer și a scăpat-o de cruntele lovituri ale arabului.

Nu cumva noul ei prieten o va părăsi acum? Se uită la fața lui gînditoare și s-a apropiat mai mult de el, punîndu-și mîna ei firavă pe brațul lui puternic.

Această atingere ușoară l-a trezit pe băiat la realitate.

S-a uitat la ea și a cuprins-o cu mîinile de umeri, vîzînd că îi apar două lacrimi sub gene.

— Hai cu mine! O chemă el. Vino cu mine în junglă, unde este mai bine decît să trăiești cu acești oameni. Vei trăi în pădure, unde Korak și Akut te vor apăra.

Fata nu a înțeles cuvintele băiatului, dar brațul care o trăgea, mai departe de șeic, a făcut-o să înțeleagă intenția băiatului. Îl prinse pe Korak de mijloc și o porniră spre gard.

Au ajuns sub copacul unde Korak se adăpostise. Băiatul a prins-o în brațe și cu multă îndemînare a sărit pe crengile groase ale copacului.

Fata se ținea cu o mînă de gîtul lui, iar cu cealaltă strîngea păpușa. După o scurtă plimbare l-au întîlnit pe

Akut.

La vederea acestei dihănii, fata s-a speriat și s-a apropiat mai mult de Korak, arătînd spre Akut. Maimuțoiul, crezînd că băiatul se întoarce cu un prizonier, mîrîi spre ea.

Reacția lui Akut ar fi fost aceeași dacă vedea un negru bătrîn, sau o fetiță gingașă. Aceste ființe trebuiau ucise apoi mîncate. Mîrîi spre ei, însă spre surprinderea sa, Korak a mîrîi și el.

— Așa deci, gîndi maimuțoiul, Korak și-a adus o nevastă!

Cunoscînd legile unui trib de maimuțe, l-a lăsat pe tînăr în pace, concentrîndu-și atenția asupra unei omizi mari și păroase, care părea să fie o îmbucătură gustoasă. După ce a mîncat-o, s-a uitat cu coada ochiului la cei doi. Korak așezase fata pe o creangă groasă, de care ea se ținea cu disperare să nu cadă.

— Ea va rămîne cu noi, îi zise Korak lui Akut. Să nu îi faci nici un rău. Pentru că noi doi o vom apăra de celelalte animale.

Akut a dat din umeri cu indiferență. Nu prea avea chef să aibă grijă de puii de om. Vedea după cum se comporta fata și după privirile ei speriate, că nu prea este bună la ceva folositor.

Potrivit legilor nescrise din junglă, incapabilii trebuie exterminați. Dar pentru că fiul lui Tarzan și-a dorit această femelă să fie cu ei. El o va tolera.

Bineînțeles că el, Akut, nu o plăcea. Pielea ei era prea fină și fără păr. Era ca un șarpe.

Fața ei era comună, nu te atrăgea deloc. Nici măcar nu semăna cu femela pe care el o observase în noaptea trecută în amfiteatru și care lui i-a plăcut.

Acea era o femelă pe cinste! Avea o gură mare, niște colți lungi și puternici, dar mai ales un păr des și întins pe întreg obrazul!

Akut a oftat adînc.

Apoi s-a sculat în picioare și s-a plimbat spre stînga și spre dreapta fetei, ca să poată și ea admira frumoasa lui blană și ținuta sa grațioasă. Dar sărmana Meriem s-a strîns mai aproape de pieptul lui Korak, dorind, undeva în ungherele sufletului ei, să fie din nou în satul ei, cu șeicul cel rău, unde primejdiile erau de origine omenească, adică cel puțin cunoscute ei.

Maimuțoiul acesta urît o speria. Era atît de mare și atît de feroce!

Vedea în fiecare mișcare a lui o amenințare. De unde să știe săraca fată, că animalul se plimbă în acest fel, doar pentru a-i stîrni admirația.

Și apoi nu avea de unde să știe ce stă la baza prieteniei dintre această fiară enormă și urîtă și băiatul acesta frumos și bun, care o scăpase de bătaia șeicului.

A petrecut prima seară și noapte în junglă, într-o continuă spaimă. Korak și Akut au plecat după hrană, după ce au ascuns-o între crengile unui copac stufos.

S-au postat să pîndească un cerb, care se apropia de ei cu multă prudență. Groaza fetei a ajuns la culme cînd a văzut cum băiatul și fiara sar, în același timp, asupra prăzii și cum fata frumoasă a salvatorului ei se strîmbă și pe gură îi ies mîrîituri animalice, iar dinții săi albi se înfig în carnea moale a animalului.

Korak s-a întors spre ea, plin de sînge pe față și mîini, aducîndu-i o bucată de carne crudă, încă fierbinte. Fata s-a ferit, iar Korak a fost tulburat de refuzul ei.

După cîteva clipe însă, băiatul a dispărut în pădure ca să îi aducă un braț de fructe, iar fata și-a schimbat din nou părerea despre el.

De data aceasta nu l-a refuzat, ci i-a mulțumit pentru darul lui cu un zîmbet, care, fără ca ea să își dea seama, a fost cea mai prețioasă răsplată pentru cineva care nu a văzut nici o manifestare de simpatie în ultimele

luni.

Dormitul a reprezentat o problemă spinoasă, pentru că fata nu își putea ține echilibrul în copac, în timp ce dormea, iar pe pământ exista întotdeauna riscul unui atac prin surprindere al unei fiare de pradă. Singura soluție era să o țină în brațe, ceea ce au și făcut, așezându-l pe Akut lângă el și punînd fata întinsă peste ei doi, găsind astfel și un mod plăcut pentru ea de a se încălzi.

Sărmana fată nu a putut adormi decît tîrziu după miezul nopții, dar în cele din urmă oboseala a învins-o și adormi într-un somn adînc, care a durat pînă s-a luminat bine de ziuă.

Cînd a deschis ochii, soarele era de multă vreme pe cer. La început nu a știut unde se află, pentru că a alunecat cu capul de pe umărul lui Korak, iar acum privirile îi cădeau direct pe spatele părșos al antropoidului.

La vederea maimuțoiului s-a ferit involuntar, dar cînd s-a întors a văzut privirile calde ale tînărului care o admira. Văzînd acest zîmbet frumos și sincer, frica i-a dispărut și se lipi de băiat mai strîns.

Korak îi vorbi în limba maimuțelor, dar ea a clătinat din cap și i-a răspuns în arabă, care pentru băiat era la fel de neînțeles cum era limba maimuțelor pentru fată.

Akut s-a sculat și el și se uita la cei doi. El înțelegea ce spunea Korak, dar fata nu scotea decît niște sunete de neînțeles și total ridicole.

Maimuțoiul se mira ce l-a putut atrage pe Korak la această ființă și ă început să o privească mai atent. După cîteva clipe, s-a sculat și s-a scărpinat nedumerit în ceafa.

Această mișcare bruscă a antropoidului a făcut-o pe fată să tresară, pentru că a uitat de celălalt tovarăș al lor. Se feri din calea lui, iar animalului i-a făcut plăcere că inspiră groază, pentru că la urma urmei tot o fiară a

junglei era și Akut.

S-a aplecat asupra ei și a întins o labă ca să o mîngîie încet. Ea s-a retras de frică, spre marea satisfacție a antropoidului, care sorbea cu plăcere întreaga scenă a cărui actor principal era el.

Nu a văzut însă privirea rece a lui Korak și nici cum i s-a scurtat gîtul, prin ridicarea umerilor, într-o atitudine caracteristică omului de a se pregăti de atac.

De îndată ce degetele maimuței au atins brațul fetei, Korak s-a ridicat în picioare, scoțînd un mîrîit amenințător. Un braț puternic cu un pumn bine strîns zbură pe sub nasul fetei, lovindu-l feroce pe bietul Akut chiar în bot.

Lovitura puternică a băiatului l-a făcut pe antropoid să scoată un urlet puternic și pierzîndu-și echilibrul, a căzut din copacul unde s-a culcat. Korak a rămas sus pe creangă, furios, dar un zgomot suspect i-a atras imediat atenția.

Fata s-a uitat și ea în jos, dar nu a văzut decît maimuța supărată care s-a ridicat pe labele din spate. Dar în același moment, ca o săgeată pornită dintr-un arc puternic, un animal cu blana galbenă cu pete negre, sări spre spinarea lui Akut.

Era Șita, leopardul.

CAPITOLUL X - Răpirea fetei

La vederea leopardului care îl atacase pe Akut, Meriem scoase o exclamație de groază și surpriză. Nu atît de durere pentru că antropoidul putea să își piardă viața, cît pentru ceea ce se pregătea Korak să facă.

Băiatul, de îndată ce a observat puternicul carnivor, și-a tras cuțitul din teacă și cu o săritură îndrăznească, a

căzut pe spatele felinei, exact în momentul când ghearele ascuțite se pregăteau să îl sfîșie pe Akut.

Săritura leopardului a fost oprită la jumătatea drumului dintre locul de unde și-a luat avînt și locul unde căzuse bietul maimuțoi. Ghearele felinei au lovit aerul, chiar la un deget de spatele antropoidului.

Cu un mîrîit teribil, se rostogoli pe spate, încercînd să își înlăture dușmanul care îi sărise în spinare și care o prinsese de gît cu dinții, iar cu brațul drept, în care avea un cuțit, o lovea puternic în coaste. Akut speriat de zgomotul care s-a auzit deodată în spatele lui, a sărit instinctiv în primul copac, apoi sări lîngă fată. cu o agilitate care dovedea că nu a îmbătrînit deloc.

Dar cînd a privit în jos și a văzut ce se întîmplă, a coborît cu aceeași viteză cu care s-a urcat. Altercația dintre ei a fost imediat uitată și a sărit în ajutorul prietenului său, periclitîndu-și viața, așa cum Korak îi salvase viața, sărind în spatele enormei feline.

Și iată că Șita se trezi în situația de a fi nevoită să se lupte cu doi inamici puternici, care o răneau teribil. Urlînd și mîrîind, cei trei combatanți s-au rostogolit pe iarbă. Într-o încleștare furioasă, pe viață și pe moarte.

De sus, Meriem, strîngînd-o cu putere pe Geeka, privea cumplitul spectacol de sub copacul unde toți trei s-au adăpostit pentru a dormi.

În cele din urmă, cuțitul ascuțit al lui Korak hotărî finalul luptei, fiara cutremurîndu-se cumplit, apoi rămînînd nemișcată. Tînărul vlăstar de rasă umană îl privi pe Akut în ochi, peste cadavrul leopardului.

După cîteva clipe, mișcîndu-și capul în direcția copacului în care ședea Meriem, zise:

— Să o lași în pace, de acum încolo! Este a mea!

Akut mormăi ceva, dădu din umeri și s-a uitat la animalul învins. Puse un picior pe corpul animalului ucis și scoase din pieptul său puternic un urlet înfiorător, care

a speriat-o de moarte pe Meriem.

Era strigătul maimuțoiului victorios, care și-a ucis dușmanul în luptă.

Korak l-a privit în tăcere, apoi sări în copac lângă fată. Akut a venit și el imediat lingându-și rănila, după care a sărit pe pământ mergînd să aducă ceva de mîncare.

Această viață ciudată a celor trei ființe, a urmat cîteva luni, fără nici un eveniment deosebit. Mai bine ar trebui să spunem, fără nimic deosebit pentru Akut sau Korak, pentru că fetei i s-a părut că duce o viață de coșmar, pînă s-a deprins cu viața dură din junglă.

Încetul cu încetul, a învățat felul de viață al celor doi, învățînd și limbajul lor de comunicare. Foarte repede s-a deprins însă cu vînătoarea, ajungînd să fie de foarte mare folos celor doi. Relațiile cu Akut erau pașnice, dar totuși se evitau reciproc.

Korak era foarte atent cu ea și chiar dacă își dădea seama că le-a îngreunat viața foarte mult, era bun și afectuos.

Văzînd că fata suferă de frig și de umezeală, mai ales în timpul nopții, Korak i-a construit un mic adăpost, în vîrfurile unui copac gros. Mica Meriem putea să doarmă acum la căldură și în mai mare siguranță, dar cei doi dormeau întotdeauna pe aproape, pentru a fi acolo în cazul unui atac din partea unor animale de pradă.

Adăpostul era destul de sus ca să împiedice atacul panterelor, dar mai era Histah, șarpele, care ar fi băgat groaza în sufletul fetei. Dar mai erau și micii cimpanzei, care locuiau în preajmă, care deși nu atacau ființe atît de mari, mîrîiau și se prefăceau că se pregătesc de atac, cînd unul dintre cei trei vecini se apropia prea mult de așezarea lor.

După ce și-au construit acest adăpost, aria lor de vînătoare s-a mai restrîns. Nu se îndepărtau prea mult,

pentru că doreau să doarmă întotdeauna în același loc.

Aveau apă din belșug, pentru că în apropiere curgea un rîu limpede, plin de pești. Vînatul era din belșug, iar fructe erau de tot felul.

Existența lor s-a transformat într-o simplă rutină: căutarea hranei și somnul cu burțile pline. Nu se gîndeau la ce se va întîmpla a doua zi.

Jack se mai ducea în satul negrilor de unde aducea cîte o sulită nouă. Întotdeauna le juca cîte o festă de îi băga în sperieți.

Băiatul nu se mai gîndea deloc la trecutul său sau la cei care îl așteptau fără să știe nimic de existența lui. Viața pe care o dusesese era doar o imagine în ceață și nici nu credea că a trăit-o vreodată, totul fiind doar rodul unei imaginații sau al unui vis.

Renunțase la orice gînd de înapoiere în lumea civilizată, mai ales că după atîtea decepții suferite în încercările de a se împrieteni cu cineva, se afundase în inima continentului, pierzîndu-se din calea tuturor căilor de acces ale oamenilor.

De cînd a adus-o pe Meriem, găsise pe cineva de la care a obținut ceea ce dorise: prietenia unei ființe omenеști. Era o prietenie sinceră, ca între doi copii, pentru că erau prea tineri ca să fie vorba încă de dragoste.

Korak o instruia pe Meriem de parcă ea ar fi fost băiat, avînd mai tot timpul un aer protector față de ea.

Meriem îl idolatriza, așa cum o soră s-ar fi purtat față de fratele ei.

Dar cu cît se apropiau amîndoi de maturitate, era inevitabil ca aceste sentimente să nu schimbe în iubire la fel de sinceră ca și prietenia lor.

Toate viețuitoarele din jurul lor îi cunoșteau pe cei trei care vînau și trăiau împreună. Maimuțele cele mici veneau des pe la ei și stăteau cu ei de vorbă.

Doar de Akut le era frică și puțin de Korak. Dar când Meriem era singură, veneau toate maimuțele mici și se jucau și ele cu păpușa fetei. Meriem era foarte mulțumită că își găsea tovarăși de joacă, pentru că deseori cei doi plecau la vânătoare, care dura ore întregi.

Și Geeka și-a schimbat îmbrăcămintea, la fel ca și Meriem. Acum peste corpul ei din piele de șobolan, atârna o șuviță de blană de leopard, la fel cu cea pe care o purta fata, iar pe frunte purta o coroană din iarbă împletită și pene de papagal. La mâini și picioare avea brățări tot din fire de iarbă.

Așa că și păpușa s-a integrat în viața sălbatică, dar a rămas la fel de „cuminte”, ascultînd-o pe mămica ei. O mare calitate a ei era că nu întrerupea niciodată discuția celorlalți.

Și în ziua în care am ajuns cu povestirea noastră o asculta pe Meriem de mai bine de o oră, în timp ce mica ei stăpînă era întinsă comod pe o creangă groasă.

— Micuța mea Geeka, spunea Meriem. Korak al nostru a întîrziat cam mult azi. Ne este dor de el, nu-i așa? Este monoton și trist fără el, scumpa mea! Oare ce ne va aduce să mîncăm azi?

După o scurtă pauză, a reluat discuția cu păpușa:

— Nu știi? rîse ea, de parcă ar fi așteptat un răspuns. Sau poate ne aduce o brățară strălucitoare, sau o nouă haină de blană. Geeka era cuminte și nu o întrerupea pe Meriem, care vorbea așa cum era, a continuat să explice:

— Dar ca să aducă o blană pentru tine sau pentru mine, trebuie să o ia de la o negresă, care se zbate și țipă la el. Nu le omoară, așa cum face cu bărbații cărora le ia armele. Când războinicii aud cum o femeie țipă, ei se iau după Korak și îl urmăresc, iar el trebuie să se ascundă în copaci.

Văzînd că păpușa o ascultă cu mult interes a mai

spus:

— Uneori o ia pe negresă cu el în copac pentru a-i lua hainele și o dezbracă acolo sus, pentru a ne aduce nouă blănurile acestea frumoase. Îmi spune că negrilor le este frică de el și de îndată ce apare, toți se ascund în colibe, dar el nu se lasă și întotdeauna aduce câte ceva acasă. Știi Geeka? Korak al nostru este foarte puternic. Adică, vreau să zic, Korak al meu, se corectă fata.

Discuția aceasta a fost întreruptă de saltul neașteptat al unei maimuțe mici, care foarte speriată, sări lângă ea, mai să o doboare.

— Urcă în vârful copacului!. Vin manganii!

Meriem se întoarse încet spre animalul speriat și îi spuse.

— Du-te tu singur, mititelule. Nu știi că singurii mangani din pădurea noastră sînt Korak și Akut. Desigur că vin acasă de la vînătoare. Într-o zi te vei speria și de umbra ta. Dar Mînu, maimuța cea mică, nu a mai așteptat și a fugit în vârful copacului, scoțînd țipete de spaimă, ascunzîndu-se după frunzele cele mai mari. Meriem a auzit și ea niște zgomote produse de cineva care înainta printre copaci. Nu puteau fi decît cei doi locuitori ai copacului lor: Korak și Akut. Korak nu era altceva pentru ea decît un mangan, adică o maimuță. Așa ziceau și cei doi despre ei înșiși. Omul le era dușman, așa că nu socoteau, cel puțin Korak, că ar aparține altei specii decît maimuțelor. Denumirea de tarmagani, adică maimuțe mari albe, cum le ziceau maimuțele la oamenii albi nu li se potrivea. Gomangani, adică maimuțe mari negre nu putea nici pe departe să fie. De aceea erau și ei trei, niște mangani. Meriem se hotărî să facă pe adormita făcînd astfel o glumă nostimă. A rămas deci foarte liniștită, cu ochii închiși. Dar nu înțelegea de ce ei vin atît de încet, pentru că îi auzea acum deslușit cum se mișcă. De ce nu o strigau, așa cum

le era obiceiul? Acum desigur că sînt sub copacul unde era ea și s-au oprit, pentru că au zărit-o. Această liniște o supăra. A deschis ochii, dar în același timp inima ei a bătut atît de tare de parcă ar fi vrut să îi iasă din piept: o maimuță antropoidă uriașă și neagră se strecura încet spre ea, iar din spate mai venea una.

Meriem sări în picioare, cu agilitatea unei veverițe în momentul în care unul dintre antropoizi încerca să o apuce. A sărit imediat într-un alt copac fugind de la adăpostul ei.

Cele două maimuțe mari au început să o urmărească, în timp ce maimuțele mici încercau să îi împiedice pe cei doi străini. Deasemenea, micuțele prietene ale fetei îi dădeau sfaturi pe unde să o ia, ca să scape de urmăritori.

Meriem se arunca dintr-un copac în altul cu o mare agilitate și iuțeală, căutînd să urce spre ramuri mai subțiri, care nu ar fi putut susține greutatea urmăritorilor ei. Dar și cei doi mangani făceau salturi lungi și rapide. Unul dintre ei era cît pe aici să o apuce pe fată de mai multe ori, dacă Meriem nu ar fi fost mai iute și nu ar fi sărit mai repede, încet, încet, reuși să ajungă la ramuri subțiri care nu mai puteau să reziste la greutatea mare a celor două maimuțe.

Zări un copac, unde ar fi fost în siguranță. Sări pe o creangă, care urma să o arunce sus, pînă în vîrfurile celui copac.

Însă creanga nu s-a mai îndreptat pentru a o arunca, iar Meriem și-a dat seama că a calculat greșit rezistența acelei crengi subțiri. Creanga a continuat să se îndoaie sub ea, apoi cu o trosnitură sinistră s-a rupt și a cedat. Meriem și-a dat drumul în jos prin frunziș, căutînd cu mîinile un alt sprijin. Găsi la patru metri sub ea o ramură groasă de care s-a agățat.

A mai căzut ea și cu alte ocazii, așa că acum nu era

deloc speriată de acest salt. Dar o neliniștea pierderea distanței dintre ea și urmăritori. Una dintre maimuțe a și apărut în fața ei și a prins-o de mijloc. În același timp, a sosit și cealaltă maimuță enormă, întinzînd o labă spre victima lor. Însă prima maimuță care a prins-o pe fată a mîrîit îngrozitor și și-a arătat colții. Meriem se zbătea să scape, izbind cu pumnii ei mici în pieptul enorm al maimuțoiului, apoi trăgîndu-l de părul de pe față

Văzînd că aceste tentative de scăpare nu dau rezultat, fata și-a înfipt dinții în brațul păros al atacatorului ei. Maimuțoiul o lovi peste față, dar s-a întors spre celălalt antropoid care și el dorea să îi aparțină prada.

Neputînd să se bată așa cum dorea cu celălalt pretendent, fiind stingherit de fata pe care trebuia să o păzească, a sărit jos pe pămînt, ca să îl înfrunte într-o luptă pe viață și pe moarte. A urmat o luptă crîncenă, întreruptă doar de unele momente în care alergau după fata, care încerca să scape, cînd cei doi erau absorbiți de lupta lor.

Cînd unul, cînd celălalt o prindeau în brațe luptînd cu cealaltă mîină sfîșiindu-se îngrozitor. De multe ori, primea și ea cîte o lovitură, așa că una dintre maimuțe i-a aplicat un pumn zdravăn în bărbie care a transportat-o în lumea viselor. Cei doi au lăsat-o în nesimțire, pe iarba roșie de sînge și și-au continuat lupta. Deasupra lor, maimuțele mici țipau, sărind printre crengi, fiind toate foarte supărate și speriate, iar și mai sus, zburau un număr mare de păsări care așteptau sfîrșitul luptei. Mai departe se auzea urletul unui leu.

Unul dintre antropoizi se dovedi mai puternic și la fiecare atac rupea fîșii mari din carnea adversarului său. Se rostogoleau într-o luptă teribilă, din care unul trebuia să moară.

În acest timp, Meriem zăcea nemișcată la pămînt.

Unul dintre maimuțoi, prinse beregata celuilalt într-o încheștare teribilă și amîndoi au căzut din nou la pămînt.

Dar de data asta, doar unul dintre ei s-a ridicat în picioare. După ce s-a sculat, învingătorul a scos un mormăit de satisfacție și s-a îndreptat spre fată. Văzînd că ea este încă acolo, zăcînd leșinată, se întoarse spre cel pe care îl omorîse și punîndu-și piciorul pe pieptul plin de sînge al semenului său mort. A dat drumul la urletul înfiorător de victorie al antroipoizilor.

Maimuțele cele mici s-au răspîndit care încotro, la auzul acestui sunet înfiorător. Păsările cu pene strălucitoare au zburat și ele speriate, iar urletul leului s-a auzit de mai departe.

Maimuțoiul s-a apropiat de fată și văzînd-o nemișcată a întors-o cu fața în sus, începînd să o miroasă și să o asculte cu urechea, cînd pe față, cînd pe piept. Fata trăia.

Maimuțele mici s-au întors parcă și mai multe țipînd la maimuțoi. Acesta își arăta nemulțumirea, rînjind cu colții descoperiți, mîrîind amenințător.

Pe urmă a plecat, ridicînd-o pe fată pe umeri, urmărit de întreaga ceată de maimuțe gălăgioase.

CAPITOLUL XI - Primul fior de dragoste

Korak, întorcîndu-se de la vînătoare, auzi zgomotele emise de maimuțele speriate și și-a dat seama că s-a întîmplat ceva grav. Probabil că un șarpe și-a încolăcit corpul puternic și alunecos în jurul unei biete maimuțe. Grăbi pasul pentru că aceste maimuțe erau prietenele lui Meriem, iar datoria lui era să le ocrotească și pe ele. Sărea dintr-o creangă în alta cu o mai mare iuțeală ca de

obicei.

Ajungînd la copacul unde construisese adăpostul, depuse trofee pe care le-a adus pe o creangă groasă și a strigat-o pe fată să vină să vadă ce a adus. Neprimind nici un răspuns, a coborît spre crengile de jos, crezînd că fata se ascunde de el.

Pe una dintre crengile de jos ale copacului, zări păpușa lui Meriem. Ce să însemne asta?

Meriem nu și-a abandonat niciodată păpușa preferată. Korak puse mîna pe micul obiect și îl prinse de curea.

A mai strigat o dată și mai tare, dar nici de data aceasta nu a primit nici un răspuns. Din depărtare auzea scîncetele maimuțelor speriate. Nu cumva agitația lor era în legătură cu dispariția lui Meriem?

A fost suficient să îi încolțească gîndul că ceva rău i s-ar fi putut întîmpla fetei, că, fără să îl mai aștepte pe Akut, pomi în direcția în care auzea țipetele și zgomotele acelea supărătoare.

De îndată ce maimuțele l-au văzut, au început să strige și mai tare, arătîndu-i ceva sub ele, care era de fapt cauza supărării lor.

În primul moment, Korak a rămas înmărmurit de groază la vederea corpului neînsuflețit al fetei, care atîrna pe umerii enormului antropoid. Nu avea nici o îndoială că era moartă.

În acel moment a simțit ceva ce nu a mai simțit niciodată în viață, ceva pe care nu a încercat să îl înțeleagă, pentru că, nu ar fi putut, chiar dacă ar fi vrut. Toată lumea era concentrată în acel mic trup grațios și delicat, care atîrna atît de jalnic pe umerii enormei fiare.

Atît a înțeles el din acel sentiment ciudat pe care l-a încercat: soarele lui, luna lui, stelele lui și-au pierdut căldura și strălucirea, odată cu moartea acelei ființe.

Un urlet de durere i-a scăpat din piept, apoi cu o

viteză amețitoare s-a repezit la acel criminal care trebuia să plătească scump faptul că a luat-o pe acea ființă cu el.

Maimuțoiul s-a întors de îndată ce a auzit primele sunete amenințătoare, iar Korak îl văzu pe regele tribului care nu l-a acceptat. Această coincidență i-a mărit și mai mult ura.

La rîndul lui, marele antropoid l-a recunoscut pe Korak și era gata să se lupte din nou pentru prada sa. De data asta văzîndu-și adversarul credea că va fi o luptă scurtă, cu rezultat favorabil de partea lui.

Oare nu îl alungase pe acest maimuțoi fără blană din amfiteatru, sperîndu-l cînd și-a arătat colții și a mîrîit spre el. S-a întors pentru a-l înfrunta, decis să nu lase prada nimănui.

S-au repezit unul spre celălalt gata să se sfîșie. S-au încăierat, tăvălindu-se pe pămînt, lovindu-se și mușcîndu-se.

Korak a uitat cu desăvîrșire de cuțitul de la brîu, însă o furie ca a lui nu putea fi domolită decît dacă simțea sîngele adversarului său cînd îi sfîșie carnea. Acest mod de a se lupta era dat de noul imbold pe care îl primise de cînd și-a dat seama că pierzînd-o pe Meriem a pierdut totul.

Era de fapt un mascul care se lupta pentru femela lui.

Atacul lui Korak a fost atît de precis, încît a nimerit beregata adversarului său înainte ca acesta să se gîndească ce tactică trebuie să adopte împotriva acestei ființe supărate și furioase. Își înfipse dinții săi puternici în vena jugulară a adversarului și începu să îl muște cu o mai mare putere.

Degetele sale puternice strîngeau gîtul maimuțoiului ca într-o menghină de fier.

În același moment, Meriem s-a trezit din leșin și a deschis ochii. Văzînd lupta care a început, a rămas

uimită.

— Korak! a strigat ea. Korak al meu! Am știut că vei veni să mă salvezi. Ucide-l acum, Korak! Ucide-l!

Fata s-a ridicat și a alergat mai aproape de cei doi combatanți să îl încurajeze pe Korak. Văzu în apropiere sulița pe care băiatul a lăsat-o deoparte când s-a aruncat asupra adversarului său.

Fata luă de jos puternica armă și s-a îndreptat spre câmpul de bătaie fără să îi fie frică. Nu a reacționat în nici un fel văzînd lupta sîngeroasă ce se dădea.

Era puțin surescitată, dar era rece și hotărîtă în fața primejdiei. Korak al ei se bătea cu un mangani, cu cel care o furase. Ea însă nu s-a refugiat lîngă un copac ca să aștepte rezultatul luptei așa cum ar fi făcut orice femele de mangani.

Prinse puternic de suliță și o înfipse în spatele enormului animal, străpungîndu-i inima. Dar în acel moment, maimuțoiul era deja mort, cu beregata sfîșiată.

Totuși, Korak s-a ridicat zîbind, lăudînd-o pentru fapta ei curajoasă. O admiră din cap pînă în picioare, văzînd ce înaltă și frumoasă era.

Dar cum s-a schimbat ea doar în cele cîteva ore cît a fost el la vînătoare? Sau această luptă pentru ea i-a schimbat lui vederea și l-a făcut să vadă mai bine?

Era ca și cum s-ar fi uitat la Meriem cu alți ochi, atît de mari erau surprizele acestea minunate, pe care le descoperea acum.

El nu mai știa cît timp a trecut de cînd erau împreună, de cînd a răpit-o din satul acela arab. Timpul în junglă nu se poate calcula și nici nu ținuse socoteala lunilor sau a anilor.

Și-a dat însă seama că Meriem nu mai era fetița pe care o întîlnise jucîndu-se cu păpușa aceea urîță, sub copacul din satul cu gard înalt. Probabil că schimbarea a intervenit treptat și el nici nu a observat.

Dar ce s-a întâmplat că tocmai acum a trebuit el să își dea seama de toate aceste schimbări, pe neașteptate?

Privirile lui au trecut de la fată la antropoidul pe care îl omorîse. Pentru prima oară i-a fulgerat prin mintea explicația motivului pentru care antropoidul încercase să fure fata.

Ochii i s-au dilatat, apoi s-au îngustat ca două tăișuri de cuțit, din pricina furiei care îl cuprinse împotriva fiarei de pe pământ. Când și-a ridicat privirile, să se uite la fată, se roși pînă în albul ochilor.

Acum se uita cu alți ochi la ea: cu ochii unui bărbat care admiră o femeie.

Akut a sosit și el în momentul în care Meriem străpungea enormul antropoid. Satisfacția lui era nemărginită. Se învîrtea țăntoș, cu picioarele țepene, în jurul dușmanului doborât.

Începu să mîrîie și să-și arate colții, iar tot părul de pe corp i s-a ridicat măciucă. La cei doi nici nu s-a uitat.

În fundul sufletului său s-a produs o schimbare, la vederea, dar mai ales la mirosul maimuței căzute. Mirosul acestui animal a deșteptat în el un nemărginit dor de semenii lui și a început să danseze.

Deci nu numai Korak suferise o mare schimbare.

Dar Meriem? Ea era o femeie, deci cu dreptul divin al femeii să iubească. Ea îl iubise întotdeauna pe Korak. El era fratele ei mai mare.

Numai în inima ei nu s-a produs nici o schimbare. Era tot așa de fericită în tovărășia lui Korak ca și mai înainte.

Îl iubea ca pe un frate, bun și indulgent și era foarte mîndră de el. În toată pădurea nu era o altă ființă atît de puternică și atît de curajoasă.

Korak s-a apropiat de ea. În ochii lui era o lumină nouă cînd se uita la ea, pe care ea nu o înțelegea. Ea nu

își dădea seama cât de aproape sînt amîndoi de maturitate și nici de marea diferență în modul de a o privi a lui Korak.

— Meriem, îi șopti el, cu o voce înăbușită, punîndu-și o mîină pe umărul ei gol. Meriem!

Și deodată a strîns-o în brațe. Ea s-a uitat la el rîzînd, s-a aplecat și a sărutat-o pe buze.

Dar nici atunci fata nu a înțeles că ceva s-a schimbat. Ea nu își amintea să fi fost sărutată vreodată.

Dar era ceva foarte nostim și i-a plăcut. Credea că așa își arată Korak bucuria că maimuța cea mare nu a luat-o cu el.

Și ei i-a părut bine că a scăpat și l-a luat de gît și l-a sărutat de cîteva ori. Pe urmă, văzîndu-și păpușa la bitul lui, a luat-o de acolo și a început să o sărute și pe ea, așa cum îl sărutase pe Korak mai înainte.

Băiatul a vrut să spună ceva, să îi spună cât de mult o iubește. Dar emoția dragostei îl înăbușea, iar vocabularul mangani lor era foarte limitat.

Dar au fost întrerupți brusc din această reverie. Akut, cu un mîrîit surd, nu mai tare decît sunetele pe care le-a scos în timpul cît dansase în jurul cadavrului, se învîrtea tot mai nervos.

Mîrîitul lui Akut se transformase într-un sunet care prevenea apropierea unei primejdii. Korak și-a ridicat privirea și și-a dat seama că cineva se apropie. Toți trei s-au apropiat unul de celălalt.

„Omorîtorul” a tras-o pe Meriem în spatele lui. Erau ca niște statui de piatră, care scrutau desigur frunzelor din junglă.

Zgomotul care le-a atras atenția creștea și după foarte scurtă vreme, o maimuță antropoidă s-a arătat la marginea luminișului unde stăteau cei trei. Cum i-a observat, fiara s-a apropiat de ei

Mîrii amenințător și își întoarse capul pentru a mai

chema un maimuțoi. Acesta veni urmat de femele și pui, pînă au format o ceată mare de vreo patruzeci de maimuțe, care priveau nedumerite la acești trei străini.

Akut a fost primul care a vorbit. Arătînd spre namila moartă le-a spus celor din jur:

— Korak. Puternicul luptător, v-a omorît regele. Nimeni din această pădure nu este mai tare decît Korak, fiul lui Tarzan. Acum Korak vă este rege. Este cineva dintre voi care se crede mai puternic decît Korak?

Aceste cuvinte din urmă era provocarea către orice mascul care ar fi contestat dreptul lui Korak la domnie. Cîteva momente s-au auzit mîrîituri, de parcă maimuțele s-ar fi sfătuit.

În cele din urmă, un exemplar tînăr ieși din mijlocul lor mîrîind amenințător. Era un mascul enorm, puternic și înalt.

Acest animal aparținea unei specii pe cale de dispariție, pe care oamenii au căutat-o multă vreme fără prea mare succes. Pînă și băștinașii s-au întîlnit foarte rar cu asemenea exemplare din această specie rară.

Raritatea exemplarului consta în asemănarea sa foarte mare cu primii oameni, reprezentînd o etapă superioară a dezvoltării speciei maimuțelor.

Korak făcu mai mulți pași pentru a-l întîmpina pe acest monstru. Începu și el să mîrîie, dar în mintea lui avea un alt plan.

Dacă s-ar fi încăierat cu acest monstru puternic și odihnit, lupta ar fi fost mai sîngeroasă decît cea dinainte și ar fi putut să fie înfrînt.

Trebuia să găsească o altă modalitate de a-și arăta superioritatea.

Cu pieptul bombat, era gata să întîmpine atacul care știa că trebuie să vină în curînd. Adversarul lui se opri ca să îi povestească lui Korak și pentru a le spune și celorlalți, un scurt rezumat al victoriilor sale din trecut,

lăudându-și îndemînarea și făgăduind o înmormîntare pe cinste acestui tarmagani.

Apoi pomi la atac.

Cu degetele desfăcute și cu fălcile deschise, venea spre Korak cu viteza unui tren rapid.

CAPITOLUL XII - Noul rege

Korak nu făcut nici o mișcare pînă cînd maimuțoiul nu s-a apropiat suficient. Abia atunci s-a aplecat și l-a lovit năprasnic drept în falcă, dîndu-se apoi la o parte.

După cîteva clipe, s-a răsucit pe călcîie și s-a postat în fața masculului, așteptînd un nou atac.

Antropoidul a fost surprins de această tactică.

Buzele sale hidoase erau pline de sînge. Ochii săi mici erau injectați de sînge, iar din piept îi ieșeau niște urlete de îți îngheța sîngele în vine.

A încercat să se scoale din nou pe labelle din spate, dar nu a apucat să se ridice nici măcar într-un genunchi. Korak a așteptat ca bărbia animalului să fie la o înălțime corespunzătoare unei noi lovituri năprasnice și îl pocni.

O asemenea lovitură ar fi doborât și un bou.

Maimuța s-a dat peste cap și a încercat să se ridice din nou, dar de cîte ori se scula, puternicul tarmangani îi aplica o lovitură de se rostogolea pe spate. Puterile i-au slăbit și avea fața și pieptul pline de sînge.

O dîră groasă de sînge i se prelingea din nas, în jos spre piept. Mulțimea maimuțelor care l-a aclamat la începutul luptei, a trecut de partea acestui tarmangani puternic.

— *Kagoda*¹? a întrebat Korak, după ce îl mai lovi o

¹ Kagoda? În limba antropozilor înseamnă Te predai - vezi volumul III (n. t.)

dată pe mascul.

Maimuțoiul a încercat să se mai ridice, dar "Omorătorul" l-a lovit zdravăn încă o dată.

— *Kagoda*? Nu îți ajunge? l-a mai întrebat.

Maimuțoiul a rămas un moment nemișcat. Pe urmă mormăi printre buzele sale înșingurate:

— *Kagoda*!

— Ridică-te și mergi la ai tăi, îi spuse Korak. Nu vreau să te omor. Nu vreau însă nici să fiu regele unui popor care m-a gonit mai demult. Mergeți pe drumul vostru, iar eu merg pe drumul meu! Dacă ne întâlnim, vom fi prieteni, dar de trăit nu vom trăi împreună.

Un maimuțoi bătrîn s-a apropiat de Korak.

— Ne-ai omorât regele, începu el. L-ai învins și pe cel pe care l-am desemnat succesor. Puteai să îl ucizi, dar l-ai iertat. Iar acum nu vrei să ne fii rege. Pe cine mai alegem noi acum?

Korak s-a întors către Akut.

— Acesta este regele vostru!

Akut însă nu dorea să se despartă de Korak și de fată, deși dorea foarte mult să fie și cu cei de seama lui. Atunci i-a spus lui Korak că dorește ca și el să rămână cu ei.

Korak însă se gîndea la Meriem și la un viitor sigur pentru ea. Dacă pleca Akut de lîngă el, nu rămînea decît unul să o păzească și să o apere. Dacă ar fi mers împreună cu tribul oare s-ar fi putut ea adapta noului mod de viață.

Se mai gîndea că femelele maimuțelor sînt pătimașe și într-un acces de ură, una din ele ar fi putut să o omoare pe Meriem, în lipsa lui Korak sau a lui Akut.

— Vom sta în apropierea voastră, zise el în cele din urmă. Cînd vă veți schimba locurile de vînătoare, ni le vom schimba și noi pe ale noastre. Și astfel vei fi în preajma mea și a lui Meriem.

Akut a protestat împotriva acestui plan. Nu voia să se despartă de prietenul lui de rasă omenească și a refuzat să mai meargă cu antropoizii.

Dar cînd a văzut că maimuțele dispar una cîte una în junglă, iar privirile i s-au oprit pe formele frumoase ale tinerei soții a fostului rege, care nu dorea să se îndepărteze, a aruncat o ultimă privire de rămas bun spre Korak și a intrat în junglă cu femela.

Vocea sîngelui a învins în cele din urmă.

După ce Korak a părăsit satul negrilor, unde a făcut o expediție de înnoire a garderobei lui și a fetei, precum și de achiziționare de noi ornamente, toți războinicii din acea așezare s-au strîns în jur pentru a se sfătui.

Erau foarte speriați cu toții, dar și foarte furioși la știrea că diavolul cel alb a intrat din nou în locuințele lor și le-a speriat femeile, furînd arme și brățări.

Pînă și teama lor superstițioasă față de această creatură albă care vîna împreună cu o maimuță enormă era întrecută de setea lor de răzbunare și de dorința fermă de a scăpa odată pentru totdeauna de primejdia prezenței lui în pădurea din jurul satului.

Vreo douăzeci dintre cei mai îndrăzneți războinici din trib au pornit în urmărirea lui Korak și Akut, la numai cîteva minute după ce aceștia au părăsit așezarea. Tînărul și maimuțoiul au mers spre casă fără nici o grijă, negîndindu-se că vor fi urmăriți.

Nu credeau că băștinașii îi vor urmări, cunoscînd faptul că aceștia erau foarte superstițioși și nici cu curajul nu se puteau lăuda. Au făcut multe incursiuni, la care nimeni nu a reacționat, așa că au ajuns să îi disprețuiască.

La înapoiere, au mers împotriva curenților de aer, așa că nici mirosul urmăritorilor lor nu l-au simțit. Nici măcar nu au bănuit că sînt urmăriți pas cu pas, de niște băștinași la fel de obișnuiți cu tainele junglei ca și ei.

Mica ceată de războinici era condusă de Kovudoo, șeful satului, un băștinaș de o vîrstă mijlocie, un bărbat curajos și iscusit. Tot el a fost cel care i-a observat pe cei trei după uciderea regelui maimuțelor, fiind atras și de zgomotul luptei teribile care s-a dat în acel luminiș.

Mare le-a fost mirarea cînd au văzut-o pe Meriem, iar șeful cetei a stat cîteva minute pe gînduri, înainte de a da ordin de atac. Dar tocmai atunci au apărut antropozii, iar băștinașii au asistat încremeniți la lupta dintre Korak și maimuțoiul cel îndrăzneț.

Dar după ce antropozii au plecat, iar Korak a rămas singur cu Meriem, unul dintre oamenii lui Kovudoo s-a apropiat de șeful lor și i-a spus:

— Uite! zise el, arătînd un obiect pe care fata îl ținea în mînă. Cînd era sclav în satul șeicului, fratele meu a făcut acea jucărie pe care o vezi în mîna ei și își dăduse numele său păpușii, adică Geeka. Cu puțină vreme înainte de a scăpa noi de acolo, a venit cineva pe neașteptate, l-a lovit pe șeic și i-a furat fata. Ea este fata lui, iar arabul ne va plăti regește dacă îi ducem odrasla acasă.

În acest timp, Korak o prinse din nou pe Meriem de umeri. Dragostea îi făcea sîngele să chicotească.

Uitase totul în legătură cu civilizația oamenilor albi. Londra era un loc îndepărtat atît în timp, cît și în spațiu. În întreaga lume erau acum doar ei doi, Korak „Omorîtorul” și Meriem, dragostea lui.

A strîns fata din nou la piept, acoperindu-i buzele cu sărutări fierbinți. Tocmai atunci, în spatele lor s-a dezlănțuiți iadul.

Strigătele de război ale negrilor au făcut jungla să răsunе, iar cei douăzeci de războinici s-au năpustit asupra lor. Korak s-a întors spre ei să se apere, ridicînd sulia în aer.

O ploaie de săgeți s-a abătut asupra lui, dintre care

una îl lovi în umăr, iar alta îi străpunse piciorul.

Tînărul căzu la pămînt. Meriem era neatinsă, pentru că băştinaşii au hotărît să o cruţe. Acum fugeau spre Korak, ca să îl ucidă şi să îi ia fata.

Dinspre pădure însă a apărut Akut şi cu întreg tribul lui de maimuţe antropoide. La vederea acestui atac mişelesc, au început să urle şi să mîrîie, repezindu-se feroce spre cîmpul de bătaie.

Kovudoo şi-a dat seama imediat de primejdia care ameninţă mica lui ceată, ştiind că o încăierare cu aceste maimuţe puternice ar fi dus la uciderea tuturor războinicilor. A apucat-o pe Meriem şi a ordonat retragerea spre satul lor.

Antropoizii i-au urmărit o vreme, omorînd cîtiva dintre ei şi schilodind pe foarte mulţi. Nu ar fi scăpat nici unul, dacă Akut nu ar fi fost mai interesat mai mult de soarta lui Korak decît a fetei, pe care întotdeauna a considerat-o o povară.

S-a întors către băiat care zăcea leşinat şi plin de sînge. Antropoidul i-a scos încet săgeţile şi sulile care erau înfipse în Korak şi a început să îi lingă rănilor. Pe urmă, l-a urcat în copacul unde construiseră adăpostul pentru Meriem.

Mai mult de atît maimuţoiul nu putea face, restul era lăsat pe seama rezistenţei şi sănătăţii băiatului. Cu toată gravitatea rănilor sale, Korak nu a murit.

Cîteva zile a avut o febră foarte mare şi a tremurat de parcă era bolnav de friguri. Akut şi maimuţele tribului său vîneau prin apropiere ca să îl poată apăra de păsările sau animalele care l-ar fi putut deranja.

Akut îi aducea fructe zemoase, care îi potoleau setea cauzată de temperatura ridicată a corpului şi în cele din urmă constituţia sa robustă a învins. Rănilor i s-au vindecat, iar el şi-a recăpătat forţele.

În clipele de luciditate pe care le avea în timpul cît a

zăcut pe blănurile din adăpost, se gîndea la soarta fetei. Aceste gînduri îl măcinau și îl făcea să sufere mai mult.

Voia să trăiască pentru a o mai vedea lîngă el! Tot pentru ea trebuia să își recapete forțele, ca să poată pomi în căutarea ei.

— Oare ce i-au făcut negrii? se întreba el. Mai trăiește oare sau au sacrificat-o din pofta lor pentru tortură și carne de om.

Iar el, care știa obiceiurile din satul lui Kovudoo, se cutremura de groază, la această cruntă soartă ce putea să o aștepte pe Meriem. Zilele treceau încet, dar în cele din urmă și-a recîștigat puterea pe care a avut-o înainte și a coborît din adăpost. A început să se hrănească din nou foarte bine, mai ales cu carne crudă adusă de Akut.

Acest regim de hrană l-a întărit și în curînd s-a simțit în stare să plece în expediția pe care o plănuise: spre satul negrilor.

CAPITOLUL XIII - În captivitate

Doi oameni albi, înalți și bărboși, pășeau cu atenție prin junglă, lîngă rîul unde și-au instalat tabăra.

Erau Cari Jensen și Sven Malbin, cu înfățișarea deloc schimbată față de cum arătau atunci cînd s-au speriat de Akut și de Korak, care veniseră la ei cu gînduri de pace.

An după an au venit în acele locuri pentru comerțul cu fildeș sau să fure și să jefuiască. Vînau cu armele sau puneau curse.

S-au mai angajat să ajute alte expediții cu oameni albi, care îi angajau pentru cunoștințele lor privind acele locuri neumblate.

Dar de cînd au avut trista experiență a încercării de răpire a fetei șeicului, ocoleau acele ținuturi, ținîndu-se departe de așezarea întărită cu garduri înalte și

puternice.

De data asta se apropiau de satul negrilor lui Kovudoo, dar totuși înaintau cu prudență, pentru a nu fi descoperiți de băștinași. Știau că satul a fost exterminat în trecut de oamenii șeicului, iar locuitorii de acum sînt foarte bănuitori.

Anul acesta și-au schimbat puțin scopul expediției lor. Dorea să prindă niște animale rare pentru o grădină zoologică din Europa.

Au pus mai multe curse în speranța de a prinde maimuțe uriașe, în special babuini sau cum le spuneau băștinașii magoți. Aceștia trăiau nestingheriți prin acele locuri.

Cînd s-au apropiat de cursă, au văzut că era ceva care se zbătea să scape. Babuinii sînt un neam de maimuțe care sînt cel mai bine adaptate la viața de circ și se pot dresa foarte ușor.

Prinderea lor este însă anevoioasă, pentru că trăiesc numai în cete numeroase, iar cînd sînt încolțite se apără cu înverșunare.

Pentru cei doi suedezi, urletele și țipetele a celor cîteva sute de babuini din jur nu însemnau altceva decît că unul sau mai mulți dintre ei s-au prins în cursă.

Au ajuns la un loc unde putea să vadă bine cursa și era exact ceea ce doreau ei de multă vreme. Un exemplar foarte mare și puternic se zbătea furios printre sîrmele de oțel ale coliviei în care fusese prins, iar în jurul lui, sute de maimuțe zgîlțiau întreaga instalație pentru a-l scăpa pe cel prins.

Aceste animale făceau un zgomot asurzitor. Din cauza atîtor sunete de diferite înălțimi și tării, nici oamenii și nici animalele nu au simțit prezența unui tînar alb, pe jumătate gol, care stătea ascuns în frunzișul unui copac mare.

Korak a ajuns în același timp cu suedezii la locul

unde babuinul se prinsese în cursă. Relațiile băiatului cu babuinii nu era foarte prietenești. Întîlnirile lor, în timp ce vîna cu Akut, era ca după încheierea unui armistițiu.

Treceau unul pe lîngă celălalt mîrîind ușor, dar fără nici o intenție agresivă. Korak a insistat întotdeauna să fie pace printre cei de o seamă cu ei.

Dar lui Korak nu îi prea păsa de necazul babuinului prins în cursă, care se părea că este regele tribului. Era împins numai de curiozitate, să vadă dacă bietul animal va reuși să scape.

A fost însă atras de coloritul straniu al îmbrăcăminții suedezilor care au apărut după un tufiș, nu prea departe de el.

— Cine sînt acești străini? s-a întrebat el. Ce caută ei aici în jungla manganilor?

S-a furișat fără zgomot mai aproape de ei, ca să le simtă mirosul, pentru a-și da mai bine seama cu cine are de a face. Dar cum s-a apropiat de ei, a simțit că erau aceeași oameni care au tras asupra lui, acum cîțiva ani.

Ochii au început să îi scînteiască. Parul de pe ceafa s-a ridicat măciucă și s-a încordat la fel cum face o panteră, care se pregătește să sară asupra prăzii.

L-a văzut pe cei doi apropiindu-se de cușca de sîrmă unde era prins babuinul. Albii au început să strige pentru a speria maimuțele din jur, dar văzînd că nu au nici un rezultat, au tras un foc de armă.

În primul moment, Korak a crezut că babuinii îi vor ataca pe vînători. Dar a doua salvă de armă i-a împrăștiat pe toți locuitorii junglei.

Cei doi europeni s-au apropiat de cușca animalului prins. Korak a crezut că vor să omoare animalul. Această situație l-a lăsat rece, pentru că nu îi prea păsa de intențiile oamenilor în legătură cu animalul prins în cursă.

Dar un gînd nu îl lăsa în pace: babuinul era un

locuitor al junglei, deci apropiat lui, pe cînd acești albi îi erau dușmani, fapt dovedit atunci cînd l-au alungat cu focuri de armă.

Trebuia deci să îl ajute mai degrabă pe animalul prins, atacîndu-i pe cei doi vrăjmași albi. Korak cunoștea limbajul babuinilor, pentru că se asemana cu limbajul antroipoizilor.

Văzu o ceată de cîteva zeci de babuini într-un luminiș din apropiere, discutînd aprins între ei. Korak a ridicat vocea strigîndu-i.

Albii și-au întors capul spre acest sunet. Dar au crezut că este un babuin care a rămas locului, deși nu vedeau pe nimeni în direcția din care venise sunetul.

Korak s-a adresat babuinilor:

— Eu sînt „Omorîtorul”! Le-a strigat el. Acești oameni sînt dușmanii mei, la fel cum sînt dușmanii voștri. Repeziți-vă asupra lor de îndată ce vedeți că îi voi ataca. Împreună îi vom goni și îl vom elibera pe regele vostru.

Dinspre luminiș s-a auzit răspunsul în cor:

— Vom face așa cum spui tu, Korak!

Coborînd din copac, Korak a început să alerge spre cei doi suedezi și în aceeași clipă trei sute de babuini l-au urmat, furioși și îndrăzneți

La apariția acestui războinic alb, pe jumătate gol, care venea spre ei cu sulîța pregătită de atac, Jensen și Malbin au ridicat armele ca să tragă. Fiind luați prin surprindere, ei au greșit ținta, dar în același moment, babuinii au ajuns lîngă ei.

Singura lor speranță era să fugă. Ferindu-se cum puteau și luptîndu-se cu animalele care le săreau în spinare, au început să fugă spre tabăra lor, de pe malul rîului. Nu ar fi scăpat cu viață dacă nu ar fi întîlnit un grup de oameni înarmați care au alungat animalele cu focuri de armă.

De îndată ce albi au luat-o la fugă, Korak s-a îndreptat spre cușcă și a încercat să îl elibereze pe captiv.

Secretul încuietorii ușii, depășea nivelul facultăților mintale ale unor maimuțe, dar Korak a desfăcut imediat ușa, iar peste câteva clipe babuinul era liber.

Enormul animal nici nu a catadicsit să îi mulțumească lui Korak pentru această salvare, dar nici tînărul nu s-a așteptat să fie lăudat. Știa însă că nici un babuin nu va uita acest serviciu făcut regelui lor, iar acum puțin îi păsa dacă ei se uită la el sau nu.

Făcuse această faptă îndrăzneță sub imboldul dorinței de a se răzbuna pe cei doi albi. Regele tribului a alergat spre rîu pentru a-i ajuta pe ceilalți babuini în lupta lor cu albi.

Korak s-a întors și a pornit spre satul lui Kovudoo. Ținta călătoriei sale. Pe drum, într-un luminiș, a întîlnit o cireadă de elefanți.

Deși îi plăcea să se deplaseze mai mult pe sus, printre crengile elastice ale copacilor, era acum nevoit să treacă prin acest loc fără copaci, unde printre animalele acestea enorme părea un pitic.

Un elefant și-a ridicat trompa scoțînd un sunet scurt de prevenire, simțind probabil mirosul unui străin care se apropie. Ochii acestor animale nu îi prea ajută în astfel de situații, dar mirosul și auzul le este extrem de bine dezvoltat.

Cireada de animale mari era pe picior de apărare, din momentul în care bătrînul lor conducător dăduse semnalul.

— Pace și prietenie! a strigat Korak. Sînt eu, Korak, un tarmagani.

Elefantul bătrîn și-a lăsat în jos trompa pregătită de atac, iar întreaga cireadă și-a continuat lîncezeală întreruptă de apariția acestui pitic. Korak a trecut pe

lîngă elefant la o palmă distanță. Trompa puternică a animalului i-a mîngîiat pielea bronzată și catifelată.

De ani de zile, băiatul s-a împrietenit cu Tantor și cu tribul lui. Dintre toate animalele junglei, pe acest pachiderm uriaș îl iubea cel mai mult, fiind cel mai pașnic, dar și cel mai puternic.

Nici gazelele nu se temeau de acest puternic luptător, însă Numa îl ocolea la distanță

Băiatul și-a făcut drum prin cireadă, fără frică, deși din cînd în cînd, cîte un elefant îl atingea cu trompa, sau altul îi punea o piedică din glumă. Trecu cu bine de ei și își continuă drumul.

În sfîrșit, spre seară, cînd era deja întuneric beznă, a ajuns la așezarea negrilor lui Kovudoo. A început o investigație sistematică a întregii așezări, folosindu-și toate simțurile pentru a o putea găsi pe scumpa lui Meriem.

Cîinii negrilor erau animale foarte vigilente și a trebuit să se miște cu extremă atenție pentru a nu fi simțit de aceste animale cu mirosul atît de bine dezvoltat. De multe ori a crezut că va fi descoperit, auzind mîrîitul furios al unui cîine.

Mergînd de la o colibă la alta, a ajuns la capătul unei alei largi, unde a simțit distinct mirosul fetei. Cu nasul lipit de peretele colibei, i-a dat ocol cu mare atenție.

A ajuns la intrare, iar aproape de ușă era acum sigur că fata este în acea colibă. Dar cînd să intre pe ușă, a văzut un negru puternic, înarmat cu o sulită lungă, care stătea pe vine, păzind coliba.

Războinicul stătea cu spatele spre el, iar în fața colibei ardea un foc mare care arunca umbra negrului departe, pe aleea satului. Negrul era singur.

Pentru a intra nestingherit în colibă trebuia să îl omoare pe războinic, sau să treacă pe lîngă el fără să fie observat. Prima alternativă putea da greș, pentru că

ceilalți războinici ar fi fost alertați la cel mai mic zgomot, dînd alarma în întreg satul, care i-ar fi sărit în ajutor celui atacat.

Al doilea plan era aproape irealizabil. Pentru un om obișnuit ar fi fost ceva imposibil, dar Korak nu era un om obișnuit.

Acum stătea la două palme distanță de spatele lat al negrului. Putea oare să se strecoare prin spatele războinicului, fără să fie simțit?

Lumina care cădea asupra războinicului negru îl lumina și pe Korak. Dacă s-ar fi întîmplat ca cineva să treacă pe acolo și să se uite mai atent la coliba unde fusese ascunsă Meriem, imediat ar fi observat silueta înaltă și de culoare albă a celui care se furișă.

Korak însă se bizuia pe faptul că băștinașii evită să se plimbe noaptea, chiar prin așezarea lor, iar pe de altă parte toți erau concentrați asupra celor ce se întîmplă în coliba fiecăruia, nedorind să se amestece în cele ce se întîmplă la vecini.

Korak se proptea de peretele colibei, însă fără să producă nici cel mai mic zgomot, care l-ar fi dat de gol. A ajuns foarte aproape de ușă, dar și de spatele puternicului războinic negru. Simțea pe picioarele sale goale căldura emanată de corpul santinelei.

Îi auzea și răsuflarea. Se mira însă cum se poate ca o ființă atît de ageră la perceput tot soiul de zgomote ale nopții să nu îi simtă nici acum prezența. Băștinașul stătea liniștit, fără să aibă habar ce se întîmplă în spatele lui, de parcă nu ar fi existat nimic dincolo de spatele lui.

Korak se deplasa încet, oprindu-se după fiecare pas. Deodată, războinicul s-a îndreptat de spate și căscat, deschizîndu-și o gură enormă, ridicînd mîinile în acest timp.

Băiatul a rămas ca o stană de piatră. Avea nevoie doar de un pas pentru a pătrunde în colibă.

Negrul și-a lăsat mâinile în jos și s-a întins leneș. Apoi s-a aplecat în spate pentru a-și rezema puțin capul, pentru a trage un pui de somn.

Dar în loc de lemnul tare al peretelui colibei, capul și umerii lui au venit în contact cu pielea caldă a unor picioare. Exclamația de surpriză i-a fost însă înăbușită în gât, iar zece degete puternice i-au prins gâtul într-o strînsoare mortală.

Negrul s-a zbătut să se ridice, ca să scape de strînsoare. Toate mișcările sale erau însă zadarnice. Degetele care i-au cuprins gâtul îl strîngeau tot mai tare, iar ochii îi ieșeau din orbite.

Fața i s-a învinețit, iar corpul său s-a lăsat moale, dintr-o stare din care nimeni nu își mai revine.

Korak a proptit corpul negrului de peretele de lângă ușa colibei, iar semiîntunericul din fata locului îi masca adevărata sa stare. A intrat în colibă.

— Meriem! a chemat el în șoaptă.

— Korak, scumpul meu Korak! se auzi strigătul înăbușit al fetei, de frica să nu fie auzită de cineva. Apoi a suspinat de ușurare.

Korak a îngenunchiat și a tăiat frînghia cu care fata fusese legată de mâini și de picioare. După câteva clipe, a ridicat-o în picioare și luînd-o de mînă a condus-o pînă la ușa colibei.

Afară, santinela părea vie. Dar la picioarele lui a apărut unul dintre cîinii de pază ai satului. La vederea celor doi străini, care ieșeau din colibă, a mîrîit furios, iar după ce l-a adulmecat pe Korak, a început să latre cu putere.

Lătratul cîinelui a atras imediat atenția negrilor care ședeau în jurul celorlalte focuri. Toți și-au întors capetele spre coliba unde fusese legată fata.

Pielea albă a celor doi fugari lucea în lumina slabă care venea de la focurile din așezare. Korak s-a

adăpostit, repede în spatele unei colibe, trăgînd-o pe Meriem după el, dar această mișcare a venit prea tîrziu.

Băștinașii și-au dat seama repede de evadarea fetei și de prezența lui Korak în sat și imediat vreo doisprezece dintre ei au alergat în direcția lor. Cîinele care i-a dat de gol se ținea după cei doi fugari, conducîndu-i pe negri fără greș spre Korak și Meriem.

Tînărul a încercat să lovească animalul acesta obraznic cu sulița, însă cîinele era învățat să se ferească de lovituri și a continuat să se țină după ei. Țipetele și goana negrilor a stîrnit întreaga populație a satului, care a ieșit afară din colibe, pornind în căutarea celor fugiți.

Primul lucrul care l-au descoperit a fost cadavrul santinelei, iar unul mai curajos a intrat în colibă și și-a dat seama că era așa cum credeau ei. Fata evadase.

Cum au aflat toți de această știre, întreaga populație a fost cuprinsă de furie și de groază. Nevăzînd însă nici un dușman, groaza le era atenuată de furie și imediat au hotărît să fugă la locul unde lătra cîinele de pază.

Acolo au văzut doar pe războinicul cel alb care fugea cu prizoniera lor. Recunoscîndu-l pe autorul unor numeroase incursiuni în sat și al numeroaselor lui glume proaste, s-au repezit furioși să îl captureze.

Korak, văzîndu-se descoperit, a luat-o pe Meriem de mîină și a alergat spre un copac de pe care ar fi putut ieși din sat. Fuga îi era însă împiedicată de fată, care abia se mai putea ține pe picioare, datorită poziției în care a stat atîtea zile, legată de mîini și de picioare.

Datorită fugii lor ineficace, scăparea era compromisă. Măcar dacă ar fi ajuns la acel copac și să urce repede! Meriem era la fel de iute la urcatul în arbori ca și Korak.

Dar cu fata acum pusă pe umeri, Korak nu mai putea înainta repede. Pe deasupra, vreo douăzeci de cîini s-au năpustit asupra lor, atrași de lătrăturile și zgomotele

care răzbăteau prin întreg satul.

Unul dintre cîini l-a mușcat pe Korak de picioare, încurcîndu-l în deplasarea spre copac. Acesta s-a împiedicat și a căzut. Nici nu a apucat să se scoale că alți cîini s-au repezit asupra lui, iar băștinașii erau deja foarte aproape.

Doi dintre ei a prins-o pe Meriem, care se zbătea mușcîndu-i și zgîriindu-i. Dar ei au potolit-o imediat cu o lovitură puternică de măciucă în cap, care a făcut-o să cadă în nesimțire.

Pentru Korak însă trebuiau să se gîndească la alte mijloace. Deși era prins de mai mulți războinici, a reușit să se ridice în picioare.

S-a învîrtit o dată, împărțind lovituri în dreapta și în stînga, iar la fiecare mișcare a pumnului său, cădea grămadă

Cîte un negru. Cîinilor nu le dădea nici o atenție pentru că le sucea gîtul dintr-o singură mișcare, la cei mai obraznici dintre ei.

Un ciomag pe care îl mînuia unul dintre cei mai puternici războinici a fost prins de Korak și acesta a început să împartă lovituri mortale în jurul său.

Era evident că nimeni nu i se putea împotrivi și ar fi fost în stare să îi omoare pe toți războinicii din sat.

Dar bătrînul Kovudoo nu era omul care să se lase jefuit de averea pe care o reprezenta Meriem. Văzu ineficacitatea atacului războinicilor săi și i-a chemat pe toți de lîngă Korak. Cîteva ordine date și toți au format un zid viu în jurul fetei. Ordinul era să se respingă orice atac al albului.

Korak s-a repezit de mai multe ori la acest zid viu, dar a fost respins de sulitele ascuțite care erau mereu îndreptate spre el. A fost respins de multe ori, fiind rănit de foarte multe ori.

Era acum plin de sînge, din cap pînă în picioare, dar

de sîngele lui propriu.

În cele din urmă și-a dat seama de tactica negrilor și cu multă amărăciune a hotărît să plece fără Meriem.

I-a strigat fetei cu voce tare:

— Korak pleacă, dar se va întoarce să te ia de la gomangani. La revedere, dragă Meriem! Korak va reveni!

— La revedere! îi răspunse fata. Meriem te va aștepta pînă vei veni.

Și înainte ca vreunul dintre războinici să îi ghicească gîndul și să îl împiedice, Korak se răsuci pe călcîie și fugi spre capătul satului.

Dintr-un salt a dispărut în frunzișul des al copacului care l-a ajutat să treacă dincolo de gardul înalt

O ploaie de sulii l-a urmat, dar războinicii nu s-au ales decît cu un rîs batjocoritor, care a răzbătut din inima junglei.

CAPITOLUL XIV - Unde este Korak?

Meriem a fost din nou legată și pusă sub pază severă, chiar în coliba lui Kovudoo. Noaptea a trecut și a început o nouă zi, fără ca să se întâmple ceva deosebit.

Meriem știa că el se va întoarce și nici nu se îndoia că o va elibera curînd. Pentru ea, Korak era tot ce era mai frumos, mai puternic și mai bun, în lumea lor. Deasemenea, era foarte încîntată de grija pe care i-o acorda tînărul în ultima vreme. Visa la el și se gîndea ce noroc a avut să îl întîlnească. Comparînd purtarea lui Korak cu a șeicului s-a cutremurat de groază, gîndindu-se la cruzimea celui bătrîn arab. Pînă și acești băștinași negri erau mai blînzi.

Neînțelegîndu-le limba, nu putea să știe care le era scopul ținînd-o captivă de atîta vreme. Știa că sînt canibali și se aștepta să fie mîncată. Dar au trecut atîtea zile de cînd era în sat și nimeni nu i-a făcut nici un rău.

Dar nu avea de unde să știe că cei din sat au trimis un sol, care urma să trateze cu șeicul răscumpărarea ei. Însă nici ea nu știa, după cum nici Kovudoo nu a aflat, că trimisul negrilor s-a întîlnit cu expediția lui Malbin și Jensen și stînd de vorbă cu oamenii lor le-a comunicat scopul călătoriei sale. Băștinașii care erau angajați să care poveri pentru cei doi albi nu au stat pe gînduri și le-au spus stăpînilor această veste. Rezultatul acestor discuții a fost că de îndată ce trimisul lui Kovudoo s-a afundat în junglă pentru a-și continua călătoria, o împușcătură a răsunat în liniștea sacră a junglei, iar solul s-a rostogolit fără viață într-un tufiș.

După cîteva minute de la acest incident, Malbin s-a

reîntors în tabără și s-a străduit să-i convingă pe ceilalți că a tras asupra unui cerb, pe care însă nu l-a nimerit. Suedezii știau că băștinașii pe care i-au angajat îi urau și că dacă ar fi aflat adevărul despre soarta solului trimis de Kovudoo, ar fi dat fuga în așezarea negrilor și l-ar fi înștiințat pe șeful așezării despre moartea trimisului său.

Fiind depășiți în număr de băștinași, iar în arabi nu aveau încredere, cei doi nu au riscat să intre în conflict cu un conducător atît de puternic. După această întîmplare, a avut loc întîlnirea cu babuinul care a scăpat din cursă și cu albul cel sălbatic, care a adunat toate fiarele pădurii împotriva lor.

Întîmplarea cu babuinii le-a adus foarte mari necazuri, nu numai atunci în acele momente cînd cei doi au părăsit cursa și au fost nevoiți să lupte pentru a scăpa cu viață, ci și mult timp după aceste evenimente, deoarece maimuțele asediau neconținut tabăra, mîrîind și urlînd, zi și noapte.

Cu armele în mînă, suedezii au respins multe atacuri sălbatic, căroră le lipsea doar o conducere și o organizare corectă pentru ca atacurile lor să se termine dezastruos pentru cei din tabără.

Celor doi li s-a părut în cîteva ocazii, că îl văd pe albul acela sălbatic, în junglă printre babuini și erau foarte neliniștiți la gîndul că ar putea, dintr-un moment sau altul, să ia conducerea maimuțelor împotriva lor.

În spaima lor, erau gata să plătească pe oricine care să îl ucidă pe acest inamic puternic, atribuind acestui sălbatic, atît pierderea babuinului pentru grădina zoologică, cît și atitudinea răzbunătoare a animalelor din pădure..

— Cred, zise Malbin, că este același individ asupra căruia am tras acum cîțiva ani. Atunci era însoțit de o gorilă. Te-ai uitat bine atunci la el?

— Da, a răspuns Jensen. Era la numai cinci metri de

mine, cînd am tras. Mi-a făcut impresia unui european inteligent. Dar era numai un copil atunci.

Apoi, adăugă după un moment de gîndire:

— Nu am văzut nici urmă de degenerare în trăsăturile lui. În cazuri asemănătoare, se observă imediat o alterare a întregii conformații a corpului, cînd un nebun scapă în junglă, iar după ani de viață în sălbăticie se schimbă foarte mult, de poți să îl numești „sălbatic”.

A ezitat o clipă.

— Sînt sigur că așa este. Acest tînăr este deosebit de ceea ce credem noi că este și este foarte periculos.

— În acest caz, i-a răspuns Malbin, deși am mare chef să îi trag un glonte în cap, aş prefera să nu vină în apropierea taberei noastre. Dacă i-ar veni cumva ideea să conducă atacul babuinilor împotriva noastră, nu știu zău cum am scăpa cu viață, dacă nu l-am doborî de îndată ce apare.

Dar tînărul alb nu a mai venit să îi ajute pe babuini în asediul lor, iar în cele din urmă maimuțele au încetat lupta lor împotriva oamenilor celor doi albi.

A doua zi, suedezii au pornit către satul lui Kovudoo, pentru a o captura pe fată, despre care aflaseră de la trimisul negrul. Deja făcuseră și un plan de acțiune.

Nu vor face nici o aluzie la captivă și se vor preface că nu știu nimic în legătură cu ea.

De îndată ce au ajuns în sat, i-au dat șefului multe cadouri, tocmindu-se pentru prețul diverselor mărfuri aduse de ei, așa cum ar fi făcut orice comerciant cinstit. Băștinașii ar fi devenit suspicioși la orice atitudine care li s-ar fi părut că este schimbată fața de celelalte întîlniri ale lor cu diverși traficanți.

În timpul discuțiilor, au schimbat păreri despre situația locuitorilor din zonă, fiecare venind cu noutăți. Convorbirile erau lungi și plictisitoare, așa cum sînt

pentru europeni toate întîlnirile protocolare prelungite ale africanilor.

Kovudoo nu a făcut nici o aluzie la captiva lui, iar după toată dărnicia lui și celor din sat, părea foarte nerăbdător să se asigure că oaspeții vor pleca în curînd.

Aproape în ultima oră înainte de plecare, Malbin a spus, ca din întîmplare, că șeicul a murit. La auzul acestei știri, Kovudoo s-a arătat interesat, dar și surprins.

— Cum, nu ai știut? s-a mirat Malbin. Curios! S-a întîmplat acum vreo trei săptămîni. A căzut de pe cal, care a călcat într-o groapă. Calul a căzut pe el, iar cînd oamenii au sărit să îl ridice, șeicul era deja mort.

Kovudoo s-a scărpinat în ceafa, fiind foarte dezamăgit. Moartea șeicului însemna pierderea despăgubirii pe care o aștepta în schimbul fetei.

Acum nu îi era de nici un folos, doar dacă nu ar fi vrut să o mănînce, sau să îi țină de urît. Această idee din urmă l-a făcut să se gîndească la o mică tranzacție cu albi

S-a uitat la Malbin cu coada ochiului, cîntărindu-l din priviri. Zicea în sinea lui:

— Acești albi sînt niște oameni ciudați. Călătoresc fără femei vreme îndelungată și foarte departe de satele lor Sînt sigur că simt lipsa femeilor. Dar oare cît de mare le este dorința de a avea o femeie?

Acesta era gîndul care îl frămînta pe șeful satului. Pe neașteptate a spus:

— Știu pe undeva o fată albă, care poate v-ar interesa. Poate doriți să o cumpărați.

Jensen și Malbin au dat din umeri.

— Avem și așa multe necazuri, zise Malbin, ca să nu ne încurcăm și cu femei. Iar despre plată nici noi nu prea ne lăudăm cu bani mulți.

— Dar femeia asta este albă și frumoasă, îi ispiti negrul.

Suedezi au rîs cu poftă.

— Nu există femeie albă în jungla africană, Kovudoo, zise Jensen. Nu-ți bate joc de noi, doar sîntem prieteni.

Contrariat, Kovudoo sări în picioare.

— Veniți să o vedeți! Exclamă el. Veți vedea că este exact așa cum v-am spus.

Malbin și Jensen s-au sculat și privirile lor s-au întîlnit. Malbin a făcut cu ochiul asociatului său. Amîndoi l-au urmat pe negru spre coliba acestuia.

În întunericul de acolo, se putea observa forma unei femei legate și întinse pe o rogojină. Malbin s-a uitat la ea

Și a întors capul.

— Asta este o babă de o sută de ani, Kovudoo, zise el, îndepărtîndu-se.

— Nu aveți dreptate! strigă sălbaticul. Este tînără, dar nu o vedeți bine, pentru că este întuneric. Așteptați puțin să o scot afară.

A dat imediat ordin celor doi războinici care păzeau coliba, să îi taie fetei frînghiile de la picioare și să o scoată la lumină, pentru a fi mai bine văzută.

Cei doi albi nu arătau deloc a fi grăbiți, cu toate că ardeau de dorința de a vedea fata, dar mai ales ca ea să intre în stăpînirea lor. Puțin le păsa că vor vedea o fată frumoasă sau urîță.

Tot ce doreau era să știe dacă este aceeași fată care a fost furată cu mulți ani în urmă. Credeau că vor putea identifica fata, chiar dacă au trecut atîția ani și mai aveau și dovada celor spuse de solul trimis de Kovudoo la șeic.

Cînd Meriem a fost scoasă la lumină, cei doi au dat impresia unei dezinteresări totale. Malbin însă cu greu s-a abținut să nu exclame de surpriză.

Fata era foarte frumoasă. Și-a revenit imediat și s-a întors spre șeful satului.

— Ce vrei acum? zise el.

— Vezi că este tânără și frumoasă, îi răspunse Kovudoo.

— Da, mormăi Malbin. Nu este chiar atît de bătrînă. Dar chiar dacă este așa cum zici, ne vom descurca foarte greu cu ea. Noi nu am venit spre sud să ne căutăm neveste. Sînt la noi mai multe decît crezi tu.

Meriem stătea în picioare privind la cei doi albi. Nu o interesa prezența lor și îi păreau la fel de neprietenoși ca și băștinașii din sat.

Îi ura și îi era teamă de ei. Malbin i s-a adresat în arabă.

— Îți sîntem prieteni, zise el. Nu vrei să te luăm de aici și să te scăpăm de acești sălbatici?

Meriem își aminti că vorbise araba cum multă vreme în urmă și răspunse încet:

— Aș vrea să fiu liberă, zise în sfîrșit. Dar vreau să merg la Korak.

— Nu vrei să vii cu noi? insistă Malbin.

— Nu, răspunse Meriem.

Malbin s-a întors atunci spre Kovudoo.

— Uite că nu vrea să vină cu noi, îi spuse.

— Sînteți doar bărbați, replică negrul. De ce nu o luați cu forța?

— De ce? spuse Jensen Ca apoi să avem tot timpul necazuri cu ea?

— Nu ne trebuie, Kovudoo, adăugă Malbin. Dar ca să îți dovedim că îți sîntem buni prieteni și vedem că vrei să scapi de ea, o vom lua de aici.

Kovudoo a înțeles că este pe cale să încheie un tîrg bun. Au început să se tocmească și în cele din urmă Meriem a fost cumpărată de cei doi suedezi pe trei metri de stofă, trei cești de alamă și un bidon nou. Toți erau foarte mulțumiți în afară de Meriem.

Kovudoo a pus însă condiția ca europenii să

părăsească satul cît mai repede, chiar a doua zi de dimineață. După ce a primit plata, Kovudoo le-a explicat albilor motivul pentru care le-a cerut să plece cît mai repede.

Le-a povestit de încercarea curajoasă a tînărului alb care a vrut să salveze fata și le-a sugerat să se îndepărteze cît mai repede de acel ținut pentru a se asigura că sălbaticul alb nu îi va urmări.

Meriem a fost din nou legată și pusă sub pază severă, dar de data aceasta în cortul suedezilor. Malbin i-a explicat că ar fi bine să vină cu ei de bună voie, spunîndu-i că o vor duce înapoi în satul ei.

Fata a replicat că mai bine ar muri decît să se înapoieze la șeic. Albii i-au spus că atunci îi vor face pe plac și nu o vor duce acolo.

De fapt nici nu au dorit să o ducă în satul șeicului, ci voiau să ia legătura cu autoritățile franceze pentru a încasa recompensa fabuloasă, care s-a oferit cu mulți ani în urmă.

În timp ce vorbeau cu ea, au observat că fata s-a făcut frumoasă și înaltă și avea trăsături foarte plăcute. S-a schimbat foarte mult de cînd au zărit-o în satul șeicului.

Au trecut ani de cînd cei doi nu s-au mai gîndit la averea pe care ar fi primit-o pentru această fată. Iar acum, această ființă prețioasă era în fața lor, plină de farmecele tinereții unei femei

Malbin s-a apropiat de ea și i-a pus mîna pe umăr. Fata s-a împotrivit. Atunci, el a prins-o de mijloc, încercînd să o sărute, dar ea îl lovi peste gură. Jensen s-a apropiat de ei și a izbucnit:

— Malbin, ai înnebunit?

Sven Malbin a dat drumul fetei și s-a întors spre Jensen. Fața îi ardea ca focul.

— Ce naiba te-a apucat? mormăi Jensen. Vrei să

pierdem orice speranță de a mai primi recompensa? Știi doar că dacă o batjocorim, nu numai că nu vom căpăta nimic, dar ne vor băga la închisoare. Credeam că ești mai deștept, Malbin.

— Dar nu sînt de lemn. Ce naiba, replică celălalt suedez.

— Abține-te! Îl certă Jensen Cel puțin pînă o predăm autorităților și încasăm banii.

— Ei drăcie! strigă Malbin. De ce? Vor fi prea bucuroși că o aducem, iar acolo ea își va ține gura. De ce să nu mă ocup puțin de ea?

— Pentru că așa vreau eu! se răsti Jensen. Te-am lăsat să faci ce vrei pînă acum, Sven. Dar în această situație trebuie să mă asculți, pentru că am dreptate. Știi de fapt și tu, însă nu vrei să recunoști.

— Ai devenit foarte virtuos. Așa deodată, mormăi Malbin, sau poate crezi că am uitat de fata cîrciumarului, de mica Celela și de negrul ăla...

— Taci! strigă Jensen. Aici nu este vorba de virtute și cred că îți dai și tu seama. Dar nu vreau să ne certăm. Dar, așa să mă ajute Dumnezeu, Sven, că dacă te atingi de fată, te voi ucide!

După o privire ucigătoare aruncată spre celălalt suedez a mai spus:

— În acești nouă ani, am suferit și era să îmi pierd viața de zeci de ori. Nu pot uita prin cîte primejdii am trecut pînă acum cînd sîntem aproape de a ne îmbogăți. Nu vreau ca tu, printr-o faptă nebunească să dai peste cap întreaga noastră situație favorabilă și să te porți ca un animal.

Din nou a mai stat o clipă, înainte de a încheia.

— Te previn, Sven, zise el punînd mîna pe patul revolverului de la curea, că nu am vorbit degeaba.

Malbin a aruncat o privire cruntă asociatului său și dădu din umeri. Apoi ieși. Jensen s-a întors spre Meriem.

— Dacă nu îți dă pace, o sfătui el, să mă strigi. Voi fi întotdeauna pe aproape.

Fata nu a înțeles discuția dintre cei doi, pentru că ei au vorbit în suedeză. Dar a înțeles tot ce i-a spus Jensen, pentru că acesta vorbea cu ea în arabă.

A înțeles însă de pe fețele lor și din gestul lui Jensen când a pus mîna pe armă, că discuția lor a fost extrem de serioasă. Credea că trebuie să caute prietenia lui Jensen și l-a rugat să o elibereze pentru a se duce în pădure să îl caute pe Korak.

Dar a fost foarte dezamăgită pentru că Jensen i-a rîs brutal în față, spunîndu-i că dacă va încerca să fugă, o va pedepsi crunt. Biata fată a rămas toată noaptea cu ochii deschiși pentru a auzi un semn de la Korak. În jurul ei, jungla își continua viața.

Urechile ei distingeau zeci de zgomote pe care cei din tabără nu le înțelegeau. Dar dintre atîtea zeci de sunete, nici unul nu era de la Korak.

Numai moartea l-ar fi putut împiedica pe tînăr să nu se întoarcă după ea și să o salveze. De ce mai întîrzie și nu vine?

A venit dimineața, dar încrederea ei în eliberare s-a diminuat. Era însă neliniștită să nu i se fi întîmplat ceva tînărului pe care ea îl aștepta din tot sufletul.

Era de necrezut să i se fi întîmplat ceva rău curajosului și puternicului Korak, care a scăpat întotdeauna de toate primejdiile din junglă.

După micul dejun, tabăra a fost strînsă, iar bieții cărauși și-au pus greutățile în spinare și întreaga mică armată pomi spre nord. Nici un semn nu s-a arătat că salvarea fetei ar fi aproape.

Toată ziua au mers fără să se oprească. La fel a doua zi și a treia zi. Dar Korak nu s-a arătat, spre dezamăgirea fetei, care mergea tăcută alături de cruzii ei stăpîni.

Malbin avea aerul că este nemulțumit și că este supărat pe cineva. Jensen îi vorbea prietenește, dar Malbin îi răspundea scurt, monosilabic. Cu fata nu vorbea, însă îi arunca priviri lacome printre gene.

Meriem a surprins una dintre aceste priviri, care a făcut-o să se cutremure. Își strînse păpușa mai tare la piept și regreta că nu mai are cuțitul ei ascuțit pe care îl avea înainte de a fi prinsă de Kovudoo.

În cea de a patra zi, a pierdut orice speranță de a fi salvată. Desigur că lui Korak i s-a întâmplat ceva. Nu va mai veni să o salveze, iar acești oameni răi o vor duce departe și probabil că o vor ucide.

Nu îl va mai putea vedea pe Korak al ei.

În acea zi, suedezii au hotărât să facă o pauză mai mare și s-au așezat pentru o odihnă mai lungă. Malbin și Jensen au plecat din tabără pentru a vîna, însă fiecare într-o altă direcție.

Nu a trecut nici o oră de cînd cei doi au plecat din tabără, că pînza cortului unde era fata s-a ridicat, iar la intrare apăru Malbin cu o privire bestială.

CAPITOLUL XV - Fuga

Cu ochi speriați, ca o pasăre în captivitate, fata s-a uitat la individul care se apropia amenințător de ea. Mîinile ei erau libere pentru că suedezii au legat-o cu un lanț de robi, adică cu un guler de fier în jurul gîtului prins de un lanț gros și fixat de un țăruiș bătut adînc în pămînt.

Meriem s-a retras încet spre colțul opus al cortului. Malbin se apropia de ea cu mîinile întinse, gata să o atingă.

Buzele îi erau întredeschise, iar răsuflarea îi era grăbită. Fata și-a adus imediat aminte de sfatul pe care îl primise de la Jensen de a-l chema de îndată ce Malbin va

încerca să se apropie de ea.

Însă suedezul și-a ales bine momentul când tovarășul său era plecat la vânătoare. Scoase totuși un țipăt pătrunzător, pe care l-a repetat de trei ori, mai înainte ca atacatorul să sară asupra ei și să îi înfunde gura.

Meriem a început să se zbată, luptându-se așa cum a văzut în junglă: cu unghiile și cu dinții. Mizerabilul și-a dat seama imediat că nu va avea o sarcină ușoară.

În acel corp tânăr și mlădios, sub pielea aceea catifelată, erau mușchii puternici ai unei leoaice. Dar nici Malbin nu era un slăbănog.

Era un bărbat puternic, înalt și brutal. Reuși să o supună pe fată, lovind-o peste față, când ea a început să îl muște cu putere. Meriem reușea să îl lovească și ea, dar puterile îi slăbeau, din cauza strînsorii degetelor suedezului, care o strîngeau puternic de gît, gata să o sufoc.

Jensen nu era departe pentru că se întorcea spre tabără cu două căprioare împușcate în apropiere. Le-a găsit nu departe de tabără, bucurîndu-se că nu trebuie să se îndepărteze prea mult de tabără, suspectîndu-l pe Malbin.

Simplul fapt că celălalt a refuzat să îl însoțească, preferînd să meargă la vânătoare într-o altă direcție, era un puternic motiv de bănuială. Jensen îl cunoștea pe Malbin, așa că de îndată ce a împușcat cele două animale, a pornit-o înapoi, urmat de oamenii săi care duceau vînatul.

Abia a parcurs cîteva sute de metri, că a auzit un țipăt slab în depărtare, din direcția taberei. S-a oprit să asculte.

Strigătul s-a mai repetat de două ori, după care s-a lăsat o tăcere supărătoare. Trăgînd o înjurătură, Jensen a luat-o la fugă, întrebîndu-se dacă nu va ajunge prea tîrziu.

Ce idiot și Malbin ăsta să le periclitizeze acum șansa de a se îmbogăți!

Țipetele fetei au mai fost auzite și de altcineva în afară de Jensen, de cineva care se afla mai departe de tabără decât suedezul, însă în direcție opusă. Era un străin care habar nu avea că în vecinătate s-ar afla și alți albi în afară de el. Era un vânător lângă care se aflau mai mulți războinici foarte curajoși și puternici.

Străinul a ascultat o clipă, cu multă atenție. Fără îndoială că era vocea unei femei care se găsea în primejdie. A luat-o și el în direcția de unde s-au auzit țipetele, dar pentru că era mai departe decât Jensen, acesta din urmă a ajuns primul la cortul fetei.

Suedezului i se prezenta o scenă de luptă dintre Meriem și Malbin. Jensen s-a înfuriat peste măsură și a început o serie de înjurături cumplite.

Malbin a ridicat capul și s-a întors spre noul venit, scoțându-și rapid pistolul. Jensen a anticipat mișcarea celui alt și a scos și el arma.

Au tras amândoi asupra celui alt în același timp. Jensen a mai continuat să înainteze spre Malbin, dar și-a scăpat arma din mână, clătinându-se de parcă era beat. Malbin a mai tras de două ori asupra lui.

Meriem, cu toată groaza de care era cuprinsă, nu a putut să nu se mire cum acest om mai vine spre ei după ce a primit încă două gloanțe mortale. Jensen continua să rămână în picioare, ținându-și ochii închiși. Căzu la pământ în cele din urmă.

Malbin s-a ridicat și l-a izbit furios cu piciorul. Pe urmă s-a întors spre Meriem. Dar exact în acea clipă perdeaua cortului s-a dat la o parte și un alb înalt și-a făcut apariția la intrarea în cort.

Nici Meriem și nici Malbin nu l-au observat fiind cu spatele la ușa cortului. Din trei pași, albul a ajuns în partea unde erau cei doi, dezarmându-l pe Malbin,

punându-i o mînă grea pe umăr.

Meriem văzu un alb străin, cu părul negru, cu ochi verzi. Îmbrăcat în uniformă, avînd pe cap un chipiu.

— Ce se petrece aici? a întreat străinul într-o limbă pe care fata nu a înțelese-o.

Meriem a dat din cap și i-a răspuns străinului în arabă. Acesta cunoscînd această limbă i-a repetat întrebarea. Fata i-a răspuns:

— Oamenii aceștia vor să mă răpească de la Korak al meu. Iar acesta a vrut să mă... bata. Celălalt, pe care l-a omorît, a vrut să mă ajute. Amîndoi însă erau foarte cruzi și răi, dar acesta viu este cel mai periculos. Dacă Korak ar fi aici, l-ar omorî. Cred că dumneata îl vei cruța.

Străinul a zîmbit și a răspuns:

— Merită să fie omorît. Nu încapă nici o îndoială. Era o vreme cînd l-aș fi omorît și eu, dar acum m-am schimbat. Totuși, voi avea grijă să nu te mai supere.

Apoi s-a întors spre Malbin.

— Am răbdat destul din cauza voastră și meriți să fii ucis de mîna mea, dar există o lege pe care nu o voi aplica eu aici. Am auzit de voi, de foarte multă vreme. Tu și celălalt aveți o faimă foarte proastă în ținuturile acestea. Acum poți pleca liber, însă nu vreau să te mai văd niciodată! Ai înțelese?

Malbin a protestat și a început să înjure îngrozitor. Dar înainte de a-și da seama a fost prins de străin și scuturat cumplit, de i-au clănțănit toți dinții din gură. Malbin a încetat cu amenințările sale.

Străinul i-a mai spus.

— Acum ieși de aici! Ocolește-mă, dacă vrei să ai viață lungă!

Străinul s-a apropiat de urechea suedezului și i-a șoptit un nume. Acesta auzind acel nume era să cadă pe spate. Dar a fost împins imediat afară din cort.

Întorcîndu-se spre Meriem a întreat:

— La cine este cheia de la jugul ăsta de fier din jurul gîtului tău.

— Acesta de pe jos o purta întotdeauna, răspunse fata arătîndu-l pe Jensen

Străinul l-a căutat pe mort în buzunare și a găsit cheia cu care a eliberat-o pe Meriem.

— Mă lași să mă întorc acum la Korak al meu? a întrebat ea.

— Voi avea grijă să fii predată părinților sau rudelor tale, răspunse albul. Spune-mi te rog, cine sînt ei și unde le este satul?

În tot acest timp, o privea pe fată uimit de îmbrăcămintea ei. După limba pe care o vorbea, era fată de arab, dar nu mai văzuse pe nimeni astfel îmbrăcată.

— Cine ești tu? Cine este Korak?

— Korak? Korak este o maimuță! Alte rude nu am. Eu locuiesc în junglă numai cu Korak, de cînd Akut este regele tribului de maimuțe. Korak trebuia să le fie rege, dar a refuzat.

Fata a pronunțat numele lui Akut așa cum îl pronunțau maimuțele. După aceste cuvinte ale fetei, străinul a început să o privească mai atent. În ochii lui i se citea un interes deosebit.

— Deci Korak este o maimuță? Bine, dar tu cine ești?

— Eu sînt Meriem. Și eu sînt tot o maimuță.

— Mda, mormăi străinul, la acest răspuns neașteptat.

La ce s-a gîndit s-ar fi putut înțelege din privirea

Plină de compătimire aruncată acestei sărmane fete. S-a apropiat de ea și a încercat să îi pună mîna pe frunte.

Fata s-a dat la o parte mîrîind scurt, scoțînd un țipăt. Străinul a înțeles reacția ei și a zîmbit.

— Nu trebuie să te temi de mine, zise el blînd. Nu îți fac nici un rău. Doream să văd dacă nu cumva ai febră,

dacă te simți bine, ca să plecăm în căutarea lui Korak.

Meriem s-a uitat drept în ochii lui. Ochii albului îi făceau o impresie foarte bună, iar fața lui avea trăsături de om cinstit.

I-a permis omului să îi atingă fruntea și să îi ia pulsul, pentru a se asigura că fata este sănătoasă.

— De multă vreme ești maimuță? întrebă albul.

— De mult, de foarte mult, de când am fost mică și Korak a venit și m-a luat de tatăl meu, care mă bătea foarte tare. De atunci, am trăit în copaci, împreună cu el și cu Akut.

— În ce parte a pădurii locuiește Korak? a mai întrebat străinul.

Meriem a făcut un gest larg, care a cuprins jumătate din Africa.

— Poți găsi drumul înapoi spre el?

— Nu cred, răspuse ea, dar sînt sigură că el mă va căuta și mă va găsi.

— În acest caz, am un plan, propuse străinul. Eu locuiesc nu departe de aici. Vii cu mine acasă, unde soția mea și cu mine te vom îngriji pînă cînd Korak te va găsi sau tu îl vei găsi pe el. Dacă zici că te caută, sînt sigur că la fel de ușor te poate găsi și acolo unde stau eu, nu-i așa?

Străinul a așteptat ca Malbin să se îndepărteze cu oamenii lui spre nord.

Meriem avea acum încredere în acest bărbat și stătea lîngă el ținîndu-și păpușa în mînă. Străinul era mirat de araba foarte stricată pe care o vorbea fata, atribuind și asta unei stări mintale deviate.

Dacă ar fi știut însă cîți ani au trecut de cînd ea nu a mai vorbit această limbă, nu s-ar fi mirat atît de mult. Mai

era un motiv pentru care limba șeicului nu i s-a întipărit bine în minte, dar acesta nu putea fi ghicit nici de ea și

nici de binefăcătorul ei.

Străinul a încercat să o convingă să meargă cu el în satul lui. Meriem a insistat să meargă imediat în căutarea lui Korak.

Bărbatul a hotărât în sinea lui că trebuie să o convingă pe fată să vină cu el, pentru că o credea bolnavă mintală.

Fiind însă un om inteligent, s-a gândit că mai întâi trebuie să satisfacă dorința fetei, lăsându-se convins că ar fi bine să îl caute pe acest Korak.

Au pornit-o spre sud, cu toate că reședința lui era mai spre est. Pe drum însă a cotit-o încet spre locuința sa și era foarte bucuros că fata nu a observat această schimbare a direcției de mers.

Meriem era din ce în ce mai convinsă că îl vor găsi pe Korak și nu avea de ce să se teamă de acest tarmagani, care nu dorea să îi facă nici un rău. După câteva zile și-a dat seama că acest om este foarte bun cu ea și îi asemena caracterul cu acela al lui Korak.

În cea de a cincea zi a căutărilor lor, au ajuns într-o cîmpie întinsă, unde se zăreau câteva case. Această imagine de locuri necunoscute au făcut-o pe Meriem să se oprească mirată.

— Unde ne aflăm? a întrebat ea.

— Pentru că am văzut că nu îl găsim pe Korak, iar drumul nostru trecea pe lângă casa mea, te-am adus aici să te odihnești și să stai cu soția mea. Oamenii mei îți vor găsi maimuțoiul sau poate va veni el aici. Cred că așa este mai bine. Aici la noi ești în siguranță și vei fi foarte fericită.

— Îmi este teamă, Buana², zise fata. La tine în sat, poate mă vor bate așa cum mă bătea șeicul. Te rog, lasă-mă să plec în junglă. Acolo Korak mă va căuta și sigur că

² Buana în limba swahili înseamnă stăpâne sau domnule (n. t.)

mă va găsi. Lui nu i-ar trece prin minte să mă caute în casa unui alb

— Nimeni nu te va bate aici, copila mea! O liniști Buana.

Apoi zise cu bunătate:

— Nici eu nu te-am bătut, nu-i așa? Și aici eu sînt stăpîn. Toată lumea se va purta bine cu tine, iar soției mele îi vei place foarte mult. Sînt sigur că va veni și Korak aici, pentru că voi trimite cîțiva oameni să îl caute peste tot.

Fata s-a împotrivit.

— Pe Korak nu îl poate aduce aici nimeni, pentru că îi va uide pe cei care se vor apropia de el. Așa i-a ucis pe toți cei care s-au apropiat de el. Mi-e frică, Buana. Vreau să plec!

— Te vei rătăci. Nu cunoști jungla. Vezi, nici nu ai știut pe unde mergi! Fiarele sălbatice te vor mânca în prima noapte și atunci Korak sigur că nu te va găsi.

S-a oprit să vadă reacția fetei, apoi a spus:

— Este mult mai bine să rămîi cu noi. Nu te-am scăpat de oamenii aceia răi? Nu îmi datorezi măcar puțină încredere? Rămîi cu noi cîtăva vreme, pînă vom vedea ce este mai bine să faci. Ești încă un copil și ar fi o crimă să te las să pleci singură în junglă.

Cuvintele înțelepte ale străinului nu au stîrnit decît rîsul fetei.

— Jungla îmi este și mamă și tată. A fost cu mine mai bună decît toți oamenii. Nu mi-e frică de nici un animal.

S-a uitat curajoasă la cel care îi dorea binele.

— Voi muri, cînd îmi va veni rîndul, continuă ea spre mirarea crescîndă a bărbatului înalt. Se poate ca un leopard sau un leu să mă omoare, dar la fel poate fi și un mic gîndăcel. Dar cînd leul m-ar ataca, sau gîndăcelul m-ar pișcă, mi-ar fi frică, dar aș fi foarte nefericită să mă

tem de ceva care nu s-a întîmplat încă.

Observînd mirarea bărbatului din fața ei s-a oprit și a explicat ce dorise să spună.

— Dacă va fi un leu, frica mea va fi de scurtă durată, dar dacă este un gîndăcel. va trebui să sufăr cîteva zile pînă să mor. De aceea de leu mă tem cel mai puțin. Este mare și face mult zgomot. Pot să îl aud sau să îl miros de la mare depărtare și am timp destul ca să fug din calea lui, dar peste gîndăcel pot să calc sau să îl ating, fără știu că este acolo, iar înțepătura lui poate fi mortală.

Filosofia ei primitivă a fost încheiată cu aceste cuvinte

— Nu. Buana. Nu mi-e teamă de junglă, ci dimpotrivă. O iubesc Dacă ar trebui să o părăsesc, aş muri. Dar tu ai fost bun cu mine, iar casa ta este lîngă pădure, așa că voi face așa cum dorești și voi rămîne cu tine și cu soția ta, cîtăva vreme.

Au mers împreună de mîină, spre o casă înconjurată de flori multe, iar în spatele casei se vedea o gospodărie bine întreținută.

Mergînd cu acest străin, care a știut să îi cucerească încrederea, Meriem a ajuns la intrarea locuinței, unde era o femeie îmbrăcată în alb, care s-a bucurat foarte mult la vederea soțului ei.

La vederea acestei femei, Meriem s-a oprit și s-a uitat întrebător la străin. Privirile ei exprimau o teamă de necunoscut

— Este soția mea, o lămuri străinul. Îi pare bine că ne vede.

Femeia a coborît de pe verandă, ieșindu-le în întîmpinare, pe cărarea din fața casei. Soțul ei a îmbrățișat-o, apoi a recomandat-o pe Meriem în limba arabă, singura pe care fata o înțelegea.

— Draga mea, ea este Meriem, zise el simplu.

În cîteva minute, i-a povestit întîmplarea cu întîlnirea

lor neașteptată.

Meriem a văzut că soția străinului era o femeie frumoasă și pe obraz i se putea citi o bunătate și o blîndețe care îi dădea multă încredere.

Nu îi era teamă de ea. După ce a aflat de întîlnirea soțului ei cu ea, a luat-o în brațe și a sărutat-o, spunîndu-i un dulce „draga mea”. În inima fetei încolți un sentiment care dispăruse de foarte multă vreme.

Și-a apropiat capul de femeia cea blîndă, în a cărei voce a simțit o căldură maternă pe care nu o mai simțise de atîta vreme. A început să plîngă așa cum nu a plîns niciodată, cu lacrimi de ușurare, cu lacrimi de bucurie.

Și astfel, mica Meriem, o sălbatică mangani, a ajuns din jungla ei iubită, într-o familie adevărată.

Îl considera pe „Buana” și pe „Dragă”, ca pe părinții ei. Acestea erau numele pe care ea le-a dat la început și a continuat să îi numească așa.

După ce teama ei s-a risipit în totalitate, a început să îi iubească cu pasiune și căldură. S-a hotărît să îl aștepte pe Korak aici, pentru că tînărul era totuși înaintea tuturor, în inima ei.

CAPITOLUL XVI - O victorie zadarnică

Departe de satul unde o lăsase pe Meriem, Korak, plin de răni, clocotind de furie, se întorcea spre locul unde întîlnise babuinii cei mari. Nu i-a mai găsit acolo unde îi lăsase și nici în obişnuitele lor locuri de vînătoare.

A mers pe o urmă lăsată de ei și în cele din urmă i-a întîlnit. Babuinii înaintau încet, dar fără întrerupere, spre sud.

Erau într-una dintre acele perioade ale lor de

migrare, fapt inexplicabil pentru oamenii de știință care studiază comportamentul maimuțelor africane.

La vederea războinicului alb, care venea spre ei, din direcția opusă vîntului, întreaga turmă s-a oprit, la strigătul de alarmă al santinelei lor. A pornit un cor mîrîturi și întreg tribul de maimuțe a început să îi dea ocol noului venit.

Femelele și-au chemat puii și s-au ascuns în spatele masculilor.

Korak l-a chemat pe regele lor, care la auzul acestei voci cunoscute, a venit încet, cu mare băgare de seamă. Trebuia să se convingă cu mirosul și cu văzul pentru a se asigura că este aceeași persoană cu care s-a întîlnit atunci cînd a căzut în cursa albilor.

Korak stătea nemișcat. Dacă ar fi înaintat spre maimuțe, ar fi putut declanșa un atac, sau i-ar fi putut pune pe fugă.

Animalele sălbatice reacționează foarte diferit de oameni. Bazîndu-se pe instincte ei pot să își schimbe atitudinea foarte repede.

Regele babuinilor s-a apropiat de Korak și s-a învîrtit în jurul acestuia, mîrîind și mirosindu-l. Cînd s-a apropiat mai mult, Korak a început să îi vorbească.

— Eu sînt Korak. Eu sînt cel care am deschis casa de sîrmă în care ai fost prins. Te-am scăpat de tarmagani. Sînt Korak, prietenul vostru.

— Da, mormăi regele, ești Korak. Urechile mi-au spus că ești Korak. Ochii îmi spun același lucru. Acum și nasul îmi spune că tu ești acela, pentru că nasul meu nu greșește niciodată. Îți sînt și eu prieten. Vino să vînam împreună!

— Korak nu poate vîna acum, a răspuns tînărul. Gomangani mi-au furat-o pe Meriem și o țin legată în satul lor. Ei nu vor să o lase liberă. Eu singur nu pot să o scap. Korak te-a eliberat pe tine. Vrei să vii cu poporul

tău să o eliberăm pe Meriem a lui Korak?

— Gomangani au bețe lungi și ascuțite pe care le aruncă, a spus regele babuinilor. Ele străpung corpul supușilor mei. Ne ucid. Gomangani sînt un popor rău. Ne vor ucide dacă intrăm în satul lor.

— Dar tarmanganii au bețe care fac un zgomot mare și ucid de la distanță, a ripostat Korak. Au avut astfel de bețe cu ei cînd te-am eliberat. Dacă aș fi plecat de acolo de frică, erai și acum prizonierul tarmanganilor.

Babuinul s-a scărpinat în cap. În jurul lui s-au așezat ceilalți masculi ai tribului. Unii dintre ei se învîrteau pentru a se așeza într-un loc de unde să audă tot ce se vorbește.

Mulți dintre ei îl priveau pe acest mangani, dar care semăna foarte mult cu un tarmanganii.

Regele babuinilor s-a uitat întrebător la cîțiva dintre supușii lui, de parcă le-ar fi cerut părerea.

— Noi sîntem foarte puțini, a mormăit unul dintre ei.

— Mai sînt alți babuini printre dealurile de unde venim. Ei sînt mulți ca frunzele și îi urăsc pe gomangani, la fel ca și noi. Să le cerem ajutorul lor și să îi stîrpilem pe toți gomangani din pădure, a propus altul.

Babuinul care vorbise s-a sculat în picioare amenințător, cu părul măciucă, mîrîind fioros. Korak nu mai dorea să intervină.

Babuinii s-ar fi dus bucuroși să lupte împotriva băștinașilor, dar voiau să fie mai mulți, să lupte alături de rudele lor, care trăiau printre dealuri. Regele lor a fost de acord cu acest plan.

Toți au insistat că nu trebuie să se piardă nici o clipă, așa că regele a ales doisprezece babuini dintre cei mai puternici, cu care a pornit spre ținutul celorlalți babuini pentru a-i chema la luptă. Korak a pornit și el cu ei.

Odată porniți în această aventură, babuinii s-au

arătat foarte entuziaști. Nu numai că pregătirile de plecare au fost grăbite la maximum, dar și în timpul drumului, toți au mers cît de repede au putut. Pentru Korak această viteză de deplasare nu i s-a părut dificilă deloc.

În tot drumul lor, animalele făceau un zgomot asurzitor, dînd impresia că o întregă armată se deplasează prin pădurea sălbatică. Și cu alte ocazii, cînd babuinii fac călătorii de acest fel, nici un animal al junglei, chiar și dintre cele mai feroase, nu îndrăznește să le stea în cale.

Însă cînd ieșeau din pădure și se deplasau pe un loc întins, fără copaci, păseau foarte liniștiți, știind că leul sau leopardul nu vor fi înșelați de zgomotele făcute de ei.

Două zile a durat călătoria lor prin junglă, pînă au ajuns la o cîmpie întinsă, de unde începeau dealurile împădurite. Korak nu a mai trecut prin aceste locuri. Era un ținut nou pentru el și se bucura pentru încîntătoarea priveliște care i se oferea.

Dar în acele momente nu era fericit deloc și nu putea să se bucure de verdele pădurii, așa cum ar fi dorit. Meriem era în pericol și nu era cu el.

Odată ajunși în pădure, babuinii au încetinit ritmul deplasării și au început să scoată sunete de chemare a semenilor lor. Din cînd în cînd se mai opreau să audă dacă nu au fost simțiți de cei din neamul lor.

După un timp, din depărtare, s-a auzit un răspuns la chemările lor. Au înaintat cu toții în acea direcție, oprindu-se totuși să asculte zgomotele junglei.

Chemîndu-se unii pe alții, deodată. În fața lui Korak au apărut un număr impresionant de mare de babuini. Erau și în copaci și pe pămînt, de parcă ar fi dorit să formeze un zid de nepătruns.

Se apropiau încet, repetînd chemările lor. Erau mii de maimuțe. Korak s-a gîndit la soarta oricărei ființe de pe

pămînt dacă ar fi îndrăznit să se opună acestei forțe teribile.

Cei doi regi, s-au apropiat unul de celălalt, după cum era obiceiul, cu mîrîituri și cu părul zbîrlit. După ce s-au asigurat reciproc de identitatea celuiilalt, s-au scărpinat unul pe celălalt pe spate și s-au așezat să discute.

Prietenul lui Korak a început să îi explice celuiilalt conducător motivul venirii lor, arătîndu-l pe tînăr care pîna în acel moment a stat ascuns într-un tufiș.

Apariția lui a provocat panică printre babuini. Pentru un moment, lui Korak i-a fost teamă că va fi sfîșiat de mulțimea furioasă. Dar frica nu era că el ar fi fost omorît, ci pentru Meriem care ar fi rămas prizonieră, fără ajutorul lui

Cei doi conducători i-au liniștit pe furioși, iar Korak s-a apropiat de ei. Babuinii l-au mirosit din cap pîna în picioare.

Cînd a început să le vorbească în limba lor, s-au minunat și au rămas uimiți. Korak le vorbi de Meriem, despre viața lor din pădure, despre celelalte maimuțe care s-au împrietenit cu ei, de la mica Mînu, pîna la Mangan, antropoidul cel uriaș.

— Gomangani, în mîinile căroră se află Meriem, nu sînt prietenii voștri Ei vă ucid de îndată cum vă văd. Babuinii din ținuturile de unde venim sînt puțini, pentru a se lupta cu ei. Ei însă mi-au spus că voi sînteți cei mai curajoși. Numărul vostru este cît al firelor de iarbă de pe cîmpie și cît al frunzelor din pădure. Pîna și lui Tantor, elefantul, îi este teamă de voi, știind și el cît sînteți de curajoși.

Korak a făcut o scurtă pauză pentru a le observa reacția. Apoi a spus:

— Cei din neamul vostru mi-au spus că voi ați veni bucuroși cu mine în satul gomanganilor, ca să îi pedepsim pe acești dușmani, iar eu, „Omorîtorul” voi

putea să o iau pe Meriem înapoi în pădure.

Regele babuinilor s-a ridicat, încântat de cuvintele care le-a spus Korak, mai ales despre curajul lor. Toți masculii s-au ridicat țăntoș și s-au plimbat câțiva pași. Erau foarte mulțumiți că acest tarmanganii, care zicea că este mangani și vorbea limba lor, îi laudă atît de mult și dorește să le ceară ajutorul pentru a-și lua femela din satul acela blestemat.

— Așa este, începu unul dintre ei, noi cei care locuim aici pe dealurile acestea sîntem cei mai curajoși luptători. Chiar și Tantor se teme de noi. Numa se teme de noi. Șita se teme de noi. Gomangani sînt mulțumiți cînd trec pe lîngă noi și nu îi deranjăm.

— Dar eu, îl întrerupse un alt mascul puternic, sînt gata să merg cu tine Korak, în satul gomanganilor din cîmpie. Eu sînt băiatul mai mare al regelui nostru. Pot să îi ucid singur pe locuitorii aceluia sat, se lăudă maimuțoiul, umflîndu-și pieptul puternic, apoi aplecîndu-se să îl scarpine pe spate pe unul dintre cei care stăteau în fața lui.

— Eu sînt Gobb, se ridică al treilea. Colții mei sînt lungi și ascuțiți. Colții mei sînt puternici, pentru că am ucis cu ei mulți gomangani. Singur am omorît-o pe sora lui Șita. Da, Gobb se duce pe cîmpie și atunci nu va rămîne nici un dușman, nici măcar să numere morții.

Și acest maimuțoi după ce și-a sfîrșit pledoaria, și-a umflat pieptul, sub privirile admiringale ale femelelor din trib.

Korak s-a uitat la rege.

— Tinerii din tribul tău sînt foarte curajoși, zise el, dar cel mai curajos este regele lor.

Auzind aceste laude, regele s-a ridicat și a început să urle de plăcere. Pădurea a răsunat de strigătele sale pătrunzătoare, care provocau întreaga lume să se bată cu el. Puii de babuin s-au ascuns în brațele părinților lor.

Ceilalți masculi din trib, parcă atinși de același flux de energie care l-a făcut pe regele lor să se manifeste astfel, s-au ridicat scoțînd strigăte furioase. Zgomotul devenea insuportabil.

Korak a profitat de acest moment de extaz și s-a apropiat de rege, șoptindu-i la ureche un singur cuvînt:

— Hai!

Fără să mai stea pe gîndul, porni el însuși spre satul băștinașilor gomangani. Regele babuinilor, urlînd și țipînd, s-a luat după el. În urma lor veneau babuinii care locuiau la șes, iar după aceștia întreaga populație a dealurilor.

Se deplasau ființele cele mai agere și puternice din întreg ținutul! Setea lor de sînge nu se putea stinge decît într-o bătălie înfiorătoare, cu sfîrșit tragic pentru Kovudoo și oamenii lui.

A doua zi, după-masa, au ajuns în satul negrilor. Aici totul era cufundat în liniștea mării călduri tropicale. Puternica armată mergea acum într-o liniște de mormînt, iar de sub miile de labe moi, nu răzbătea un zgomot mai mare decît ar fi făcut vîntul leneș care bătea printre crengile stufoase ale copacilor

În frunte mergeau Korak și cei doi regi. Lîngă sat, s-au oprit cu toții, pînă s-au adunat și cei care veneau în urmă. Era o liniște adîncă.

Korak s-a furișat ușor, pînă la copacul care avea crengile aplecate peste gard. S-a uitat înapoi și s-a încredințat că ceilalți l-au urmat.

Pe drum însă a avut grijă să le spună tuturor să nu îi facă rău unei femele albe, care era captivă. Însă toți ceilalți puteau fi stîrpiți fără milă.

Ridicîndu-și privirea spre cer a scos un urlet puternic. Era semnalul de atac.

Drept răspuns, trei mii de maimuțoi păroși au sărit urlînd spre satul negrilor, unde războinicii au ieșit imediat

din colibe. Negresele și-au luat copii în brațe și au alergat spre porțile satului de îndată ce au văzut îngrozitoarea hoardă de animale care au atacat satul

Kovudoo și-a adunat oamenii, sărind și țipînd să îi îmbărbăteze, ridicînd în fața atacatorilor un zid de sulii ascuțite

Korak conducea atacul, iar băștinașii au încremenit cînd l-au văzut în fruntea acestei hoarde îngrozitoare de babuini.

La început au reușit să își mențină formația. Dar înainte de a putea folosi arcurile cu săgeți, s-au demoralizat și au fugit într-o dezordine de nedescris.

Babuinii au intrat în rîndurile lor, sărindu-le în spate înfigîndu-și colții în mușchii gîtului Cel mai feroce dintre atacanți era însă Korak „Omorîtorul”

La porțile satului, pe unde negri fugeau îngroziți, s-a oprit și s-a îndreptat spre coliba unde știa că Meriem este legată. Coliba era însă goală.

A căutat apoi în fiecare colibă, dar fata nu era niciunde. Korak s-a uitat după toți băștinașii care au fugit pe poartă și era sigur că fata nu a fost luată de fugari.

Cunoscîndu-i foarte bine pe sălbatici, singura explicație a dispariției fetei era că a fost mîncată de acești canibali. Fiind convins că ea nu mai există, a fost cuprins de o furie turbată împotriva celor pe care el îi socotea drept ucigașii fetei.

Văzu roșu în fata ochilor și a pornit imediat în direcția de unde se azeau cumplitele mîrîituri ale babuinilor și țipetele desperate ale sătenilor. Cînd a ajuns la locul luptei, babuini au început să obosească, iar negri au reușit să se regroupeze, folosind dibace, niște măciuci uriașe.

Korak s-a urcat într-un copac de unde s-a lansat asupra grupului de războinici, ca fulgerul. Era stăpînit de o furie oarbă.

Ca un animal rănit împărțea lovituri mortale cu pumnii goi. Când se apropia de un războinic îl prindea cu dinții, rupîndu-i bucăți mari din carne.

Această acțiune curajoasă a determinat rezultatul luptei. Dar groaza negrilor era amestecată și de superstițiile lor. Pentru ei, acest războinic alb care conducea această armată de babuini nu era o ființă omenească.

Pentru ei, Korak era un demon, un zeu al răului, pe care ei l-au supărat și care și-a părăsit locul său din pădure și a venit la ei să îi pedepsească.

Din această cauză, rezistența lor a fost mult diminuată, dîndu-și seama că nu pot lupta împotriva acestui zeu.

Mulți au fugit, așa că pe cîmpul de bătaie nu a mai rămas nimeni care să plătească vina de a fi supărat demonul alb al junglei.

Răsuflînd greu și plin de sînge, Korak s-a oprit din lipsă de victime. Babuinii s-au adunat și ei, sătui de atîta luptă și sînge și s-au tolănit mulțumiți, care pe unde a apucat.

La o mare depărtare de acest loc, Kovudoo și-a adunat restul din trib și a început să îi numere pe care au mai rămas în viață. Toți erau cuprinși de o panică de nedescris.

Nimic nu îi mai putea îndupleca să mai rămînă în acele ținuturi. Nu doreau nici măcar să se întoarcă în sat pentru a-și lua cîte ceva dintre lucrurile lor.

Toți erau de părere că trebuie să fugă cît mai departe de acele locuri, să fie cît mai departe de demonul care îi atacase.

Altfel, singurele ființe care l-ar fi putut ajuta pe Korak să o găsească pe Meriem, au fugit din calea lui. Tînărul a pierdut orice șansă de o găsi pe iubita lui chiar dacă Meriem se afla la numai cîtiva zeci de kilometri de

satul distrus.

CAPITOLUL XVII - O distracție periculoasă

Pentru Meriem, zilele treceau foarte repede în noua sa locuință. La început, a fost foarte nerăbdătoare să plece în căutarea lui Korak. Buana, după cum îl numea ea pe binefăcătorul ei, a oprit-o de la această încercare nesăbuită, și a trimis un om de încredere însoțit de câțiva războinici băștinași în satul lui Kovudoo.

Dorea să afle de la acesta cum a ajuns această fată în satul lui și tot ce știa despre trecutul ei. Deasemenea, solul trebuia să afle tot ce putea în legătură cu acea ființă ciudată căreia fata îi spunea Korak.

Dorea neapărat să afle dacă această persoană există cu adevărat sau este doar rodul imaginației fetei, care credea el, suferă de o boală mintală, care a apărut în condiții misterioase.

Credea că timpul petrecut ca și captivă în satul băștinașilor, apoi în tabăra suedezilor a fost o experiență tristă care i-a alterat comportamentul. Totuși cu cât stătea mai mult cu ea, își dădea seama că este o ființă normală.

Nu a observat nimic ciudat sau deviat în atitudinea ei și era nevoit să recunoască faptul că povestea fetei îl puneă într-o mare încurcătură. Nu avea nici o dovadă să creadă că fata nu este întreagă la minte.

Soția albului, pe care Meriem o botezase „Dragă”, după cum îl auzise pe binefăcătorul ei că a strigat-o la prima lor întâlnire, nu numai că se interesa tot timpul de fată, dar a început să o iubească, fiind captivată de firea ei veselă și de farmecul ei natural.

Meriem a fost și ea impresionată la rîndul ei de toate calitățile acestei femei culte, răspunzîndu-i cu o dragoste la fel de mare și sinceră.

După o lună, omul trimis în cercetare în satul lui Kovudoo s-a înapoiat. În această lună, mica tarmagani, care umblase sălbatică și pe jumătate goală mulți ani, s-a transformat într-o domnișoară frumos îmbrăcată, prezentînd toate atuurile unei persoane tinere, crescute în lumea civilizată.

Meriem a făcut progrese evidente în învățarea limbii engleze, deoarece Buana și „Dragă” au refuzat să mai vorbească araba, hotărînd că fata să învețe o limbă a unei țări civilizate, lucru care a început încă din a doua zi a venirii ei.

Raportul solului trimis în satul negrilor a aruncat asupra fetei o umbră de deznădejde, pentru că el găsise satul părăsit și cu toate cercetările în jur, nu a descoperit pe nimeni.

Solul a mai rămas cîteva zile în acele ținuturi pentru a da de urma lui Korak, dar toate cercetările sale nu au avut nici un rezultat. Nu a văzut nici maimuțe mari și nici un om care să aducă a maimuță.

La început, Meriem a insistat să plece ea singură în căutarea lui Korak, dar Buana i-a spus să aștepte, asigurînd-o că vor pleca împreună, de îndată ce va avea mai mult timp. Meriem i-a ascultat sfatul, deși au trecut luni de zile pînă nu a mai plîns de dorul tînărului războinic alb.

Avea acum șaisprezece ani, deși mulți i-ar fi dat și nouăsprezece. Era o plăcere să o privești, pentru că avea un farmec aparte. Era înaltă, cu părul negru și cu pielea bronzată de soarele Africii.

Durerea din suflet îi era la fel de mare ca și în prima zi pe care a petrecut-o fără Korak, dar nu îi amintea de asta nimănui, nici măcar în fața lui „Dragă”. Nu trecea

nici o zi în care să nu îşi aducă aminte de el, dorind din tot sufletul să îl reîntîlnească.

Vorbea acum englezeşte foarte bine, învăţînd să scrie şi să citească. Într-o zi, „Dragă” i-a spus în glumă ceva în franceză şi spre marea ei surpriză fata i-a răspuns în aceeaşi limbă. Vorbea şi această limbă, rar şi cu pauze, dar foarte corect, aşa cum ar fi învăţat-o un copil mic.

De acum încolo, au început să vorbească şi franţuzeşte, cîte puţin în fiecare zi, iar „Dragă” se minuna adesea că fata învaţă această limbă cu o uşurinţă care iese din tiparele normalului.

La începutul acestei activităţi. Meriem îşi încrunta frumoasele sprîncene, făcînd efort să-şi aducă aminte de cuvinte, dar de cum auzea unele cuvinte şi expresii, a început să folosească diverse cuvinte pe care profesoara ei nu le-a rostit încă niciodată în cadrul orelor lor de limba franceză.

La fel, spre marea surpriză a profesoarei, accentul fetei era ca al unui vorbitor nativ, cu mult mai bun decît al ei.

Meriem nu ştia să scrie sau să citească în această limbă, dar vorbea atît de bine, încît „Dragă” amîna orele de scriere şi citire pe altă zi şi se concentrau asupra conversaţiei.

— Sînt sigură că ai auzit multă lume vorbind franceza în satul tatălui tău, i-a spus o dată „Dragă”, fiind o explicaţie raţională a acestui fenomen.

Meriem a dat negativ din cap.

— Se poate, dar nu îmi aduc aminte să fi văzut vreun francez împreună cu tatăl meu El îi ura pe aceştia şi nu dorea să îi vadă. Sînt sigură că nu am auzit această limbă în satul lui. Deşi îmi sînt toate cuvintele cunoscute şi îmi vine foarte uşor să îţi răspund. Nu înţeleg însă de unde ştiu această limbă

— Nu îmi dau scama bine nici eu care este explicația, îi spuse „Dragă”.

Într-una din zile, un curier a adus o scrisoare, iar nerăbdarea celor din casă a crescut, cînd s-a dat citire cuprinsului ei. Soseau musafiri.

Mai multe persoane au acceptat invitația lui „Dragă”, de a petrece cîteva zile în ținutul lor, să vîneze sau doar ca să se plimbe.

Meriem era foarte curioasă. Cum arătau acești străini? Sînt ei la fel de simpatici ca și Buana sau „Dragă”? Sau poate că sînt la fel ca și ceilalți albi pe care i-a cunoscut în întîmplări nefericite: cruzi și fără milă.

„Dragă” a asigurat-o că ei sînt cu toți foarte simpatici și că se va înțelege cu ei excelent. Spre marea surpriză a lui „Dragă”, nu se vedea la Meriem nici un semn de frică inerentă ființelor sălbatice.

Toți îi așteptau pe musafiri cu o plăcere deosebită, iar Meriem a fost asigurată că va fi protejată împotriva tuturor care ar dori să îi facă vreun rău.

În sfîrșit a sosit și ziua venirii străinilor. Erau trei bărbați și două femei, soțiile a doi dintre cei mai în vîrstă. Cel mai tînăr dintre ei era Morison Baynes, un tînăr bogat, care a cunoscut toate localurile de plăcere din capitalele Europei și acceptase cu bucurie prilejul unor distracții și aventuri pe un alt continent.

Pentru el, tot ce nu era european era vrednic de dispreț. Și totuși a acceptat această invitație, pentru că dorea să cunoască ciudățeniile acestui continent sălbatic.

Manierele sale erau impecabile și era de o politețe desăvîrșită. Nimic nu ar fi reieșit din comportamentul sau cuvintele sale că ar dezaprecia pe cineva, care chiar ar fi provenit dintr-o clasă socială inferioară.

Natura l-a înzestrat cu un fizic plăcut și o față frumoasă, precum și cu un intelect care să judece repede

situațiile în care s-ar afla și unde ar trebui să-și folosească inteligența. Avea reputația de un om cu o fire deschisă, fiind și foarte sociabil.

În foarte rare ocazii, cunoștințele lui au observat mici urme de egoism, dar care nu era atît de neplăcute ca să îl facă nesuferit.

Pe scurt, acesta era Morison Baynes, din civilizația confortabilă a Europei. Ce va fi însă el în mijlocul Africii sălbatice este încă foarte greu de ghicit încă de pe acum.

La început, Meriem s-a arătat timidă și rezervată în prezența străinilor. Binefăcătorii ei au găsit de cuviință să nu pomenească nimănui despre ciudatul ei trecut, așa că a trecut drept o fată crescută de ei, ale cărei antecedente, dacă nu au fost dezvăluite, nu au mai fost cercetate. Musafirii o găseau veselă și vioaie, un izvor nesecat de cunoștințe interesante și folositoare privind viața animalelor din jungla africană.

În timpul acestui an de zile cît a stat cu „Dragă” și cu Buana, a cutreierat deseori cu aceștia ținutul din jurul fermei. Cunoștea fiecare tufiș, de-a lungul râului unde mergea să vadă bivoli sălbatici.

Deasemenea cunoștea foarte multe locuri unde lei îi aveau culcușul și fiecare loc de adăpost în ținutul secetos, pe o întindere de mulți kilometri pătrați.

Cu o precizie uimitoare putea urmări animalele mari sau mici, pînă la vizuina lor. Însă ceea ce îi uimea pe toți, era capacitatea ei de a simți prezența unui animal, spunîndu-i pe nume cu mult timp înainte ca cineva să vadă animalul sau să audă zgomotele produse de mersul acestuia.

Morison Baynes găsi în Meriem o companie plăcută, fiind fermecat încă de la început de ea. Nici nu s-a gîndit să găsească la ferma prietenilor săi din Africa o ființă atît de plăcută.

Cei doi tineri petreceau multă vreme împreună, fiind

de fapt singura pereche necăsătorită, din micul grup de la fermă. Meriem nu era deloc deprinsă cu acest fel de prietenie și era fascinată de Baynes. Povestirile lui despre marile și veselele orașe ale Europei, pe care tânărul le cunoștea foarte bine, o uimeau și o umpleau de mirare și admirație.

În toate povestirile tânărului, personajul principal era el însuși, iar Meriem era încântată să afle prin câte locuri a trecut Baynes. Deci, peste tot eroul trebuia să fie el.

Odată cu prezența și prietenia tânărului englez, imaginea lui Korak a început să pălească și să își piardă din profunzime. Înainte era o imagine vie, dar acum era doar o amintire.

Este drept că Meriem era credincioasă acestei amintiri dragi, dar realitatea o influența hotărâtor.

Meriem nu a luat parte la nici o vânătoare, de când sosiseră musafirii. Nu i-a plăcut acest sport de a ucide doar din plăcere. De urmărit vînatul era altceva, însă a ucide fără rost era peste puterile ei de înțelegere, pentru că nu de multă vreme fusese și ea doar un animal de pădure. Când însă Buana pleca la vânătoare pentru a se aproviziona cu carne îl însoțea cu multă plăcere.

De când veniseră musafirii, vînatărea degenerase în plăcerea de a ucide fără rost, pentru trofee și nu pentru hrană.

De aceea, Meriem deseori rămînea acasă, petrecîndu-și ziua fie la umbra verandei împreună cu „Dragă”, fie călărind pe căluțul ei favorit pe întinderea cîmpiei, pînă la marginea pădurii. Aici îl lăsa legat, iar ea intra în junglă pentru cîteva minute, gustînd din plăcerea nepermisă a întoarcerii la viața ei sălbatică, dar liberă, a copilăriei.

Aici din nou își amintea de Korak, iar după o vreme se puneă pe o creangă, unde visa la viața ei din jungla plină de animale. Imaginea tânărului sălbatic începea să

se topească și în locul lui apărea un tarmangani englez îmbrăcat frumos, călare pe calul său de vînătoare.

Într-una din zile, pe cînd stătea pe gînduri, legănîndu-se pe o creangă subțire, a auzit behăitul unui ied. Și-a încordat simțurile. Nimeni nu ar fi înțeles țipătul aceluia animal, însă Meriem și-a dat seama că mica vietate este în pericol, iar în jur a apărut un carnivor fioros.

Cu ani în urmă, îi făcea plăcere să îi fure prada lui Numa de cîte ori putea. Avea o satisfacție deosebită să mănînce din prada pe care regele animalelor o alesese drept prînz.

Acum, auzind behăitul iedului, și-a amintit de toate aceste plăceri ale vieții din pădure, împreună cu Korak și s-a dus pentru a se distra din nou cu acest joc periculos. S-a dezbrăcat de hainele ei europene, pentru a nu fi împiedicată în mersul ei printre crengile copacilor.

S-a descălțat de cizme și ciorapi, pentru că nu putea urca pe copaci decît cu picioarele goale. Ar fi dorit să își dezbrace și pantalonii ei strimți de călărie, însă „Dragă” a învățat-o că nu este frumos să umble goală prin lume.

Umbla întotdeauna înarmată, însă acum nu avea la ea decît un cuțit de vînătoare. Celelalte arme au rămas lîngă căluțul priponit la marginea pădurii.

Bietul ied behăia din ce în ce mai tare, cînd Meriem a pornit-o în direcția lui, știind că acolo este un loc de adăpat și de întîlnire a leilor.

În ultimul timp, carnivorele mari ocoleau acel ținut, însă Meriem și-a dat seama că prezența unui leu sau a unui leopard este inevitabilă. Va afla cu certitudine de îndată ce se va apropia.

Se mira însă că sunetul venea mereu din același loc. De ce oare bietul animal nu fugea din fața pericolului?

De îndată ce au ajuns în locul unde era iedul, și-a dat seama de ce nu putea animalul să fugă. Era legat de

un țăruș, chiar pe poteca unde urmau să vină carnivorele la apă.

Meriem s-a oprit pe un copac și s-a uitat prin jur, cu priviri agere și pătrunzătoare. Unde să fie vînătorul?

Știa că Buana și ceilalți albi care au venit la fermă nu vînează în acest fel. Dar cine să fi legat iedul ca să îl atragă pe Numa?

Buana nu permitea asemenea metode pe ținuturile sale, iar vorba lui era lege pentru cei care vîneau în împrejurimi, pe o rază de mulți kilometri.

— Probabil că sînt niște sălbatici rătăciți, care au făcut asta, se gîndea fata

Dar unde sînt ei ascunși? Nici ochii ei ageri nu vedeau nimic din ce ar putea dezvălui identitatea acestor vînători necunoscuți. Dar nici Numa nu se vedea.

Nu înțelegea de ce nu a venit nici un carnivor ca să se înfrupte din acest animal legat, care era o pradă atît de ușoară. Cum de nu auzise nimeni strigătele iedului?

— Dar iată că vine cineva! Și-a spus în gînd Meriem, chiar în acea clipă.

Fata era ascunsă într-un tufiș mare. Iedul era în direcția opusă vîntului, așa că Meriem nu a simțit mirosul fiarei care s-a apropiat pe nesimțite

Ar fi vrut să sară în ajutorul iedului și să îi taie frînghia, lăsîndu-l pe marele carnivor tară gustarea sa atît de ușor primită.

Dar ar fi trebuit să facă un ocol prea mare peste întreg locul acela liber și nu ar mai fi avut destul timp să elibereze animalul. Dar și leul ar fi putut ataca în același moment și întreaga sa distracție s-ar fi pierdut.

Dar ei nu îi era frică de nimic și a mai fost în astfel de situații. Stătea la îndoială pentru că nu își dădea seama cine sînt adevărații vînători care foloseau iedul pentru a-l prinde pe Numa

Dacă erau negri nu prea era cuminte să se

amestece, pentru că sulițele ascuțite, pregătite pentru leu, ar fi putut să o rănească. Meriem însă văzu bietul ied care se zbătea să scape și s-a făcut milă de micul animal nevinovat.

A lăsat orice precauție la o parte, fiind atentă doar la mirosul leului. A înconjurat luminișul și s-a apropiat de ied. În același moment a auzit mîrîitul amenințător al lui Numa, care se pregătea să sară asupra prăzii.

Meriem a tras cuțitul din teacă și s-a apropiat de iedul speriat. Numa o văzuse acum și pe ea și își pleznea nervos coada pe spatele său galben.

Scoase un urlet teribil, dar a rămas un moment nemișcat, surprins de această apariție ciudată, care venise din pădure drept spre pradă.

Mai era și alți ochi care o priveau pe Meriem, tot cu atît de mare surprindere ca și ochii galbeni-verzui ai regelui animalelor. Ascuns după un copac secular, un alb s-a ridicat în picioare, uimit de apariția fetei.

Și Numa era mirat. Albul a ridicat arma și a ochit pieptul fiarei. Fata ajuns lîngă ied.

Cuțitul a sclipit și dintr-o mișcare captivul era liber. Iedul a scos un behăit de ușurare și a dispărut în desișul junglei.

Meriem s-a întors și a ales adăpostul pe care s-a gîndit să îl folosească după eliberarea animalului captiv. Albul abia și-a reținut o exclamație de uimire la vederea ei.

Leul se pregătea de atac. Arma albului era tot îndreptată spre pieptul puternicului carnivor. Vînătorul ar fi putut trage, dar de cînd a văzut fața fetei a ezitat.

Îi era oare teamă să nu fie văzut de ea? Sau poate nu dorea să fie văzut? Vînătorul urmărea scena cu mult interes. Nu au trecut decît cîteva secunde din momentul în care leul a pornit la atac.

Degetul vînătorului s-a încordat și era cît pe aici să

tragă în leul care era chiar în fața lui. Însă în același moment cu saltul leului, fata a sărit pe o creangă, care atârna deasupra capului ei.

Leul a executat un salt în gol. Meriem era deja sus în copac, trecînd doar la cîțiva centimetri de ghearele ascuțite ale regelui animalelor.

Albul a scos un suspin de ușurare și a coborît arma. Văzu pe fața liniștită a fetei o strîmbătură de batjocură destinată leului furios.

Meriem s-a îndepărtat de locul distracției ei, sărind din creangă în creangă. Leul însă a rămas locului, plimbîndu-se furios, în așteptarea unei prăzi care ar fi venit nu chiar atît de ușor ca și iedul pe care îl pierduse.

Vînătorul ar fi putut împrușca acum marea felină, dar nu a tras. Dar de ce nu a tras asupra acestui animal, deoarece acesta i-a fost gîndul cînd a apărut?

Îi era oare teamă ca detunătura armei să nu atragă atenția fetei și o va face să revină la izvor?

În cele din urmă, Numa a mai scos un răget teribil și s-a îndepărtat. Albul a ieșit și el din ascunzătoare, iar după o jumătate de oră de mers, și-a făcut intrarea într-o mică tabără, foarte bine ascunsă în inima pădurii.

O mînă de băștinași l-au întîmpinat cu o indiferență evidentă. Cînd a intrat în cort era un bărbat cu o barbă mare și galbenă.

După o jumătatea de oră, a ieșit ras ca în palmă, ceea ce i-a făcut pe toți să se uite la el cu mirare.

— Sînt schimbat, nu-i așa? a întrebat el.

— Nici chiar hiena care te-a născut nu te-ar mai recunoaște, a răspuns obraznic unul dintre negri.

Albul s-a repezit să îl lovească în față cu pumnul, dar lungă experiență de luptă a negrului, l-a îndemnat să se ferească la timp și să nu primească plata pentru insolența de adineaori.

CAPITOLUL XVIII - Proiectele lui Morison

Meriem se întorcea încet către copacul unde își lăsase haina, cizmele și ciorapii. Era veselă și cânta, dar și-a întrerupt cântecul când a ajuns la locul unde și-a lăsat hainele, văzînd mai mulți babuini trăgînd de hainele ei.

Babuinii nu s-au speriat la vederea ei. Dimpotrivă, au mîrîit și și-au scos colții. Ce teamă puteau ei avea în fața unei femele tarmangani?

Pe cîmpia din fața fermei se vedeau vînătorii care se întorceau de la incursiunea lor sportivă. Nu erau deloc grupați, avînd distanțe foarte mari între ei, sperînd ca unul dintre ei să zărească un leu pe care să îl urmărească și să îl împuște.

Morison Baynes călărea aproape de marginea pădurii. Arunca priviri atente în toate părțile și a observat calul lăsat de Meriem. S-a apropiat de animal și a văzut că avea o șa, semn că cel care a venit călare nu era departe.

Morison a zîmbit cu plăcere recunoscînd calul fetei, care sigur era în pădure. S-a cutremurat însă la gîndul că Meriem era lipsită de apărare, văzînd toate armele legate de șa.

A descălecat și și-a legat și el calul, lîngă căluțul fetei. Apoi, a intrat în pădure. Se gîndea că nu a pățit nimic și era bucuros că îi va putea face o surpriză, apărînd așa ca din senin.

Abia a înaintat cîțiva pași, cînd a auzit un zgomot mare, în fața lui. Mai mulți babuini erau în jurul unor obiecte, mîrîind și dansînd furioși. Uitîndu-se mai bine, a văzut că unul dintre babuini ținea o tunică de vînătoare, iar alții trăgeau de niște ciorapi de damă.

Inima aproape că a încetat să îi mai bată, pentru că

a dat imediat o interpretare proprie acestei scene înfiorătoare. Babuinii sigur că au omorât-o pe Meriem și acum își disputau hainele.

Era cît pe aici să o strige, în speranța că ea ar fi în viață, cînd Meriem a apărut pe creanga unui copac. Babuinii au început să mîrîie și la ea. Spre marea lui mirare, Meriem a sărit de o creangă înaltă pe una dintre crengile copacului de lîngă ceata de babuini, oprindu-se doar la cîtiva pași de marile animale.

Morison a ridicat arma cu intenția de a împușca babuinul uriaș care era în apropierea fetei. Dar în acea clipă Meriem a început să vorbească într-o limbă necunoscută, identică cu limbajul folosit de maimuțe.

Babuinii s-au liniștit imediat și au început să o asculte. Evident că și ei erau la fel de surprinși ca și Morison. Unul dintre ei s-a apropiat de fată. Meriem nu a manifestat nici cea mai mică urmă de teamă.

Babuinii au înconjurat-o, așa că Baynes, chiar dacă ar fi vrut să tragă, nu mai avea nici o șansă. Dar nici nu se mai gîndea la armă, atît de mare îi era curiozitatea.

Cîteva minute. Meriem s-a întreținut cu babuinii, cel puțin așa a dedus Morison din corul de mîrîituri care se auzea din mijlocul acestui grup ciudat de ființe. În acest timp, toate obiectele pe care babuinii și le-au disputat au fost înapoiate proprietarei lor.

Babuinii au rămas în jurul ei, tot timpul cît ca s-a îmbrăcat, pălăvrăgind cu ea în tot acest timp. Morison Baynes își ștergea transpirația care îi curgea de pe frunte. Văzînd că nu este nici o primejdie pentru Meriem s-a înapoiat la locul unde și-a priponit calul.

Peste cîteva minute, a apărut și Meriem din pădure, iar el îi ieși înainte, privind-o cu mirare, dar și cu groază.

— Tocmai veneam de la vînătoare. A explicat el, iar văzîndu-ți calul, m-am gîndit să te aștept, să mergem împreună acasă. Sper că nu te superi?

— Bineînțeles că nu, a răspuns fata. Îmi face chiar plăcere.

S-a îndepărtat de pădure, amîndoi călare, trecînd prin mijlocul cîmpiei. Morison s-a uitat de mai multe ori la profilul ei frumos și la trăsăturile ei delicate și nobile.

S-a întrebat dacă nu s-a înșelat și chiar această ființă drăguță a stat de vorbă cu animalele acelea feroce, de parcă ar fi fost vechi cunoștințe.

Părea că totul a fost un vis, dar era convins că nu s-a înșelat. Privind-o i-a venit o idee, la care a început să se gîndească din ce în ce mai mult.

Fata era foarte drăguță și ar fi fost o partidă bună. Dar ce știa el despre ea? Era ea în stare de o căsătorie cu el?

Dar scena la care asistase dovedea că nu o cunoștea pe fată, iar o persoană care discută cu maimuțele ca de la egal la egal, nu era de nivelul lui social.

Morison și-a șters din nou transpirația de pe frunte. Meriem a observat acest gest cu surprindere.

— Deși nu este foarte cald, văd că nu suporți clima de aici. De ce transpiri oare atît de tare?

El nu dorea să îi spună că a văzut-o împreună cu babuinii, însă fiind copleșit de emoție nici nu și-a dat seama că a mărturisit ce îl apăsă.

— Sînt covîrșit de emoție, începu el. Cînd ți-am văzut calul legat la marginea pădurii, am intrat să te caut. Am vrut să îți fac o surpriză. În schimb, eu am fost cel surprins. Te-am văzut vorbind cu babuinii.

— Da? zise ea fără nici o reținere, părăindu-i-se foarte normal ca cineva să aibă asemenea prieteni sălbatici.

— A fost ceva înfiorător! a exclamat Morison.

— Înfiorător? a repetat Meriem cuvînt pronunțat de Morison, ridicînd din sprîncene, în culmea mirării. Dar ce a fost atît de îngrozitor? Ei sînt prietenii mei. Este oare

atît de îngrozitor, ca cineva să discute cu prietenii săi?

— Deci chiar vorbeai cu ei? a strigat tînărul. Ai înţeles ce vorbeau şi ei au înţeles ce le-ai spus?

— Bineînţeles.

— Dar sînt nişte animale feroce, inferioare ţie. Cum poţi să le vorbeşti limba?

— Nu sînt nici feroce şi nici inferioare. Nu pot să gîndesc aşa despre prietenii mei. Ani de zile am trăit cu animalele, pînă cînd Buana m-a găsit şi m-a adus aici, la fermă. Pînă atunci nu ştiam altă limbă decît pe cea a manganilor. Trebuie să îi uit pentru simplul motiv că acum trăiesc printre oameni?

— Cum acum? a exclamat Morison. Vrei să te întorci din nou la ei şi să trăieşti în junglă? Haide, ai început să spui copilării!

A făcut o mică pauză, ca să îşi revină.

— Ce idee! a reluat, răsuflînd greu. Vrei să mă sperii, nu-i aşa, Meriem? Desigur că te-ai arătat bună cu aceste animale, care te cunosc şi nu îţi fac nimic rău. Dar că ai trăit cu ele, nu îmi vine să cred!

— Şi totuşi acesta este adevărul, a insistat fata, văzînd groaza întipărită pe faţa tînărului englez.

Dar pentru a-l speria şi mai mult, ea a continuat:

— Aşa este şi am trăit aproape goală printre maimuţele mari şi mici. Am locuit pe crengile copacilor. Cînd îmi venea foamea, săream în spinarea primului animal şi îl omoram, apoi îl mîncam crud.

S-a oprit să îşi tragă sufletul.

— Am vînat aşa, cu Korak şi cu Akut multe antilope şi porci mistreţi. Iar de Numa leul nu mă temeam şi mă strîmbam la el de pe o creangă pe care săream. Ba mai mult, aruncam în el cu beţe sau cu orice puteam, necăjindu-l pînă urla de furie.

S-a oprit din nou, pentru a se uita la faţa îngrozită a tînărului.

— Iar Korak mi-a construit un culcuș, pe un copac foarte înalt, chiar între crengile de sus, unde îmi aducea fructe și came. Se lupta pentru mine și era foarte bun cu mine... Așa de bun, încît nu îmi închipuiam să fie altcineva atît de bun cu mine, pînă nu i-am întîlnit pe Buana și pe „Dragă”.

În vocea fetei se simțea o mare tristețe. Uitase că a început să povestească doar pentru a-l necăji pe Morison. Acum se gîndea din nou la Korak, la care nu se prea gîndise în ultima vreme.

Amîndoi au rămas tăcuți cîteva minute, cufundați în propriile lor gînduri. Călăreau în liniște spre fermă.

Fata se gîndea la acel tînăr frumos, cu pielea albă și bronzată, pe jumătate îmbrăcat cu o blană de leopard, care sărea îndemînatic prin copaci, aducîndu-i trofee de la vînătoare.

În spatele lui, îl vedea pe Akut, marea maimuță antropoidă, iar și ea era acolo, strigîndu-le cuvinte de bun venit, legănîndu-se pe o creangă, la intrarea în adăpostul lor aerian.

Era totul atît de frumos. Niciodată nu s-a gîndit și la necazurile pe care le-a îndurat, la nopțile lungi și reci, la umezeala din junglă. Nu s-a gîndit la lipsa de confort din sezonul ploios, la teribilele carnivore care urlau chiar sub ei. Erau într-o permanentă primejdie de a fi atacați de Șita, pantera, sau de Histah, șarpele. Și mai erau și acele insecte scîrboase cu înțepături mortale.

Toate acestea erau însă uitate cînd se gîndea la zilele pline de fericire petrecute în tovărășia lui Korak.

Gîndurile bărbatului de lîngă ea erau mult diferite și foarte încurcate. Era cît pe aici să se îndrăgostească de această fată. Despre care nu a știut nimic pînă acum cîteva minute, fată care de bunăvoie i-a povestit o parte din trecutul ei.

Se gîndea că era cît pe aici să îi dăruiască ei inima

lui sinceră și să o ia în căsătorie. S-a cutremurat la acest gând, dar nu putea să nege că fata nu îi era dragă.

După codul moral al lui Morison Baynes și al multor oameni din categoria sa socială o statornicire legală a dragostei lor devenea acum imposibilă. Fata era dintr-o categorie mult inferioară lui.

Nu ar fi putut să o ia de soție pe prietena babuinilor, dar nici ea nu ar fi acceptat să îl ia de soț. Era o onoare suficientă să se bucure de dragostea lui, dar numele lui nu îl va putea purta fiind de o descendență atât de joasă.

O fată care s-a împrietenit cu maimuțele și care după propriile ei cuvinte a trăit aproape goală printre animale, nu putea avea virtuți înalte necesare unei femei din înalta societate.

Dragostea pe care el o oferea, departe de a se simți înjosit, va satisface probabil toate așteptările acestei fete.

Cu cât se gîndea mai mult la aceste lucruri, cu atât i se întărea în minte convingerea că această hotărîre a lui era un act cavaleresc și total lipsit de egoism.

Europenii vor înțelege acest mod de gîndire, poate mai bine decît americanii, care față de cei care le sînt strămoși, nu mai au noțiunea de clasă superioară socială.

Morison nici nu se gîndea să discute cu fata dacă ea ar fi fericită să vină cu el la Londra și să locuiască în luxosul lui apartament, protejată de dragostea lui, fără să fie măritată cu el, fapt imposibil datorită provenienței ei ciudate.

Mai era însă ceva la care avea nevoie de un răspuns precis, mai înainte de a-și pune în aplicare acest plan

— Cine sînt Korak și Akut? a întrebat ei.

— Akut era un mangani, a răspuns Meriem, iar Korak era un tarmangani.

— Și mă rog, ce sînt mangani și tarmangani?

Fata a început să rîdă.

— Tu ești un tarmangani, îl lămurii ea. Mangani sînt acoperiți cu păr peste tot. Iar voi le ziceți maimuțe.

— Atunci înseamnă că acest Korak era un om alb. nu-i așa?

— Da.

— Și îți era... cum să zic...

Morison s-a oprit aici, neputînd continua cu asemenea întrebări, sub privirea limpede ai frumoșilor ei ochi. Care se uitau drept în ochii lui.

— Ce crezi că îmi era? a insistat Meriem. Nedîndu-și seama în inocența ei, la ce se gîndea Baynes.

— Voiam să zic..., îți era ca un frate? a mormăit el.

— Nu, Korak nu era fratele meu, a răspuns ea.

— Atunci era soțul tău, a spus el pînă la urmă cu mai mult curaj

Dar Meriem departe de a se supăra, a început să rîdă și mai tare.

— Soțul meu? a strigat ea. Cîți ani crezi că am eu? Nu numai că sînt încă foarte tînăra ca să fiu măritată, dar nici nu m-am gîndit încă niciodată la așa ceva.

A rîs, apoi a continuat.

— Ce a fost Korak pentru mine, a fost... Korak, izbucni ea foarte veselă neputînd să îi răspundă englezului

De fapt, cine era acea ființă pentru ea.

Privind-o și ascultînd-o pe Meriem, bărbatul de lîngă ea și-a dat seama de inocența ei. Dar ar fi vrut să nu fie atît de virtuoasă, pentru că nu se potrivea planului său și nu ar fi dorit să aibă muștrări de conștiință.

Într-una din zilele următoare, într-o seară, cei doi stăteau pe verandă. Jucaseră tenis mai înainte, joc pe care fata l-a învățat foarte repede.

Morison povestea întîmplări de la Paris și de la Londra, despre baluri și banchete. Vorbea despre minunatele femei de acolo și de toaletele lor scilicet.

Totul era învăluit într-o atmosferă de bogăție.

Baynes era un maestru neîntrecut în arta de a se lăuda, fără însă ca ceilalți să bage de seamă că întotdeauna el este în centru povestirilor. Lauda sa era foarte discretă și niciodată obositoare. Deasemenea, nu întrecea măsura și nici nu dădea impresia de mare îndrăzneală cu aceste laude.

Dar cei care îl ascultau rămâneau cu impresia că Morison Baynes este un om cu totul ieșit din comun, cu toate calitățile necesare pentru a fi considerat o ființă superioară.

Și Meriem era fermecată de acest tânăr. Povestirile lui erau basme minunate pentru fata care crescuse în junglă, în ochii ei, totul era minunat și măreț.

Era fascinată de povestirile lui. Într-una din seri tânărul s-a apropiat de ea, iar Meriem a simțit un fior plăcut, când el a atins-o.

Morison și-a apropiat buzele de urechile ei.

— Meriem! Șopti el dulce. Micuța mea Meriem! Am dreptul să îți spun așa?

Fata s-a uitat mirată la el, dar fața lui fiind în umbră nu a zărit nimic deosebit. Totuși, ea tremura, însă nu s-a retras. El a cuprins-o de mijloc și a tras-o mai aproape de el.

— Te iubesc! îi șopti el.

Ea nu i-a răspuns. Nu știa ce să spună. Nu avea idee ce este dragostea. Nu s-a gândit niciodată la acest sentiment.

Știa însă că este foarte bine să fii iubită, orice ar fi însemnând asta. Era bine să știe că lumea este bună cu ea. Cunoscuse foarte puțină bunătate și afecțiune în scurta ei viață.

— Spune-mi că și tu mă iubești, a mai spus tânărul.

Buzele lui se apropiau tot mai mult de buzele ei.

Erau acum foarte aproape.

Dar în această clipă, imaginea lui Korak a apărut ca un miracol în mintea ei.

Îl vedea pe el lângă ea, simțind buzele lui fierbinți lipite de cele ale ei și pentru prima oară în viața ei a înțeles, ce este iubirea.

S-a retras ușor, răspunzându-i tînărului.

— Nu știu dacă te iubesc. Să mai așteptăm. Avem destul timp. Sînt prea tînără ca să mă mărit și nu știu dacă aș fi fericită la Londra sau la Paris. Mai curînd mă sperie ce îmi povestești despre aceste locuri.

S-a ridicat în picioare. În fața ei, imagine lui Korak nu a dispărut.

— Noapte bună! a mai adăugat.

A ridicat o mîină arătînd întreg cerul înstelat, apoi jungla sălbatică.

— Totul este atît de frumos aici. Dacă ai știi ce mult iubesc lumea mea!

— Vei iubi și orașele unde te voi duce, a insistat el. Londra te va iubi la rîndul său. Vei fi o frumusețe celebră în orice capitală din Europa. Toată lumea ți se va închina, Meriem.

— Noapte bună! a repetat ea.

Apoi a plecat.

Morison și-a scos o țigară din portțigaretul său, pe care era gravat blazonul familiei sale.

A aprins-o, scoțînd apoi un fum albăstrui. Zîmbi mulțumit.

CAPITOLUL XIX - O aventură nocturnă

Meriem și Buana, ședeau a doua zi după cele întâmplate, împreună pe verandă, când au văzut un călăreț apărînd în zare. Acesta a trecut prin mijlocul cîmpiei și a luat-o drept spre fermă. Buana a pus mîna la ochi și a început să îl privească pe noul sosit. Era ceva ciudat în apariția acestui alb, pentru că în acea parte a Africii erau foarte puțini europeni. Cunoștea pe toată lumea din acel ținut, indiferent de culoare pielii. Nici un alb nu ar fi trecut pe acolo fără ca Buana să nu fi luat la cunoștință. Toți vînători din zonă erau controlați pentru a nu stîrpi nici o specie de animale. Buana era împotriva tuturor metodelor de a ucide animalele cu curse sau otrăvuri. Ținea foarte mult și la felul în care erau tratați băștinașii angajați de diferiți vînători.

Cîțiva europeni au fost alungați de el spre coastă, din cauza cruzimii lor față de indigenii pe care i-au angajat ca și călăuze sau cărăuși. Unul dintre ei, un om de vază din lumea civilizată, a fost alungat din aceste ținuturi, cu ordinul de a nu se mai întoarce niciodată în aceste locuri, din clipa cînd Buana a aflat că leii uciși de el, au fost capturați cu ajutorul cîrnii otrăvite. Toți cei care trăiau în zonă, îl iubeau și îl stimau. Vorba lui era lege, în acel loc sălbatic. De la coasta Africii, pînă în inima continentului, oricine ar fi ascultat mai degrabă de el, decît de alții care impuneau doar legi temporare, pe bunul plac al unui conducător sau altul.

De aceea îi era foarte ușor să scape de străinii care călcau legea aceluia pămînt. Un singur cuvînt și acel om s-ar fi trezit singur, la cheremul carnivorelor junglei.

Dar iată că venea unul de care nu fusese anunțat că ar fi intenționat să vîneze în acea parte a continentului Buana nu-și putea închipui cine ar putea fi această persoană.

L-a primit însă cu ospitalitatea lui obișnuită, urîndu-i un bun sosit călduros, înainte ca acesta să fi descălecat.

Străinul era un bărbat înalt, peste treizeci de ani, blond și cu barba rasă.

Figura acestui om îi aducea aminte de cineva, al cărui nume Buana îl cunoștea foarte bine, dar nu a dorit să provoace nici un fel de discuții din care ar fi reieșit că dorește să facă cercetări în legătură cu identitatea străinului.

Evident, bărbatul era de origine nordică, după înfățișare și după accent. Manierele sale erau dure, dar impresia făcută asupra stăpînului fermei era bună. Buana întotdeauna era încîntat să primească străini în ținuturile acestea sălbatice și nu punea întrebări, pînă cînd străinul dovedea că nu merită prietenia și ospitalitatea lui.

— Este neobișnuit ca un alb să vină aici. Fără să aflu eu înainte, zise Buana, mergînd împreună cu musafirul spre locul unde țineau ei caii. Prietenii mei, băștinașii din acest ținut, m-ar fi informat de mult.

— Eu vin dinspre sud și de aceea nu ați auzit nimic despre mine, a explicat străinul. De aceea nici dumneavoastră nu ați aflat de mine. Nu am întîlnit pe nimeni în marșul meu pînă aici.

— Așa este. Nu mai este nici o așezare omenească spre sud, a recunoscut Buana. De cînd Kovudoo a părăsit aceste ținuturi, mă îndoiesc ca vreun băștinaș să se găsească în direcția aceea, la cîteva sute de kilometri în jur.

Apoi, Buana l-a întrebat cum de a venit singur atîția kilometri, prin neospitaliera și periculoasa junglă dinspre sud.

Străinul s-a așteptat la o asemenea întrebare și era pregătit cu un răspuns.

— Am venit să fac ceva comerț și să vînez. Dar m-am îndepărtat de traseele obișnuite. Omul cu care am vorbit să angajeze negri, s-a îmbolnăvit și a murit. Apoi, nu am găsit pe nimeni care să mă ajute. Am însă cîțiva oameni cu care călătoresc și am făcut o mică tabără la izvorul de la marginea cîmpiei.

A continuat după o scurtă pauză. În care a privit la fața lui Buana.

— Azi dimineața, cînd să plec la vînătoare am zărit fumul de la coșul casei dumneavoastră. Nu am crezut că voi întîlni vreun alb pe o rază de mii de kilometri. Mi-am trimis oamenii înapoi în tabără pentru a-i anunța pe toți de această veste bună, iar eu am venit imediat să fac cunoștință cu stăpînul acestor locuri.

Străinul a mai făcut o scurtă pauză.

— Bineînțeles că am auzit de dumneavoastră, a continuat el, iar oricine vine în această parte a Africii trebuie să audă de dumneavoastră și m-aș bucura foarte mult dacă mi-ați permite să vînez în aceste locuri două sau trei săptămîni.

— Sînt de acord, bineînțeles, a spus Buana, cu bucurie în glas. Mutați tabăra mai aproape, ca să fim mai mult timp împreună.

Ajunși aproape de verandă, Buana l-a prezentat pe străin celor două femei: Meriem și „Dragă”.

— Domnul Hanson, a zis, folosind același nume cu care s-a prezentat albul Un negustor care s-a rătăcit, venind dinspre sud.

„Dragă” și Meriem au răspuns cu formule politicoase de bun sosît. Străinul era cam stingherit de prezența lor.

Gazda a atribuit această atitudine faptului că musafirul nu era obișnuit cu prezența unor doamne din înalta societate și l-a scos din încurcătură conducîndu-l în

biroul lui, pentru a bea cu el un pahar de coniac, care desigur ar fi fost cu mult mai plăcut pentru noul sosit.

După ce străinul a intrat în casă, Meriem s-a întors spre „Dragă”.

— Foarte ciudat, zise ea. Dar aş putea să jur că l-am mai văzut cîndva pe domnul Hanson. Este ciudat!

Hanson nu a acceptat invitația de a-și muta tabăra, motivînd că oamenii lui sînt lipsiți de bune maniere și sînt cam bețivi și certăreți.

Chiar și el s-a arătat foarte rar pe la fermă și mai ales se ferea să se întâlnească cu aceste femei atît de educate și de bine îmbrăcate. Acest comportament nu a stîrnit decît niște comentarii hazlii pe seama timidității negustorului necioplit.

În schimb, i-a însoțit pe bărbați de cîteva ori, la cîteva partide de vînătoare, unde se dovedi a fi în elementul său, cunoscînd multe taine ale vînătorii africane.

Seara se întreținea mai mult cu unul dintre angajații albi de la fermă, găsindu-l pe acesta mai aproape de el decît stilații musafiri englezi.

A ajuns în curînd o figură obișnuită, venind mai des spre seară. Venea și pleca după bunul lui plac, sau se plimba prin grădina cu flori multicolore, care era mîndria celor două femei care o lucrau: Meriem și „Dragă”.

Cînd a fost văzut acolo pentru prima oară, și-a cerut scuze, explicînd că iubește florile, pe care le-a cultivat și el acasă, admirînd și metodele folosite de „Dragă”, care a adaptat multe specii europene la condițiile climatice ale Africii.

Nu se știe dacă era atras numai de frumoasele flori din marea grădină sau de fata care venea deseori să admire și ea aceste minunății. Fata era bineînțeleas Meriem, cea cu părul negru și cu pielea bronzată.

Au trecut aproape trei săptămîni de cînd Hanson era

acolo, iar în tot acest timp a spus că oamenii lui se odihnesc și își refac forțele, după obositoarele marșuri din sud. El însuși nu era prea ocupat cu nimic.

Și-a împărțit oamenii în două cete, dînd comanda fiecăreia unui om de încredere, explicîndu-le planul lui, făgăduindu-le și o plată foarte bună, dacă acest plan îi va reuși.

Una dintre cete va trebui să meargă foarte încet spre nord, paralel cu drumul caravanelor care veneau spre Sahara dinspre sud.

Cealaltă ceata urma să meargă spre vest, dar să nu se îndepărteze prea mult și să se oprească dincolo de rîul care marca unul dintre capetele ținuturilor lui Buana.

Gazdei sale ospitaliere i-a spus că dorește să se deplaseze cu oamenii săi spre nord, dar despre ceata care a pornit spre vest nici măcar nu a pomenit.

Deodată a venit cu vestea tristă că jumătate din oamenii lui au dezertat. A trebuit să dea această veste, pentru că vînătorii de la fermă, i-au întîlnit pe cei care se deplasau spre nord, fiind însă impresionați de numărul foarte mic al acestui echipaj.

Într-o scară, Meriem nu a putut dormi din cauza căldurii excesive a nopții africane și s-a sculat, intenționînd să se plimbe mai multă vreme prin grădina cu flori.

Tot în acea seară, cu foarte puțină vreme mai înainte, Morison a făcut o nouă declarație înfocată de dragoste, iar biata fată era foarte tulburată, de nu putea să mai închidă nici un ochi.

Hanson ședea după un tufiș mare, uitîndu-se la stele și așteptînd ceva. Nopti de-a rîndul avea acest obicei de a sta printre flori și de a admira stelele.

Auzind pașii fetei s-a ridicat puțin. Mai departe, calul său păștea liniștit, legat de gard.

Meriem umbla foarte încet, apropiindu-se de tufișul

din care era pîndită.

Hanson s-a ridicat și a scos din buzunar o batistă enormă. Dinspre fermă s-a auzit nechezatul unui cal, iar dinspre junglă urletul unui leu.

Hanson și-a schimbat poziția, lăsîndu-se în genunchi, pentru a putea sări imediat în picioare. Calul a nechezat din nou, dar cu mult mai aproape de el.

A întors repede capul spre acea direcție și văzu un om care aducea doi cai de căpăstru. Meriem a auzit și ea aceste zgomote și s-a oprit să le asculte.

Morison s-a apropiat de ea, trăgînd cei doi cai după el.

Meriem era surprinsă de această apariție neașteptată, însă Morison a zîmbit conspirativ.

— Nici eu nu am putut să adorm, a explicat el. Am avut chef să călăresc puțin, dar te-am văzut plimbîndu-te prin grădină și m-am gîndit că aș fi încîntat dacă m-ai însoți. Este atît de plăcut să călărești noaptea! Vii?

Meriem a rîs cu poftă. Acest fel de aventuri erau pe placul ei.

— Foarte bine. Vin, a spus cu voioșie.

Hanson a înjurat în gînd. Cei doi tineri se îndreptau spre marginea grădinii, probabil spre poarta din spate. Acolo au văzut calul negustorului.

— Unde este tipul ăsta? a întrebat Morison.

— Probabil că a venit să mai discute cu prietenul său, a fost de părere Meriem.

— Nu crezi că este cam tîrziu să faci vizite, a continuat Baynes. Nu mi-ar place să călăresc noaptea prin junglă, pînă la locul unde își are el tabăra.

Și ca aceste cuvinte să fie întărite de realitatea fioroasă din jur, se auzi urletul cumplit al unui leu.

Morison a simțit cum îl trec fiori reci pe spate. S-a uitat la fată să vadă dacă și ea a fost impresionată de aceste sunete, însă Meriem era foarte calmă de parcă ar

fi auzit mieunatul unei pisici.

Peste cîteva clipe, amîndoi au încălecat, pornind în galop spre cîmpie, apoi spre pădure. Meriem și-a îndreptat calul chiar spre locul de unde s-a auzit urletul leului.

— Nu ar fi bine să îl ocolim pe regele animalelor, a sugerat Morison. Sau poate nu l-ai auzit ce sunete cumplite a scos?

— L-am auzit de foarte multă vreme, răspunse Meriem rîzînd. Hai să îi facem o vizită prietenească.

Morison Baynes s-a străduit să zîmbească. Nu dorea ca fata să creadă despre el că ar fi un fricos, dar nu prea era momentul să se întâlnească cu un leu.

Deși era înarmat cu o carabină de precizie, la lumina lunii nu prea poți să ai încredere în nici o armă. Adevărul era că nu întâlnise încă niciodată un leu, nici ziua, nici noaptea.

Gîndul la o întîlnire cu acest cumplit carnivor i-a pus un nod în gît. Fiara însă nu se mai auzea. Morison a început să mai prindă puțin curaj, creînd că felina s-a îndepărtat de pădurea din jurul fermei.

Însă leul nici gînd nu a avut să plece. Era un vînător bătrîn și nu mîncase nimic de două zile, pentru că datorită vîrstei nu mai era atît de ager, iar prada îi fugea de sub nas, de multe ori. Doar niște stîrvuri a mai apucat să înfulece.

Deși era bătrîn, era destul de puternic ca să reprezinte un pericol pentru om. A simțit că există oameni în jur, dar foamea i-a învins frica de a fugi din fața vînătorilor. Ar fi înfruntat și o mie de arme, numai să își poată umple cu ceva burta care îl supăra.

Făcu un mic ocol prin pădure, ca să vină într-o direcție de unde să poată mirosi ființele care s-ar apropia de el, iar prada sa să nu îl simtă.

Numa era bătrîn, dar era un vînător iscusit.

În adîncul pădurii, mai era cineva care a simțit mirosul lui Numa și al oamenilor care se apropiau. Această ființă a ridicat capul și a adîlmecat aerul. Apoi a aplecat urechea și a ascultat.

Meriem și Baynes erau acum la marginea pădurii.

— Vîno, zise fata, să intrăm în pădure puțin. Este atît de frumos să stai în pădure noaptea. Mergem pe unde nu sînt atîția copaci, ca să putem călări în voie. De leu să nu te temi, continuă ea observînd ezitarea tînărului englez. Buana a spus că de doi ani nu s-au mai apropiat lei de fermă. Și chiar dacă ar fi un leu, nu va vîna oameni, cînd are vînat din belșug în toată pădurea. În afară de asta, se teme de oameni, pentru că sînt sigură că a fost urmărit de multe ori pentru a fi împușcat.

— Nu, nu îmi este prea frică de lei, a răspuns Morison. Mă gîndeam că nu este tocmai plăcut să călărești prin pădure. Sînt prea multe tufișuri și crengi pe jos, care te împiedică, știi.

— Atunci mai bine ne-am plimba! a propus Meriem, făcînd deja o mișcare pentru a descăleca.

— Stai, nu! O opri Morison, aproape înghețat de spaimă la această idee. Mai bine mergem călare.

Și zicînd acestea, își pomi calul în umbrele întunecoase ale pădurii, urmat de Meriem. În urma lor, venea încet, pîndind, Numa, regele pădurii.

Mai departe, la marginea pădurii, un călăreț singuratic nu se oprea din torentul de înjurături, fiind și mai furios cînd cei doi au intrat în pădure.

Era Hanson, care i-a urmărit pe călăreți de la fermă. Cum cei doi au luat-o în direcția taberei lui, porni în urmărirea lor, iar dacă ar fi fost descoperit, ar fi avut scuza că merge acasă. Dar cei doi tineri nu l-au văzut, pentru simplul motiv că nu s-au întors spre cîmpie.

Hanson și-a îndreptat calul spre pădure, înspre locul unde au dispărut ceilalți doi călăreți. Acum nu îi mai păsa

dacă ar fi fost observat și asta din două motive.

În primul rînd, pentru că Baynes l-a ajutat, jucînd un rol, fără să vrea, pe care dorise să îl joace el, adică să o amăgească pe fată în pădure.

În al doilea rînd era situația din tabăra sa, după ceea ce s-a întîmplat cu o seară mai înainte. Nu a vorbit de acest incident la fermă, ca să nu atragă atenția asupra sa, dar nici ca cineva de la fermă să se gîndească să vină pînă la oamenii lui.

Mai cu seamă că s-a plîns că o mare parte din oameni au dezertat și se temea ca adevărul să nu iasă la iveală, din discuțiile pe care le-ar fi avut cei de la fermă cu oamenii lui.

Împrejurarea pe care el nu o pomenise și acum îl făcea să se grăbească, survenise în timpul absenței sale din tabără. Oamenii ședeau în jurul focului, în spatele unor întărituri, fără să simtă leul enorm, care le dădea ocol.

Marele carnivor a sărit în spatele unui negru și numai curajul celorlalți l-a salvat, pentru că toți au intervenit și au gonit fiara înfometată, luptînd cu arme de foc, sulii și bîte.

Hanson a dedus imediat că este vorba de un exemplar bătrîn, pentru că numai așa se explică de ce carnivorul s-a apropiat noaptea, în loc să vîneze ziua. Auzise din nou urletul fiarei înfometate și era sigur că leul îi pîndea acum pe cei doi tineri.

Mai trase o înjurătură cumplită, acum însă la adresa directă a lui Baynes. Dădu pîteni calului său și pomi după ei.

Meriem și Baynes au ajuns într-o poieniță. La numai

O sută de metri de ei, Numa s-a ascuns, cu ochii ațintiți asupra celor doi, plesnind nervos cu coada sa ondulată.

Măsura din ochi distanța dintre el și cei doi călăreți, întrebându-se dacă ar fi bine să atace acum, sau să aștepte pînă ce tinerii se vor apropia și vor cădea drept în ghearele lui.

Leul era flămînd, însă foarte prudent. Nu ar fi atacat fără să calculeze toate șansele, pentru a nu pierde prada. Dacă noaptea trecută ar fi așteptat pînă să adoarmă toți cei din tabără, nu ar mai fi rămas încă o zi atît de flămînd.

Iar acel cineva din adîncul junglei, care a mirosit prezența leului, dar și a oamenilor, s-a ridicat de pe creanga unde dormise un somn foarte scurt. Sub el înainta o masă enormă de culoare cenușie, legănîndu-se încolo și încioace pe întuneric.

Această ființă din copaci, om sau fiară, a scos cîteva sunete guturale și s-a lăsat jos. Alunecînd pe spinarea cenușie a unui animal enorm.

Tînărul sălbatic s-a aplecat spre o ureche a elefantului și i-a șoptit ceva. Iar elefantul și-a ridicat trompa, mișcînd-o în aer, ca să prindă din aer mirosul asupra căruia tînărul i-a atras atenția. Puternicul animal a mai primit o comandă și s-a întors greoi, dar fără nici un zgomot, în direcția leului și a străinilor tarmangani, pe care călărețul lui Tantor îi simțise.

Au pornit înainte, fără zgomot. Mirosul leului și a prăzii sale erau distincte acum.

Numa își pierdea răbdarea. Oare cît să mai aștepte, ca să se apropie prada?

Bătea cu furie cu coada sa și era cît pe aici să scape un mîrîit furios.

Dar englezul și fata și-au oprit caii și stăteau de vorbă, neștiind de primejdia care era foarte aproape de ei.

Baynes o luase pe Meriem de mînă și îi spunea cuvinte de dragoste, iar fata îl asculta.

— Vino la Londra cu mine, insista el. Voi angaja câțiva băștinași care să ne conducă spre coastă.

— Dar de ce să plecăm așa? a întrebat fata. Nimeni nu s-ar opune căsătoriei noastre.

— Noi nu ne putem căsători imediat a explicat Morison. Sînt o mulțime de lucruri complicate care trebuie făcute. Aceste chestiuni nu ai de unde să le știi, pentru că ele țin de societatea civilizată în care am trăit eu.

S-a oprit, apoi a continuat.

— Meriem. Nu mai pot aștepta. Trebuie să mergem la Londra. Acolo, vei vedea, totul va fi bine Dacă mă iubești, vino cu mine!

A mai făcut o scurtă pauză, apoi a spus:

— Gîndește la viața pe care ai dus-o, printre maimuțe și animale sălbătice. Se gîndeau ele la căsătorie? Dar și ele iubesc, așa cum iubim și noi. Dacă ai fi stat aici, în sălbăticie, ți-ai fi găsit un soț, fără să te mai căsătorești oficial cu el. Aceasta este legea naturii, nici o lege a omului nu poate schimba legea lui Dumnezeu. Ce importanță au toate acestea cînd noi ne iubim? Ce ne pasă de ceilalți cînd noi doi sîntem împreună? Eu mi-aș da viața pentru tine. Nu vrei să faci ceva și tu pentru mine?

— Mă iubești? a întrebat ea. Te vei căsători cu mine, cînd ajungem la Londra?

— Jur că așa voi face! a strigat el.

— Atunci voi merge cu tine, șopti ea, deși nu înțelegea de ce trebuie să fie atîta grabă.

Și cum ea era foarte aproape de el, Morison s-a aplecat să o sărute. În același moment, printre crengile copacilor a apărut capul enorm al unui elefant.

Cei doi tineri, preocupați de altceva, nici nu au auzit aceste zgomote. Doar Numa a sesizat că mai este cineva în preajmă. Dar și cel care călărea pe marele animal a

zărit ceva: fata în brațele tînărului.

Misteriosul călăreț al lui Tantor era Korak, care însă nu o recunoscuse pe Meriem în acea făptură elegantă. Korak văzuse doar un tarmangani cu femela lui.

Chiar în acele momente, Numa se pregătea să atace.

De teamă ca nu cumva Tantor să sperie prada pe care a urmărit-o, enorma felină a sărit din ascunzătoare scoțînd răgete cumplite. Pînă și pămîntul s-a cutremurat la aceste sunete fioroase.

Caii au înțepenit de groază, iar Baynes s-a făcut alb ca varul și a înghețat de spaimă.

Leul se apropia de ei cu repeziciune, în plină strălucire a lunii tropicale. Mușchii lui Morison nu îl mai ascultau și nu se supuneau voinței lui.

Și-a înfipt pintenii în coastele calului, aproape instinctiv, iar mîinile au tras automat de frîu, ca să întoarcă animalul. Porni ca un nebun spre cîmpie, pentru a fi în siguranță.

Căluțul fetei a nechezat de frică și s-a ridicat în două picioare, vrînd să-și urmeze tovarășul. Leul era deja foarte aproape.

Însă fata își păstra sîngele rece. La fel, sălbaticul pe jumătate gol, care călărea pe elefant. Tînărul a zîmbit, privind la spectacolul din luminiș.

Pentru Korak nu erau decît doi tarmangani urmăriți de Numa, care era flămînd. Numa avea dreptul să vîneze. Dar una dintre ființele la care rîvnea leul, era o femelă.

Instinctiv, Korak a simțit un imbold ca să alerge în ajutorul ei. De ce, nu prea înțelegea nici el, pentru că și tarmangani! Îi erau dușmani.

A trăit prea mult ca o fiară ca să aibă sentimente umane, dar a simțit că în prezența acestei femele situația s-a schimbat.

Îl împinse pe Tantor înainte și ridicându-și sulița grea o aruncă drept în animalul care ataca.

Calul fetei a ajuns în capătul celălalt al luminișului, unde era clar că va fi o pradă sigură pentru leu.

Numa însă dorea ca prada să fie fata de pe acel cal. Saltul pe care l-a făcut, avea doar acest scop.

Korak a scos un mîrîit de satisfacție, cînd a văzut că leul a sărit doar pînă pe cal. În aceeași clipă, fata a sărit de pe cal, drept pe creanga unui copac care se afla deasupra lor.

Sulița lui Korak lovi leul în șold, trîntindu-l de pe cal, care văzîndu-se eliberat atît de povara fetei, cît și de atacator, pomi într-o goană nebună.

Leul a încercat să își scoată sulița din corp și văzînd că nu reușește, a fugit cu arma înfiptă în came, după calul care i-a scăpat.

Și Korak s-a întors cu elefantul său, pornind spre inima pădurii, de parcă nici nu ar fi venit.

Hanson a venit și el la marginea cîmpiei, cînd a auzit acele zgomote cumplite. Tot atunci a apărut și Morison în goana calului. Era lipit de spatele animalului, ținîndu-se strîns, cu amîndouă mîinile de gîtul calului, înfigîndu-și pintenii în coastele bietului animal.

Al doilea cal a apărut, însă fără călăreț. Hanson a înjurat de necaz, gîndind că fata a fost luată de leu, așa cum și-ar fi închipuit oricine, care ar fi văzut scena.

Pomi în urma leului. Avea arma pregătită, cînd leul a apărut în urma calului fără călăreț. Hanson nu mai înțelegea nimic. Dacă leul a prins fata, de ce mai aleargă după cal?

Își opri calul, ochi și trase. Leul s-a prăbușit, rostogolindu-se fără suflare.

Hanson a înaintat spre pădure, strigînd-o pe fată.

— Sînt aici, a răspuns ea din frunzișul unui copac din apropiere. L-ai omorît?

— Da, a răspuns bărbatul. Dar unde ești? Ai scăpat ca prin urechile acului. Asta trebuie să îți fie învățătură de minte, ca să nu mai umbli noaptea prin pădure.

Au luat-o amîndoi înapoi spre fermă. La marginea pădurii l-au văzut pe Morison care venea spre ei.

Hanson zîmbi cînd își aducea aminte de groaza tînărului și de spaima cu care acesta a dat pîteni calului.

Nu a spus însă nimic, ci o luă pe Meriem pe calul lui, pornind și el spre fermă.

CAPITOLUL XX - Uneltirile lui Hanson

Korak s-a reîntors în luminiș pentru a-și recupera sulița din corpul lui Numa. Zîmbea ca întotdeauna, satisfăcut de astfel de scene vînătorești.

Un singur lucru însă îl tulbura: agilitatea cu care femela se azvîrlise de pe cal, căutînd adăpost în copacii de deasupra ei.

Așa făcuse Meriem, iar mișcările ei semănau cu cele ale manganilor lor. Tînărul a oftat adînc.

Meriem, mica lui Meriem era moartă! Însă îl cuprinse o dorință de a o vedea încă o dată pe această femelă tarmangani.

S-a uitat după cele trei persoane care s-au îndepărtat și s-a întrebat oare unde locuiesc ele. Însă nu le-a urmărit, ci a rămas locului, privindu-le cum dispar în pădure.

Vederea fetei civilizate și a elegantului englez deșteptase în el amintiri care adormiseră de foarte multă vreme. A fost o vreme cînd a visat să se întoarcă la acest fel de viață. Dar, de la moartea iubitei lui Meriem, se

pare că l-a părăsit orice îndemn în această direcție.

Dorea să fie singur și cât mai departe de oameni. A oftat din nou, apoi s-a întors spre locurile de unde venise.

La reședința sa, Buana i-a așteptat pe cei trei aventurieri. Auzise din întâmplare, pentru că avea somnul mai ușor, detunătura armei lui Hanson și se tot întreba oare ce s-a întâmplat.

Peste câteva momente s-a gândit că musafirul lor a avut vreun necaz, când se întorcea spre tabăra sa. S-a sculat și s-a îndreptat spre locuința albului, care era cunoștința cea mai apropiată a nordicului. Aici a aflat că Hanson fusese acolo mai devreme, dar că plecase de câteva ore.

Îndepărtându-se de casa acestui om. Buana a observat că grajdul era deschis. Descoperi apoi lipsa a doi cai, a cailor preferați de Meriem și Morison.

Imediat și-a închipuit că focul a fost tras de Morison și s-a întors la omul lui, ordonându-i să se pregătească de o expediție de cercetări. Însă după câteva clipe, uitându-se în direcția pădurii, i-a văzut pe cei trei venind călare.

Primi explicațiile englezului cu multă răceală.

Meriem însă tăcea. Văzuse bine că Buana este supărat pe ea și cum așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată, își simți inima zdrobită.

— Du-te la tine în cameră! îi zise Buana.

Apoi, i s-a adresat lui Morison:

— Te rog, fii bun și vino în biroul meu. Vin imediat și eu. Trebuie să discutăm.

Cei doi tineri au pornit spre locurile unde li s-a spus. Buana știa cum să se impună și se făcea ascultat de către toți.

Acum era în fața lui Hanson.

— Cum de era cu ei? a întrebat el.

— După ce am plecat de la Jervis. M-am dus puțin în grădină. Un obicei al meu, pe care îl știe și doamna. Dar

de data asta am ațipit puțin. M-am trezit și i-am auzit vorbind. Nu am auzit ce își spuneau, dar apoi am văzut că pleacă pe cai, spre pădure. Nu doream să mă amestec, pentru că nu era treaba mea, dar știam că este periculos să umbli noaptea prin junglă.

După un moment, Hanson a continuat să explice:

— M-am luat după ei și se pare că am făcut bine. Baynes fugea de leu, lăsînd-o pe fată singură, iar eu am avut noroc că am nimerit fiara drept în inimă.

S-a oprit. Amîndoi bărbații au tăcut cîteva clipe. După un minut, suedezul a tușit semnificativ, de parcă ar fi dorit să spună ceva care nu se cuvenea.

— Ce este cu tine Hanson? a întrebat Buana. Parcă încerci să îmi spui ceva?

— Da, a început Hanson. Uite, eu cred că lucrurile stau cam așa... Eu, venind foarte des pe aici, prin grădină, i-am văzut pe acești tineri de multe ori împreună... și mă scuzați, dar cred că domnul Baynes nu dorește binele fetei.

A început să răsufle mai greu, înainte de a spune ce dorea cu adevărat să spună.

— Am auzit destul din cîte a spus ca să mă conving că vrea să fugă cu fata!

Hanson s-a gîndit la această stratagemă, crezînd că tînărul englez îl va ajuta în planurile sale mîrșave, fără să vrea. Născocise acest plan pentru a se găsi vinovatul în cazul dispariției fetei.

— Mai cred, reluă el, că voi pleca și eu spre nord și aş putea să îl iau cu mine pe domnul Morison. Fac asta cu plăcere pentru dumneavoastră. Îl voi duce pînă la drumul caravelor.

Buana s-a gîndit un moment. Apoi s-a uitat drept în ochii lui Hanson și a spus:

— După cum știi, domnul Baynes este musafirul meu, zise el aruncînd o privire semnificativă. Nu vreau să

Îl acuză că plănuiește să fugă cu Meriem, numai pe temeiul acestor dovezi nesemnificative. Acest gest ar fi lipsit de politețe și nu pot să îi impun să plece.

După o secundă, a adăugat:

— Îmi aduc aminte că spunea că ar dori să plece acasă. Cred că ar fi încântat să meargă cu dumneata. Zici că pleci mâine? Cred că domnul Baynes va pleca și el. Vino pe aici dimineața, te rog. Noapte bună și îți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru Meriem.

Hanson abia și-a putut ascunde un zîmbet triumfător. A încălecat și a plecat.

Buana a trecut în birou, unde l-a găsit pe Morison, plimbându-se foarte nervos.

— Baynes, a început Buana, intrînd direct în subiect, Hanson pleacă mâine spre nord. Mi-a spus că vă simpatizați și m-a rugat să îți comunic că i-ar face mare plăcere dacă l-ai însoți. Noapte bună Baynes!

Meriem a rămas în camera ei, pînă dimineața, după plecarea lui Baynes. Hanson a venit foarte devreme. De fapt nu a plecat, ci a rămas la Jervis pentru a putea pleca mai devreme.

Despărțirea a fost scurtă, iar după ce oamenii s-au îndepărtat, Buana a răsuflat ușurat. Au fost cîteva momente penibile, dar nu a regretat ce făcuse.

Nimeni nu era orb, ca să nu vadă pasiunea tînărului englez pentru Meriem, dar știind că există în tînăr un orgoliu al poziției sociale, nu își închipuia că Baynes are intenții cinstite cu această fată de origine necunoscută, de fapt fata unui arab cu piele mai deschisă. Aceasta era părerea lui Buana, privitor la proveniența fetei.

Meriem era însă dezolată atribuind plecarea forțată a lui Morison, atitudinii ei greșite. În ochii ei, Baynes a devenit un neînțeles, un martir al unei situații penibile. Era sincer dezolată.

În acest timp Hanson și Baynes călăreau în direcția

taberei. Nici unul dintre ei nu scotea o vorbă.

Fiecare dintre ei se gîndea să deschidă discuția cu un mic plan care i-ar fi favorabil. Hanson era încîntat de supărarea englezului, fiind un bărbat orgolios și se simțea neîndreptățit de soartă.

— A fost cam aspru cu dumneata, nu-i așa? a încercat Hanson să deschidă conversația.

Baynes a ridicat privirea la auzul acestor cuvinte. Hanson a continuat:

— Cred că ține foarte mult la fată și nu dorește ca cineva să o ia de lîngă el. Cred însă că în acest fel îi face mai mult rău decît bine. Ea tot se va mărita cîndva și nu va găsi o partidă atît de bună ca dumneata.

Baynes s-a simțit jignit la început de cele spuse de Hanson, mai ales că nu îi plăcea ca cineva să se amestece în treburile sale. Dar curînd și-a dat seama că suedezul se pricepe la oameni și s-a gîndit la un plan de a se întîlni din nou cu Meriem.

— Face pe grozavul, începu supărat Morison. Dar nu îi rămîn eu dator! El poate fi tare și mare, aici în Africa. La Londra însă sînt și eu cineva și va avea necazuri cînd se va întoarce!

— În locul tău nu m-aș lăsa dat la o parte de la fata pe care o doresc, a insinuat Hanson. Rămîne vorba între noi, dar nu îl simpatizez nici eu pe acest tiran. Dacă vrei să te ajut, să știi că te poți baza pe mine!

— Îmi pare bine să aud asta Hanson, a răspuns tînărul englez, încălzindu-se puțin. Dar ce se poate face în înfundătura asta uitată de Dumnezeu?

— Dacă aș fi în locul tău, a replicat Hanson aș lua fata cu mine. Dacă te iubește, sînt sigur că te va urma.

— Asta nu se prea poate, a răspuns Baynes. El stăpînește întreg ținutul și ne va prinde foarte ușor.

— Nu ne-ar prinde dacă aș conduce eu operațiunea. Se opri, apoi a început să dea detalii.

— Am făcut comerț și am vînat prin aceste locuri de peste zece ani și cunosc ținutul la fel de bine ca și el. Dacă vrei să iei fata cu tine, te ajut și îți garantez că nu ne va prinde nimeni.

După un moment de gîndire, a continuat

— Mă gîndesc să facem în felul următor: trimite un bilet fetei, cu unul din oamenii din tabără. Propune-i o întîlnire, pentru a vă lua rămas bun. Nu cred că te va refuza, între timp, noi vom înainta foarte încet spre nord. Poți să îi scrii că voi veni eu să o iau, iar tu o vei întîlni la mine în tabără. Cred că așa este mai bine pentru că eu cunosc locurile acestea și mă deplasez mai repede. Între timp, vei merge cu oamenii mei spre nord, iar eu voi veni cu fata și vă vom ajunge foarte repede.

— Ce te faci dacă nu va voi să vină? a întrebat Baynes.

— Atunci îi vom mai da o întîlnire, de ultim adio, a propus Hanson. Va veni și atunci sînt sigur că va accepta să vină cu noi.

Baynes era cît pe aici să protesteze cu indignare, dar s-a răzgîndit pentru că omul acesta făcuse un plan exact așa cum gîndise el cu mai multe minute în urmă.

Întreaga acțiune semăna mai mult cu o răpire brutală, așa cum o descria acest nordic. Totuși, și-a dat scama că avînd ajutorul acestui vînător, care cunoștea atît de bine Africa, va avea șanse de cîștig cu mult mai mari, decît dacă ar fi încercat să întreprindă ceva el singur.

A dat din cap și a consimțit în tăcere.

Restul drumului pînă la tabăra din nord a lui Hanson l-au parcurs fără să scoată un cuvînt, amîndoi fiind preocupați de propriile lor gînduri, care nu erau deloc pline de laudă sau sinceritate, unul față de celălalt.

Zgomotul deplasării lor a fost auzit de cineva care pîndea în jungla. Korak a luat hotărîrea de a se întoarce

acolo unde văzuse femela albă care s-a aruncat în copaci cu o agilitate neobișnuită unei tarmangani.

Era ceva care îl împingea de la spate. Dorea neapărat să o vadă să o examineze la lumină, să îi vadă culoarea părului și a ochilor.

Îl s-a părut că seamănă atât de mult cu Meriem. Deși știa că așa ceva este imposibil. Când a văzut-o, la lumina slabă a lunii, i s-a părut că este ea, dar puțin mai împlinită, mai matură.

Acum mergea alene, spre acel loc, unde credea că o va mai putea zări o dată, când deodată a auzit zgomotul făcut de cei doi călăreți. Porni încet în direcția lor, pînă i-a putut observa foarte bine.

Pe tînăr l-a recunoscut imediat. Era cel care a ținut-o pe fată în brațe, în poiana unde atacase leul.

Celălalt nu știa cine este, însă figura și ținuta lui îi aduceau aminte de ceva, care îl puse pe gînduri.

Korak a hotărît să îl urmărească pe tînărul alb, știind că astfel o va putea găsi pe fată.

Morison, de îndată ce a sosit în tabără, a scris un bilețel, pe care unul dintre oamenii lui Hanson l-a luat și a pornit-o imediat spre sud. Korak a rămas în vecinătatea taberei, urmărind toate mișcările englezului. Era convins că o va vedea pe fată la locul de popas al celor doi, dar a rămas dezamăgit, când a văzut că ea nu era aici.

Baynes era foarte neliniștit. Umbla nervos sub copaci, în fața cortului, în loc să se odihnească. Avea în față un drum greu, care trebuia parcurs într-un marș forțat.

Hanson ședea în hamacul lui și fuma. Schimbau vorbe foarte puține între ei.

Korak era și el întins pe o creangă ascuns privirilor celor din tabără. Petrecu acolo întreaga zi. Îl s-a făcut foame și sete. S-a retras spre sud fiind sigur că unul dintre cei doi albi va părăsi tabăra în direcția fermei.

În grădina reședinței lui Buana, Meriem se plimba gînditoare, la lumina clară a lunii. Era încă foarte supărată pe decizia pripită a lui Buana, care a dus la plecarea grăbită a lui Morison.

Buana nu vorbise nimic cu ea, iar nici „Dragă” nu a întrebat-o nimic. Cei doi doreau să o cruțe de jena și durerea unei explicații privind adevăratele intenții ale lui Baynes.

Ei știau că englezul nu ar fi luat-o de soție, pentru că atunci i-ar fi cerut mîna, de la Buana și de la „Dragă”. Ei ar fi fost de acord, dacă bineînțeles și Meriem dorea acest lucru.

Meriem îi iubea pe cei doi și era foarte recunoscătoare pentru tot ce au făcut pentru ea. Dar în inima ei mai era și acel tînăr sălbatic cu care a stat atîția ani, care a avut atîta grijă de ea.

Acum, pentru prima oară de cînd a venit la fermă, Meriem s-a simțit prizonieră în marea fermă.

Se simțea ca o tigroaică într-o cușcă de fier.

Se plimba prin grădină, aproape de gardul dinspre pădure și asculta cu atenție. Auzise un zgomot! Era sigură că cineva venea spre ea și era desculț. S-a oprit, dar sunetul nu s-a mai auzit.

Meriem și-a reluat plimbarea. A ajuns la aleea principală unde a zărit pe jos, pe nisip, un plic. Trecuse pe acolo, cu cîteva minute în urmă, dar acest plic nu era atunci acolo.

S-a oprit, ascultînd din nou, adulmecînd aerul. Era ca o fiară care se așteaptă la un atac.

Dincolo de tufiș se afla curierul negru trimis de Hanson, uitîndu-se de după frunze. A văzut-o apropiindu-se de scrisoare. Era bucuros că fata a găsit scrisoarea.

S-a îndepărtat de acele locuri și a dispărut în întuneric. Meriem însă fiind foarte deprinsă cu zgomotele junglei l-a auzit, dar nu a făcut nici o mișcare.

Ghicise că trebuie să fi fost trimisul lui Morison. S-a aplecat și a ridicat plicul. L-a deschis imediat și a putut citi bine la lumina lunii.

Era așa cum gândise ea: scrisoarea venea de la Baynes.

Nu pot pleca fără să te mai văd. Vino mîine, devreme, în poiana de lîngă pădure, ca să ne mai vedem, pentru ultima oară. Vino singură.

Urmau cîteva cuvinte care au produs cîteva bătăi mai rapide ale inimii ei, iar obrajii i s-au îmbujorat.

CAPITOLUL XXI - O patimă veche

Era încă întuneric, cînd Morison Baynes a pornit spre locul de întîlnire. A insistat ca cineva să vină cu el, pe motiv că nu era sigur că va găsi drumul de întoarcere spre tabără.

De fapt. Numai gîndul că va trebui să străbată singur acea parte de junglă îl făcea să tremure de spaimă.

Hanson a dat ordin unui negru să meargă pe jos, înaintea lui Baynes. Dar oricum, Morison tot nu era singur, deși el nu știa acest lucru.

Korak care a fost trezit de zgomotul din tabără, pornise și el după englez, însă printre crengile copacilor.

Pe la ora nouă, Morison a ajuns în luminișul unde trebuia să se întîlnească cu Meriem. Fata încă nu sosise. Negrul s-a întins pe jos ca să doarmă puțin. Baynes aproape că a ațipit pe cal.

Numai Korak ședea comod pe o creangă, fără să fie însă văzut de nici unul dintre cei doi.

A trecut o oră, iar Baynes dădea semne de nervozitate. Korak știa că englezul a venit aici pentru a

se întâlnește cu cineva și nici nu se îndoia de identitatea acelei persoane

Era foarte mulțumit. O va vedea foarte curând pe acea femeie agilă, care l-a făcut să își amintească de Meriem.

În cele din urmă a auzit copitele unui cal care se apropia. Venea ea!

Baynes a auzit și el niște zgomote și s-a uitat spre pădure. Frunzișul s-a desfăcut, iar Meriem a apărut călare pe căluțul ei favorit.

Morison a dat pînteni cailor ca să o întâmpine.

Korak era foarte atent și blestema borurile largi ale pălăriei fetei, care îi ascundeau fața. Fata a ajuns lângă tînarul englez.

Morison a prins-o cu ambele mîini și a tras-o spre el. Cîteva clipe și fața lui a fost ascunsă de pălăria fetei.

Korak știa că buzele celor doi s-au apropiat și un fior de tristețe l-a străbătut prin tot corpul. Cînd s-a mai uitat o dată la cei doi călăreți, aceștia discutau aprins.

Bărbatul insista într-una asupra unei chestiuni, dar fata se părea că se opune.

Multe dintre gesturile ei îi aminteau de Meriem.

În sfîrșit, englezul a îmbrățișat-o din nou pe fata ca să o sărute de rămas bun. Fata și-a întors calul și a pornit spre locul de unde venise.

Ajunsă lângă copaci, fata s-a rotit în șa, făcîndu-i un ultim semn cu mîna.

— Pe diseară! a mai strigat ea ridicînd capul, ca să fie mai bine auzită.

Dar, odată cu această mișcare, Korak i-a văzut fața. A tresărit, de parcă o săgeată i-ar fi străpuns inima. A închis ochii, punîndu-și apăsător mîinile pe globii oculari. Deschise din nou ochii, dar fata plecase. Doar cîteva frunze se mai mișcau în urma ei.

— Este cu neputință!. Nu cred că este adevărat!

Și cu toate acestea o văzuse pe Meriem, cu proprii lui ochi. Fata era schimbată puțin, dar era totuși micuța Meriem.

Da, o văzuse vie, pe aceea pe care o credea moartă. O văzuse pe Meriem a lui, în came și oase. Deci trăia. Nu murise!

A văzut-o, da. Este adevărat, dar în brațele unui alt bărbat. Acel bărbat era acum în fața lui.

Tînărul englez, care nu bănuia în ce primejdie se află, l-a strigat pe negrul care dormea în iarbă. Peste cîteva clipe au pornit spre nord, în direcția taberei.

Korak și-a mîngîiat sulița și a pus mîna pe cuțitul său lung de la cingătoare. Dar brațele sale nu doreau să îl asculte. A rămas nemișcat, singur în copacul uriaș.

Se gîndea.

Observase cît de mult s-a schimbat Meriem Cînd a văzut-o ultima oară, era o micuță mangani, umblînd aproape goală și neîngrijită.

Acum era îmbrăcată frumos, deși hainele ei nu o schimbau foarte mult. Se gîndea că schimbările pe care le-a observat la ea, erau drept să îi fie atribuite și lui, iar dacă el ar fi fost îmbrăcat frumos și el ar fi fost schimbat.

Dar acum era gelos. Scena cu tînărul îi rodea inima. Se întreba oare ce intenții are acest tarmangani cu ea?

Oare o iubește cu adevărat?

— Cine nu ar iubi-o pe Meriem? își răspunse la întrebarea pusă în gînd.

Dar ea a acceptat sărutul lui. Asta înseamnă că și ea îl iubește. Meriem, scumpa lui Meriem, să iubească pe altul!

Cruzimea acestei realități a început să îi pătrundă adînc în suflet, făcîndu-l să mediteze la un plan, pentru viitor.

Dorea să îl urmărească pe rival și să îl omoare, dar se gîndea:

— Dacă Meriem îl iubește și ea! Să ucid ființa iubită de Meriem? Nu pot face așa ceva! își zise el, dînd trist din cap.

S-a gîndit atunci să se întoarcă, să o caute pe Meriem și să vorbească cu ea. Porni în acea direcție, dar s-a oprit rușinat de goliciunea sa.

El, fiul unui lord englez, și-a irosit mulți ani din copilărie și tinerețe, coborînd la nivelul existenței unor fiare din junglă. Îi era rușine să se prezinte în asemenea hal în fața femeii pe care o iubea și dorea să îi mărturisească dragostea.

Da, îi era rușine să se prezinte chiar și în fața acestei fete de arab, cu care fusese prieten de copilărie în cumplita pădure africană.

Ani de zile a fost împiedicat de împrejurări să se întoarcă la părinții lui, iar mai tîrziu mîndria l-a făcut să nu se mai întoarcă în lumea civilizată.

Dintr-un moft al copilăriei, a preferat să rămînă la nivelul societății maimuțelor.

Uciderea hoțului de la hotelul de pe coastă l-a gonit din civilizație, departe în pădurea care l-a protejat.

Apoi, a suferit atîtea decepții în încercările sale de a se întîlni cu oamenii. Aceștia l-au respins, iar purtarea lor l-a influențat extrem de puternic.

A ajuns să îi considere pe oameni ca dușmanii lui, iar acum Meriem este în mijlocul acestor oameni. Dar acum este prea tîrziu pentru el. Trăise ca o fiară, va muri ca o fiară.

Dar Meriem nu a murit și s-a încadrat în societatea oamenilor și îi era acum superioară. Prin modul ei nou de viață, ea s-a îndepărtat de el. Nici chiar moartea nu ar fi putut să o îndepărteze atît de mult de el.

Iar acum, în lumea ei nouă, ea iubea pe un alt bărbat. Era firesc... Ea nu mai era pentru el, pentru sălbaticul pe jumătate gol din junglă.

Nu, nu mai era pentru el. Și dacă nu putea fi a lui, va avea însă grijă să îi asigure fericirea și să o ocrotească.

Se va duce după tînărul englez. Trebuie să se convingă că acest om nu are intenția de a-i face vreun rău fetei. Apoi, chiar cuprins de gelozie, îl va supraveghea pe acest bărbat, să nu i se întîmple nici un rău.

Nu a pornit după fată știind acum unde stă. Nu dorea ca Meriem să îl vadă. Dar o va întîlni, urmărindu-l pe acest alb.

A pornit în urma lui Morison, pentru că pentru Korak nu era greu să urmărească pe cineva chiar dacă era călare. Tînărul sălbatic și-a închipuit că englezul se va întoarce în tabără.

Urmele lăsate de cal, dar și de negrul care mergea lîngă el l-au condus într-adevăr spre tabără. Aici, în timp ce Baynes a fost întîmpinat de Hanson, Korak s-a așezat confortabil pe o creangă a unui copac uriaș, chiar de lîngă corturile oamenilor.

A stat pînă tîrziu spre seară, dar tînărul alb nu a arătat nici o intenție de a pleca de acolo. Korak se întreba, dacă Meriem nu urma să vină acolo și să se întîlnească cu ceilalți albi.

Puțin mai tîrziu, Hanson a încălecat, împreună cu unul dintre oamenii lui și a dispărut în junglă. Korak a observat această mișcare, dar nu a fost deloc interesat să îi urmărească.

Soarele a apus, iar întunericul a cuprins pădurea. Tînărul englez fuma țigară după țigară, iar unul dintre băștinași a făcut un foc, pe care îl alimenta des cu crengi uscate.

Un leu a mîrîit în depărtare. Englezul a intrat în cort, ieșind după cîteva clipe cu o armă în mînă, dînd ordine negrului ca să țină focul aprins cît mai mult.

Korak a văzut cît de nervos este și că îi era frică. Îl

privea cu un zîmbet disprețuitor.

Deci asta este ființa care i-a luat locul în inima lui Meriem? Ce fel de om este acesta care se sperie numai la un simplu mîrîit al lui Numa? Cum ar putea acest om să o apere pe Meriem de nenumăratele primejdii ale junglei?

— Sînt sigur că va avea nevoie de asta, își zise Korak. Ei vor trăi în siguranța civilizației europene, unde sînt oameni în uniformă care sînt plătiți să-i apere. Ce nevoie are un european de curaj ca să își apere soția?

Totuși, zîmbetul de dispreț nu a dispărut de pe buzele lui Korak.

Hanson și negrul care îl întovărășea au mers drept spre poiana, unde era fixată întîlnirea. Pînă să ajungă acolo, s-a lăsat noaptea. Hanson l-a lăsat pe negru la marginea pădurii, iar el a mers mai departe spre cîmpie. S-a hotărît să aștepte.

Abia pe la nouă. A văzut departe, un călăreț singuratic. Care venea din direcția fermei.

După cîteva minute. Meriem și-a oprit calul lîngă cel al lui Hanson. Era nervoasă și îmbujorată la față. L-a recunoscut pe Hanson și a tresărit. S-a dat înapoi speriată.

Suedezul s-a grăbit să o liniștească:

— Domnul Baynes și-a luxat piciorul. A căzut de pe cal. Nu a putut veni, așa că m-a rugat pe mine să vă conduc pînă în tabără.

Din cauza întunericii, fata nu a văzut expresia de triumf de pe fața celui care vorbea.

— Ar fi bine să ne grăbim, a reluat Hanson, pentru că va trebui să pornim imediat, pentru a nu fim prinși din urmă.

— Este grav rănită? a întrebat Meriem.

— Nu, este o simplă zgîrietură, a răspuns Hanson. Poate să călărească dar ne-am gîndit amîndoi că ar fi

bine să se odihnească în seara aceasta, mai ales că avem de călărit cam două săptămîni de acum încolo.

— Bine. Domnule! a răspuns fata.

Hanson și-a întors calul, iar Meriem a pornit după el. Au mers spre nord, dar după doi kilometri au cotit-o spre vest. Meriem nu a dat nici o atenție schimbării direcției de mers.

Nu știa unde se găsește acum tabăra lui Hanson, așa că s-a lăsat condusă. Toată noaptea au mers spre vest.

După ce s-a luminat de ziuă, au făcut un mic popas pentru a mânca ceva din proviziile pe care le-a adus Hanson cu el.

Apoi au pornit din nou și nu s-au mai oprit decît mult după prînz, cînd căldura a devenit insuportabilă. Hanson a descălecat și i-a făcut fetei semn să facă același lucru.

— Ne odihnim aici, poate vom dormi puțin, zise el.

Caii vor paște în liniște.

— Nu am crezut că tabăra este atît de departe, a spus Meriem.

— Am dat ordin să se pornească de dimineța și să meargă toată ziua fără oprire.

— Și cînd îi ajungem din urmă?

— Foarte curînd. Nu se deplasează ei atît de repede, pentru că sînt și oameni care duc poveri. Cred că cel tîrziu mîine îi ajungem.

Deși au mers o bună parte din noapte și aproape o zi întreagă, nu se vedea nici un semn că ar merge pe urma unei caravane. Meriem cunoștea tainele mersului prin junglă și a văzut că pe acolo nu a trecut nimeni, de multe săptămîni.

A observat însă urme ale unei caravane, care a trecut de foarte multă vreme. Se deplasau acum pe un drum făcut de elefanți, care mergeau în turme mari, făcînd adevărate șosele prin pădure.

În cele din urmă, Meriem a bănuir că ceva nu este în ordine. Chiar și atitudinea omului care călărea lîngă ea, începea să se schimbe. L-a surprins de multe ori privind la ea de parcă ar fi dorit să o dezbrace din ochi.

Atunci i-a venit în gînd că l-a mai văzut undeva. Acest gînd a început să o stăpînească și să o frămînte.

Dar oare cînd l-a mai văzut pe acest bărbat? Unde oare?

Hanson nu s-a bărbierit de cîteva zile, iar acum fața și gîtul începeau să îi fie acoperite cu barbă. Această barbă îi era cunoscută fetei și se străduia să își aducă aminte de oamenii cu barbă pe care i-a văzut în viața ei.

A doua zi, a oprit revoltată calul și și-a exprimat îndoiala, privitor la existența taberei. Hanson a încredințat-o că mai au de mers doar cîtiva kilometri.

— Ar fi trebuit să îi ajungem încă de aseară, după toate socotelile mele, a adăugat el.

— Atunci de ce nu îi vedem?

— Cred că au mers mai repede decît m-am așteptat.

— Dar nu au mers pe aici, a răspuns fata. Aceste urme pe care mergem acum sînt vechi de trei săptămîni.

Hanson a început să rîdă zgomotos.

— Asta te deranjează? Dar de ce nu mi-ai spus mai devreme? Puteam să îți dau o explicație. Mergem pe un alt drum, dar deseară îi vom ajunge din urmă.

Abia acum Meriem s-a convins că acest om mințea. Cine era atît de prost ca să înghită o asemenea minciună gogonată? Cine ar fi atît de prost să creadă că vor întîlni pe cineva prin aceste locuri, cînd un alt drum nu putea fi decît la zeci de kilometri distanță?

Dar deocamdată și-a păstrat pentru sine aceste constatări, gîndindu-se cum să scape de acest individ. S-a gîndit să o ia înaintea lui, zicînd că dorește să ajungă mai repede la tabără.

A început în același timp să îl studieze cu mai multă

atenție pe acest bărbat blond. Memoria însă nu dorea să o ajute.

Unde l-a cunoscut pe acest om? În ce împrejurări l-a mai văzut, înainte ca acesta să apară la ferma lui Buana?

l-a luat la rînd pe toți oamenii albi, pe care i-a întîlnit în viață. Prea puțini au venit în satul șeicului. Dar parcă acolo l-a mai văzut! O imagine i-a fluturat prin minte, dar a dispărut imediat, ca într-o ceață.

Spre seara au ajuns la o margine de pădure, pe malul unui rîu lat și liniștit. Dincolo, pe malul celălalt, Meriem a observat o mică tabără înconjurată de un gard de mărăcini.

— În sfîrșit, am ajuns, a anunțat triumfător Hanson.

A scos revolverul și a tras un foc în aer.

În tabără s-au observat imediat mișcări. Niște băștinași alergau de-a lungul malului. Meriem nu îl vedea pe Baynes printre cei care erau acolo.

O barcă a pornit spre ei și cei doi s-au așezat peste cîteva minute lîngă vîslași, pregătiți pentru traversare.

— Unde este domnul Baynes? a întrebat Meriem, de îndată ce au ajuns.

Hanson a arătat un cort, de fapt singurul, care se afla în centrul taberei.

— Este aici înăuntru! a răspuns Hanson și a luat-o înaintea fetei. A dat la o parte perdeaua și a poftit-o pe fată în cort.

Meriem a intrat și a privit în toate părțile. Cortul era gol. S-a întors spre Hanson. Acesta rînjea sălbatic.

— Unde este domnul Baynes? a întrebat din nou Meriem.

— Nu este aici! l-a răspuns Hanson. Îl vezi cumva? Eu nu îl văd.

Apoi s-a întors spre fată și a continuat:

— Dar sînt eu aici și sînt un bărbat mai grozav decît prostul acela. Acum mă ai pe mine și nu ai nevoie de el,

sfârși el, rîzînd în hohote, încercînd să o prindă cu brațele.

Meriem s-a zbatut ca să scape, dar Hanson o ținea strîns, împingînd-o încet spre niște pături, care se aflau în partea cealaltă a cortului.

Fața lui era foarte aproape de a ei. Ochii i s-au îngustat, ca două dungi subțiri, din care țîșnea patima.

Meriem, luptîndu-se ca să se elibereze, se uita drept în ochii lui și pe neașteptate, și-a amintit de o scenă asemănătoare acesteia, în care au luat parte tot ei doi.

Odată cu această imagine dintr-un trecut nu prea îndepărtat, l-a recunoscut pe cel care o atacase și acum. Era suedezul Malbin, care a mai atacat-o în acest mod, atunci cînd își împușcase asociatul, care voise să o scape.

Avea barba și mustața rase, iar figura lui a indus-o în eroare, dar acum cînd părul de pe față a început din nou să îi crească, nu mai era nici o îndoială privind identitatea sa.

Atunci o salvase Buana, dar acum cine o va mai scăpa, cînd Buana era atît de departe?

CAPITOLUL XXII - Urmărirea

Negrul pe care Malbin l-a lăsat să aștepte în poiană, cu ordinul să rămînă acolo pînă la înapoierea sa, ședea la umbra unui stejar, rezemat cu spatele. După vreo oră de așteptare, a ațipit, dar nu peste multă vreme s-a trezit, auzind mîrîitul unui leu.

Cu o sprinteneală care este dată numai de spaima de moarte, s-a cățarat într-un copac. După cîteva secunde, a apărut regele animalelor, care s-a îndreptat spre cadavrul unei antilope, pe care băștinașul o văzuse.

Fiara s-a hrănit pînă s-a luminat de ziuă. Iar în tot acest timp, negrul a stat nedormit pe creanga groasă a

copacului, mirîndu-se de întîrzierea stăpînului său.

Era în serviciul lui Malbin de mai bine de un an și îi cunoștea metodele, așa că era convins că a fost părăsit intenționat. Ca și restul trupei lui Malbin. Acest negru își ura stăpînul Singura lor legătură era frica pe care o avea față de albi.

Ura lui s-a întetit din cauza situației în care se afla acum: era nevoit să stea în copac, deasupra unui leu feroce și flămînd, doar pentru o toană a lui Malbin

Însă de îndată ce soarele a răsărit, leul sătul s-a îndreptat spre junglă, iar negrul a coborît din adăpostul său incomod, pornind spre tabără.

În mintea sa primitivă, se nășteau planuri de răzbunare, care mai de care mai groaznice, pe care bineînțeles că nu le-ar fi pus în aplicare, de îndată ce ar fi apărut în fata albului cel puternic.

La vreo doi kilometri de luminis, a dat de urma a doi cai. Ochii i-au sclipit de șiretenie. Rîse zgomotos și se izbi cu palmele peste pulpe.

Băștinașii sînt niște vorbăreți neîntrecuți și toți din trupa lui Malbin știau de ce este în stare și ce fel de afaceri

învîrte. Știa în parte ce plan au pus la cale suedezul și Baynes, pentru că a tras cu urechea la convorbirile lor și mai aflate cîte ceva de la Jervis, prietenul lui Malbin de la fermă.

Nu a avut nevoie de mult timp de stat pe gînduri pentru a ghici adevărata poveste a „ajutorului” dat lui Baynes. Era foarte clar că stăpînul său l-a înșelat pe celălalt alb, ducînd-o pe femeie în tabăra dinspre vest, lăsîndu-l pe tînăr să primească pedeapsa, dacă va fi prins de Buana.

Această concluzie l-a făcut să rîdă cu atîta poftă, însă a mers tot spre nord, grăbind pasul cît putea mai bine.

Morison a petrecut în tabăra suedezului deja o noapte, aproape fără să închidă un ochi, fiind foarte neliniștit. Începea să creadă că ceva nu este în regulă. Abia pe la răsăritul soarelui a ațipit puțin.

Nu a reușit să doarmă prea mult, pentru că a fost trezit de ceilalți, pentru a începe pregătirile de plecare. Baynes ar fi dorit să mai aștepte, pînă Hanson și Meriem soseau în tabără, însă ceilalți au insistat că trebuie să pornească imediat.

Baynes i-a auzit pe oameni discutînd și s-a speriat, crezînd că Hanson a fost prins în tentativa lor de a o răpi pe Meriem.

Buana ar fi ghicit imediat adevărul și sigur ar fi pornit imediat în căutarea celorlalți. Poate este chiar acum în drum spre ei!

Baynes a auzit de judecata sumară pe care Buana o aplica în cazul răufăcătorilor, precum și de legile simple și aspre ale acestor locuri, care se găseau la marginea lumii civilizate.

În lumea aceea, legile erau făcute pe loc, iar puternicul Buana reprezenta legea în acele locuri sălbatice. Auzise că l-a condamnat la moarte pe un alb pentru că violase o băștinașă.

Morison Baynes s-a cutremurat la gîndul întîlnirii cu Buana și și-a pus întrebarea ce pedeapsă ar fi meritat pentru fapta sa, mai ales că i-a înșelat încrederea, fiindu-i musafir mai multe săptămîni.

— Trebuie să plecăm imediat spre nord, a zis el sărind în picioare. Cunoașteți bine drumul?

— Îl știm foarte bine, i-a răspuns șeful negrilor.

Imediat au început pregătirile de plecare.

Negrul părăsit care a sosit în tabără, pe la prînz, și-a dat seama de întreg planul lui Hanson și mai ales că au făcut cu toții ceva care l-a supărat pe Buana și le va merge rău pînă sînt în ținuturile puternicului alb.

A fost întâmpinat cu strigăte de bucurie de ceilalți, cărora le-a spus imediat temerile sale, povestindu-le și cum a ghicit adevăratele intenții ale lui Hanson.

Întreaga caravană a aflat afacerea, înainte ca Baynes, care călărea în frunte, să fi fost înștiințat de adevărul celor petrecute, precum și de presupunerile negrului care i-a ajuns din urmă.

Morison l-a ascultat atent pe acesta și și-a dat seama că suedezul l-a folosit ca o unealtă simplă pentru a o răpi pe fată. Sîngele a început să îi fiarbă în vine și se gîndea la soarta crudă pe care o va avea Meriem.

Fapta celui alt înșă nu punea deloc în umbră și ceea ce făcuse el, înlesnind această răpire. Răul pe care îl făcuse el era la fel de grav ca și planul cumplit al suedezului.

Furia lui era intensificată și de orgoliul nobilului englez, care se vedea în poziția de a pierde o partidă și cu aceasta, un premiu care i se cuvenea.

— Știi unde s-a dus stăpînul tău? L-a întrebat pe negru.

— Da, domnule, a răspuns acesta.

— Unde?

— În tabăra cealaltă, care este pe malul rîului Afi. Este spre apus, nu prea departe.

— Poți să mă conduci pînă acolo?

— Desigur, s-a oferit negrul, care imediat a văzut o modalitate de a se răzbuna pe suedez și în același timp să

197

Scape de răzbunarea lui Buana, de care știa că va pomi în urmărirea lor, spre nord.

Baynes a mai întrebat:

— Putem ajunge numai noi doi în tabăra dinspre Apus?

— Da, domnule, l-a asigurat negrul din nou.

Baynes și-a dat seama de întreaga stratagemă a suedezului, de ce acesta dorise ca să își mute o tabără la nord, cât mai departe de ferma lui Buana.

În acest fel, se putea duce la tabăra dinspre vest în siguranță, fiind sigur că urmăritorii ar pierde foarte mult timp pînă să-i ajungă din urmă.

— Atunci, voi folosi și eu planul lui, zise Baynes în sinea lui, pentru a mi le face pe ale mele. Nici eu nu am chef să îl întîlnesc pe marele Buana.

Întorcîndu-se spre șeful negrilor, i-a spus scurt, pe un ton de poruncă:

— Să îți iei oamenii și să mergi spre nord, cât poți mai repede. Eu mă voi întoarce, încercînd să îl conduc pe Buana spre apus.

Negrul a acceptat imediat. Nu prea avea chef să îl conducă pe acest alb, căruia îi era frică noaptea și cu atît mai mult nu dorea să fie prins de oamenii lui Buana, mai ales că între tribul lui și cel care era folosit de Buana în căutările sale. Era o vrajbă veche, care nu putea fi uitată ușor.

Avea acum un motiv pentru care orice angajat negru ar fi dezertat de la stăpînul lui alb. Tuturor le era frică de Buana și știau că vor fi aspru pedepsiți, mai ales că știau toate planurile suedezului.

Cunoștea el un drum spre nord, care ducea în ținutul său natal, loc unde albi nu prea veneau. În loc să meargă săptămîni în șir, prin junglă, va merge drept printr-un podiș arid, pe unde știa cîteva locuri de adăpat și în acest fel îl va înșela pe marele Buana, dacă acesta s-ar fi hotărît să îi urmărească.

Cu acest plan în gînd. Și-a adunat oamenii și a pornit-o la drum în cea mai mare grabă. Baynes împreună cu negrul, au pornit, cu aceeași grabă, spre vest.

Korak aștepta în copac, pîndind mișcările lui

Morison. Văzu că băştinaşii o iau spre nord, iar englezul merge într-o direcţie greşită, spre apus, spre locul unde sigur că nu o va întâlni pe Meriem. S-a hotărât să meargă spre poiana unde a văzut-o pe iubita lui în braţele unui alt bărbat.

Era fericit că iubita lui era în viaţă şi orice urmă de gelozie a dispărut. Rareori de gîndea să îl ucidă pe Morison. Era deseori trist şi abătut din cauza acestei situaţii atît de complicate pentru viaţa atît de simplă şi lară probleme pe care o ducea el.

Ajuns în poiana unde a zărit-o pe Meriem, văzu un alb înalt şi puternic, în fruntea unor războinici băştinaşi vînjoşi, înarmaţi pînă în dinţi. Figura albului era dură şi încruntată, iar pe ochi i se citea o durere foarte adîncă.

Furia zăgăzită pe faţa lui nu putea ascunde durerea din inima sa. Korak l-a văzut că trece pe sub copacul în care era el ascuns şi a văzut că albul suferă îngrozitor de o boală a sufletului.

Buana cerceta terenul pentru a găsi vreo urmă care să îi arate în ce direcţie să o ia. După ce a observat nişte urme de copite, a făcut semn oamenilor săi să pornească spre nord.

Buana a dispărut în junglă, însă Korak a rămas locului, ca o statuie de bronz, înfăţişînd un tînăr suferind, cu inima sîngerînd de o durere surdă

Abia peste o oră, a pornit şi el încet fără grabă, în junglă, spre apus. Mergea fără să dea atenţie la nimic, cu capul plecat şi cu umerii îndoîţi, ca un bătrîn care-şi duce povara anilor săi mulţi.

Baynes, condus de călăuza lui, se lupta cu vegetaţia deasă şi încîlcită a junglei, călărind tot timpul cu capul aplecat sau mergînd lîngă calul său, din cauza crengilor foarte joase. Negrul a pornit însă pe jos, ştiind că mersul călare prin pădurea deasă este imposibilă.

După o zi de mers, cu multe opriri, Morison şi-a dat

seama că negrul a avut dreptate că nu și-a luat un cal. Și-a abandonat calul luînd-o și el pe jos.

În tot acest timp, îl chinuiau gîndurile negre ale faptelor sale și ale suedezului. Știînd-o pe Meriem în mîinile acelui nemernic, furia lui creștea. Ura lui împotriva lui Hanson nu mai cunoștea margini.

Apoi, își dădea seama că și planurile sale de a fi cu fata au dus la această situație tristă și știa că este la fel de vinovat ca și suedezul.

Și-a dat seama că frumoasa Meriem îi devenea din ce în ce mai dragă. Pentru prima oară, începea să o compare cu alte femei dintre cunoștințele sale, femei de familie bună și cu situație socială excelentă.

Spre marea lui surpriză, descoperi că orice comparație încerca să facă, balanța se înclina în favoarea frumoasei fete din Africa, de o origine necunoscută.

Trecea de la o situație la alta: de la ura acerbă împotriva lui Hanson, la gînduri dragi pentru Meriem. Simțea însă un dezgust față de el însuși, văzînd că planurile sale s-au întors împotriva atîtor oameni, făcînd numai rău.

În sentimentul său de rușine care l-a cuprins, s-a amestecat pasiunea sa pentru fată, dînd naștere la o iubire curată. Dragostea pentru Meriem îl ardea acum, iar ura îl împingea din spate, pentru o răzbunare cruntă.

Trăise în lux și într-o situație fără griji, nefiind supus la greutăți și chinuri pe care le îndura acum. Era zgîriat și cu hainele rupte, împreună cu un negru nespălat, pe care îl îndemna să se grăbească, deși și el se oprea foarte des pentru a-și mai trage sufletul.

Răzbunarea îl ținea însă treaz și îi dădea puteri. Știa că acum ispășește toate păcatele trecute, marele rău ce l-a făcut acelei fete cinstite. Se grăbea în speranța de a o salva din mîinile acelui nemernic cu care făcuse planul

răpirii ei.

— Prea târziu! Prea târziu!

Acesta era refrenul care îi însoțea gândurile. Prea târziu pentru o salvare. Dar nicidecum pentru o răzbunare. Ura îl împingea din spate.

De zeci de ori l-a amenințat pe negru că îl împușcă dacă se mai așează să se odihnească. Băştinașul era deja îngrozit. Nu putea înțelege de ce s-a schimbat acest alb, așa dintr-o dată.

Pînă mai ieri îi era frică de noapte, de urletele animalelor. Ar fi dezertat și din slujba acestuia, însă Baynes i-a ghicit gândurile și l-a amenințat cu moartea la prima încercare.

Erau tot timpul împreună, ziua și noaptea. În timpul zilei distanța dintre ei era foarte mică, iar noaptea își construiau un adăpost înalt, din măracini, unde negrul nu putea face nici o mișcare fără să nu fie auzit de Morison.

Faptul că putea să doarmă foarte liniștit în junglă, fără să îi mai pese de animalele din jur, era încă o dovadă că s-a schimbat foarte mult. S-a schimbat mult și în mentalitate, pentru că nu și-a închipuit că va dormi alături de un negru nespălat.

În dimineața următoare, s-a trezit cu dureri în toate oasele, dar cu o hotărîre de nestrămutat de a ajunge cît mai repede în tabăra cealaltă.

A împușcat un cerb ca să se hrănească. Nu au mîncat de mai bine de o zi și jumătate, atît de mare le-a fost graba. Îi era ciudă și acum că au fost nevoiți să se oprească și să frigă acel vînat.

După ce au mîncat pe săturate, au pornit, mai hotărîți ca înainte, de a ajunge cît mai repede la locul unde îl vor întîlni pe Hanson. Fiecare cu motivele sale!

Și Korak se deplasa spre vest, însă cu mult mai încet. Îl întîlni pe Tantor, elefantul, pe care îl găsi dormind la umbra copacilor. Fiind îndurerat de soarta sa,

era bucuros că a întâlnit un prieten.

Trompa elefantului s-a încolăcit în jurul tînărului, ridicîndu-l ușor, așezîndu-l pe spatele enormului animal. Așa și-au petrecut ei multă vreme împreună și așa vor sta de acum încolo.

Departe spre nord. Buana și războinicii săi, urmăreau cu înverșunare caravana negrilor, care mergea cu mult mai repede decît și-a fi închipuit următorii.

La fermă, femeia care o iubise pe Meriem din tot sufletul, aștepta cu nerăbdare întoarcerea celor plecați pentru a o salva pe fată. Fiind sigură că soțul ei o va aduce înapoi.

CAPITOLUL XXIII - Curaj și ură

Meriem pierduse orice speranță în lupta sa cu Malbin. Pentru că suedezul i-a prins ambele mîini, imobilizînd-o. Nu scotea nici un sunet, pentru că știa că nimeni nu îi va sări în ajutor, iar pe de altă parte copilăria ei petrecută în junglă a învățat-o că degeaba strigi, că nimeni nu îți sare în ajutor.

A reușit să își elibereze o mîină și a apucat revolverul suedezului, care se afla în tocul de la curea.

Malbin o împingea spre colțul cu grămadă de pături și cîrpe, iar Meriem s-a lăsat tîrîță puțin, apoi a făcut un pas lateral.

Suedezul a căzut datorită avîntului, cît era de lung. Meriem a sărit în picioare și a tras de trăgaciul armei.

Arma era însă cu un cartuș deja tras pe țevă, așa că Malbin s-a putut ridica imediat. A sărit din nou asupra fetei care a încercat în acest timp să iasă pe ușa cortului.

Meriem s-a întors și furioasă ca o leoaică încolțită, l-a lovit puternic pe adversarul ei, cu patul revolverului în cap.

În primul moment, Malbin s-a clătinat și a înjurat de durere și de furie. Dar imediat și-a pierdut cunoștința și a căzut pe pământ.

Meriem, fără să mai arunce nici o privire înapoi, a fugit din cort. Mai mulți băștinași au văzut-o și au încercat să o prindă, dar de teama revolverului, se țineau la distanță.

Ajunsa la marginea taberei a dispărut în pădure. S-a aruncat sus pe o creangă, devenind din nou o mangan, care își caută adăpost.

Și-a scos imediat jacheta lungă de călărie, cizmele și ciorapii, știind că are de făcut un drum lung, iar îmbrăcămintea ar împiedica-o în deplasarea prin copaci.

Vesta și pantalonii de călărie îi erau suficiente ca să o apere de frig și țepi, dar celelalte ar fi împiedicat-o foarte mult.

După câteva sute de metri de deplasare rapidă, și-a dat seama că avea șanse foarte mici de supraviețuire, pînă să ajungă acasă, fără nici o armă, cu care să se apere, sau să doboare vreun animal cu care să se hrănească.

De ce oare nu luase cartușiera de la brîul lui Malbin? Cu aceste cartușe desigur că ar fi reușit să vîneze și să se apere. Ar fi putut face față atacurilor oamenilor sau animalelor mai mici, dar nicidecum unor carnivore mari.

Nu putea să ajungă acasă la Buana și „Dragă”. S-a hotărît să se întoarcă în tabără ca să facă rost de ceva arme, sau cartușe. Știa că șansele de a fi prinsă erau foarte mari, dar fără mijloace de apărare și pentru procurarea hranei, primejdia era și mai mare.

Cu aceste gânduri a pornit înapoi spre tabăra de unde scăpase cu câteva minute în urmă. Pe Malbin îl credea mort, pentru că îi aplicase o lovitură foarte puternică și spera că atunci cînd întinericul se va lăsa, va putea intra în cort și să găsească niște cartușe.

S-a dus pînă la marginea taberei, unde s-a instalat pe o creangă, de unde putea să observe toate mișcările de jos. Spre marea ei mirare, l-a văzut pe Malbin ieșind din cort, ștergîndu-și sîngele de pe față cu palma, înjurînd de mama focului. Puse cîteva întrebări celor din jur.

Peste cîteva clipe, toți cei din tabără au pornit în căutarea ei, iar cînd Meriem s-a convins că nu a mai rămas nimeni în tabără, a coborît din copac și a alergat spre cort.

A aruncat o privire în cort, dar nu a văzut nici un cartuș, doar într-un colț zăcea o lădiță, în care suedezul își păstra unele lucruri personale și pe care oamenii lui au luat-o cu ei cînd s-au mutat cu tabăra spre vest.

Meriem spera să găsească în această cutie și niște cartușe. A dezlegat imediat sforile cu care era legat capacul și a deschis repede lădița, începînd să caute printre lucruri.

A văzut mai multe hîrtii și hărți și niște tăieturi din ziare, iar pe una dintre aceste tăieturi a văzut fotografia unei fete. Nu a putut citi conținutul rîndurilor din jurul acelei fotografii, pentru că ziarul era vechi, iar literele se șterseseră.

Era fotografia unei fete, al cărei chip mai apărea și pe o altă tăietură de ziar. Unde a mai văzut ea această față?

Deodată și-a dat seama că este ea, așa cum arăta cînd era copil!

De unde provenea această fotografie? Cum a ajuns această tăietură de ziar în mîinile acestui om? Ce scria în acele rînduri șterse?

Atîtea întrebări îi veneau în minte, încît aproape că a uitat de cartușe. Deodată și-a amintit de ce venise și a început să răscolească printre lucruri. Găsi o cutie de cartușe pentru revolver.

Apoi s-a apucat să examineze din nou fotografia din tăietura de ziar. Încercînd să dezlege acest mister, a auzit voci care se apropiau.

Auzi înjurăturile lui Malbin, nu departe de cort. Suedezul se întorcea în tabără. Meriem s-a apropiat de ușa cortului, dar era prea tîrziu.

O mulțime de oameni veneau spre cort, iar Malbin cu vreo trei negri erau la numai zece metri de ea.

Ce era de făcut?

A ascuns fotografia în bluză și a încărcat revolverul, punînd repede cartușele la locul lor, în încărcătorul din patul armei. Oamenii de afară s-au oprit, iar Malbin dădea ordine oamenilor de pază. A avut nevoie de cîteva minute pentru a organiza toate lucrurile, timp în care fata se gîndea la un mod de a scăpa.

Aplecîndu-se, a ridicat foaia de cort și s-a uitat în jur. În spatele cortului nu era nimeni. S-a strecurat afară tocmai cînd suedezul a intrat în cort. Meriem l-a auzind tropăind în cort, în timp ce ea fugea spre marginea taberei. Aici a întors capul, ca să se uite înapoi. Nu a fost văzută de nimeni.

Auzi o exclamație de furie din cort. Malbin a descoperit furtul din cutie și a început să strige la oamenii săi. Aceștia i-au răspuns. Între timp, Meriem a alergat pînă la întăritură care înconjura tabăra și văzu un copac gros, chiar la marginea gardului. Era un copac atît de gros, încît cei care au făcut întăritură, l-au inclus în gardul de apărare din jurul taberei.

Meriem era foarte mulțumită că a găsit acest copac, avînd astfel un mijloc de a ieși de acolo. În același timp, era locul ideal de a-i observa pe oamenii din tabără, fără să fie descoperită. Malbin s-a afundat din nou în junglă, luînd-o spre sud acum. În tabără au rămas doar trei oameni de pază. Meriem a coborît din adăpost și a ocolit gardul, mergînd spre rîu.

Aici erau bărcile pe care cei din tabără le foloseau pentru a traversa în partea cealaltă, sau a-i aduce pe cei care veneau dinspre continent. Locul unde erau trase bărcile era la vederea celor trei santinele, deci o încercare de a lua o barcă ar fi însemnat ca fata să se expună și ar fi fost prinsă cu siguranță. Singura ei speranță era să aștepte pînă se va întuneca, iar atunci putea să acționeze fiind ajutată de întuneric.

A stat o oră pe o creangă a unui copac de unde putea observa întreaga zonă, putînd descoperi orice mișcare. Santinelele erau postate astfel ca orice încercare de luare a unei bărci să fie imediat zădărnicită. În cele din urmă, a apărut și Malbin, care se întorcea din pădure, suflînd din greu, din cauza oboselii. Imediat a alergat spre bărci pentru ale număra. Desigur că s-a gîndit că fata a încercat să fure una dintre ele și să încerce să se întoarcă spre ținutul lui Buana. O expresie de ușurare a apărut pe fața lui, văzînd că nu lipsește nici o ambarcațiune.

A dat din nou ordine pentru întărirea pazei, apoi s-a îmbarcat cu mai mulți oameni, hotărît să traverseze râul pentru a pomi cercetările pe malul celălalt. A lăsat doar o singură barcă pe malul unde era instalată tabăra. Meriem i-a urmărit cu privirea pînă au dispărut după o cotitură a râului. Era în sfîrșit singură! Abia îi venea să-și creadă ochilor de norocul ce a dat peste ea. Nu mai avea nici un rost să aștepte. A coborît din copac, alergînd spre râu. Malbin însă nu a traversat râul. A tras la mal imediat după ce a ocolit cotul râului, dînd ordine oamenilor. A pus și cîteva santinele care puteau vedea dacă cineva se apropia de singura barcă pe care o lăsase ca momeală.

Zîmbea cu o deosebită satisfacție. Nu se îndoia de succesul stratagei sale. Era sigur că fata se va apropia de barcă, avînd intenția să traverseze, mai devreme sau mai tîrziu. Era ferm convins că o va putea

captura în acest fel, dar nu își închipuia că fata ar putea acționa atât de repede, în clipa când s-a uitat să vadă dacă barca era încă trasă la mal. A văzut ceva ce l-a făcut să înjure din nou.

Fata era deja dincolo de jumătatea râului, în barca pe care el a lăsat-o acolo intenționat, ca să o poată prinde. S-a întors imediat la locul unde celelalte două bărci așteptau semnalul lui și le-a poruncit negrilor să vâslească puternic și repede. Bărcile suedezului mergeau cu cea mai mare viteză după vînatul care se părea că le scapă. Fata avea doar foarte puțin pînă să ajungă la mal și se grăbea și ea la rîndul ei.

Meriem avea nevoie de foarte puțin timp pentru a reuși să ajungă la mal și să se adăpostească în junglă. Speranțele ei creșteau văzînd că țărmlul nu mai este departe.

Malbin înjura cumplit și dădea ordine furioase oamenilor, împărțind pumni în dreapta și în stînga. Vedea că fata îi scapă din nou. Distanța dintre urmăritori și Meriem era numai de o sută de metri, cînd barca fetei s-a izbit cu botul de malul râului. Chiar dedesubtul unui copac unde ea se va putea adăposti.

Malbin a strigat la ea să se oprească. Părea că și-a ieșit din minți. Cînd a văzut că nu poate să o ajungă și-a pus pușca la umăr, ochind cu multă atenție asupra făpturii delicate care deja s-a și aruncat pe crengile care îi ofereau un adăpost sigur. Malbin era un țințaș excelent. Nu se putea ca să nu nimerească, pentru că țința era foarte aproape. Și desigur că ar fi nimerit-o, dacă în același moment cu apăsarea pe trăgaci, barca nu ar fi atins un trunchi de copac care înțepenise pe fundul apei, care nu era adîncă în acea parte a râului.

Barca lui Malbin s-a clătinat ușor, iar glontecele a trecut șuierînd deasupra capului fetei. Cu zîmbetul pe buze, a luat-o spre interiorul junglei. După cîteva sute de

metri, a ajuns pînă la un sat părăsit. Acest sat era așezat în mijlocul unei cîmpii. Meriem a coborît din copaci intrînd în acest sat fără locuitori. Vegetația junglei deja a ocupat o parte din sat, iar pe alocuri creșteau copaci chiar din mijlocul fostelor colibe. Era o liniște de mormînt.

Pentru Meriem, acest loc nu era înspăimîntător, dar nu dorea să zăbovească prea mult pe acolo, pentru a putea fi din nou, la adăpostul pădurii. Era bucuroasă că satul era părăsit, cel puțin așa credea ea. Însă din vreo douăzeci de locuri ascunse, perechi de ochi erau îndreptate spre ea, de după fostele uși ale colibelor. Nu și-a dat scama de primejdia din jur și a luat-o drept pe aleea principală a Satului, care era drumul cel mai drept spre junglă.

Cam la vreo doi kilometri mai la răsărit, făcîndu-și cu greu drum prin vegetația deasă a junglei, a apărut un alb, murdar și cu hainele zdrențuite. Mergea pe drumul pe care Meriem și Malbin au luat-o în drumul lor spre tabără.

Auzind detunătura armei lui Malbin s-a oprit. Negrul care îl însoțea s-a oprit și el.

— Sîntem aproape, domnule, zise el, cu o voce care dovedea respect.

Drept răspuns, albul a dat din cap, făcîndu-i semn să își continue drumul. Acesta era Morison Baynes, care nu demult fusese elegantul și delicatul domn Morison Baynes. Pe fața și pe mîini era numai sînge din cauza țepilor din tufele pe care le-a tăiat pentru a-și putea croi un drum.

Hainele erau numai zdrențe, dar sub praful adunat și sub hainele sale mizerabile, era un alt Baynes acum. Era un om mîndru și curajos, iar cel de altă dată, omul saloanelor pline cu parfum, era dat uitării în inima fiecărui bărbat există germenul cavalerismului și al onoarei. Remușcarea pentru fapta sa reprobabilă și

dorința de a se răzbuna și de a îndrepta răul ce îl făcuse l-au transformat în totalitate.

Porni cu negrul în direcția de unde s-a auzit focul de armă. Călăuza sa nu avea armă, pentru că Baynes nu a avut încredere în el la început. Apoi, această armă ar fi devenit o povară pentru bietul băștinaș. Chiar și Morison a fost tentat să arunce de cîteva ori pușca grea, nemaiputînd suporta greutatea ei în dificilul drum spre tabără.

Acum însă erau foarte aproape de ținta călătoriei lor și știind că și negrul dorește să se răzbune i-a dat pușca.

Se gîndea că în cazul unei lupte era suficient dacă el avea doar revolverul pe care el știa să îl mînuiască excelent. Această armă era de încredere în orice confruntare care ar fi avut loc. Mergînd mai departe, a auzit din nou o salvă de împușcături, apoi alta, urmate de strigăte sălbatice. Pe urmă, s-a instalat o tăcere apăsătoare.

Baynes se grăbea din ce în ce mai tare, însă vegetația era foarte deasă. Nu găseau nicicum un drum care să îi scoată la mal. De două ori s-au întors pe același drum pînă au găsit o potecă ce ducea spre rîul Afi. Erau lîngă un sat părăsit și plin de ruine. Pe aleea principală, zăcea un negru cu pieptul străpuns de un glonte. Cei doi s-au oprit, uitîndu-se în toate părțile, dar nu au putut vedea pe nimeni. Au rămas cu urechile ciulite mai multe minute, ascultînd. Deodată au auzit voci și mișcări de vîsle în apă.

Baynes a traversat în fugă satul părăsit și a ajuns malul apei. Negrul se ținea aproape. Au ajuns pe mal și s-au uitat în toate părțile. Au văzut cîteva bărci care se apropiau de malul celălalt. Erau bărcile lui Malbin, pe care negrul le-a recunoscut imediat.

— Ce este de făcut? a întrebat Baynes.

Negrul a dat din cap descurajat. Fără bărci nu se

putea trece, pentru că râul era plin de crocodili. S-au uitat în toate părțile și în cele din urmă au văzut barca cu care scăpase Meriem. Era ascunsă printre copacii de la marginea râului.

Baynes aproape că a scos un strigăt triumfător. Amîndoi au alergat spre barcă, iar Baynes a sărit primii în ea, luînd vîsla cu care a început să vîslească puternic. Peste cîteva secunde erau deja departe de malul de unde porniseră.

Baynes îi urmărea pe ceilalți din bărcile de pe malul opus, care au ajuns la mal. Îl văzu pe Malbin sărind pe mal, dar în același timp a dat cîteva ordine dure, văzînd că o altă barcă vine spre ei. Dar cînd și-a dat seama că în barca ce venea după ei erau doar doi oameni, s-a mai liniștit crezînd că s-a speriat degeaba. Malbin nu îi vedea bine pe cei care stăteau în barca ce venea cu viteză spre el. Vedea că unul dintre ei este un alb, pe care nu îl recunoștea.

Cei doi erau deja la mijlocul râului acum, iar cei din tabără l-au recunoscut pe negrul care le era prieten. Atunci Malbin a presupus cine poate fi albul, cu toate că nu îi venea să-și creadă ochilor. Era imposibil să fie Baynes, însoțit doar de o singură călăuză. Și cu toată îndoiala sa, acesta era adevărul.

Cu toată murdăria de pe el și cu dezordinea îmbrăcăminții lui, îl recunoscuseră pe tînărul englez. Dar și-a dat seama și de ce este împins acest englez să îl întîlnească și de ce acest laș a avut curajul să înfrunte toate primejdiile, ca să vină pînă la el. Desigur venea să îi ceară socoteală și să se răzbune. Era de necrezut, dar era singura explicație. A ridicat din umeri.

— Ei și? a zis. Oare nu au mai venit și alți albi să îmi ceară socoteală, din motive asemănătoare. În timpul vieții mele și eu tot în viață am rămas?

A luat o pușcă și a așteptat. Barca era destul de

aproape ca să poată discuta. A strigat către cei doi:

— Ce vreți? Pe cine căutați?

Zicînd acestea a ridicat amenințător carabina Morison Baynes a sărit în picioare furios.

— Pe tine, nemernicule! a strigat el, trăgînd asupra suedezului, în același timp cu acesta.

Nu s-a împrăștiat bine ecoul celor două detunături că Malbin s-a prăbușit la pămînt, ducîndu-și mîna la piept. A căzut mai întîi în genunchi, apoi s-a întins pe pămînt cît era de lung. La rîndul lui, Baynes s-a prăbușit pe fundul bărcii, cu fața în sus. Negrul care vîslea lîngă el. Nu știa ce să facă.

Dacă Malbin era mort putea merge fără frică la ai lui. Dar dacă suedezul este numai rănit, era mai bine să se întoarcă pe malul opus. A ezitat puțin, menținînd barca la mijlocul apei. A început să aibă un mare respect pentru acest alb cu care era în barcă și îi înțelegea suferința

S-a uitat la corpul lui și a văzut că mai mișcă. Deci trăia încă. S-a apropiat de rănit încercînd să vadă unde era atins. În același moment, de pe mal s-a auzit o detunătură și negrul căzu în rîu cu fruntea lovită de un glonte.

Baynes și-a revenit și l-a văzut pe Malbin rezemat în coate și ochindu-l cu carabina. Instinctiv, englezul s-a aplecat, tocmai cînd un glonte i-a trecut șuierînd deasupra capului. Malbin era grav rănit și mîna îi tremura neputînd ochi precis. Baynes s-a întors cu greu pe o parte, luînd revolverul cu mîna dreaptă, ridicîndu-se pe marginea bărcii. Ochi însă cu foarte multă atenție. A tras și o flacără albastră a ieșit pe țeava armei. Pe mal, corpul uriaș al lui Malbin s-a zguduit de lovitura precisă a unui alt glonte. Dar încă nu era mort. Și-a ridicat din nou capul, ochi și trase. Glonțul a lovit parapetul bărcii, foarte aproape de fața lui Morison. Baynes a tras din nou, în

timp ce barca era dusă de curent. Malbin i-a răspuns cu încă un glonte. Amîndoi au continuat această luptă surdă, pînă cînd barca a dispărut după un colț al rîului.

CAPITOLUL XXIV - Fotografia misterioasă

Meriem a străbătut mai bine de jumătate din drumul care trecea prin satul pustiu, cînd vreo douăzeci de negri îmbrăcați în haine arabe, au sărit asupra ei. S-a întors să fugă. Dar era prea tîrziu, pentru că a fost prinsă.

Ochii ei au zărit imediat un bătrîn înalt, cu priviri încruntate, care se uita furios la ea. Subit, a fost cuprinsă de groaza teribilă din copilărie. Tremura în fața acestui bătrîn îngrozitor, așa cum stă ucigașul înaintea judecătorului, așteptînd condamnarea la moarte. Șeicul a recunoscut-o și el. Bătrînul arab era însă același.

Nici anii și nici îmbrăcămintea nu l-au schimbat pentru a nu fi recunoscut, de către cineva care l-a cunoscut foarte bine.

— Te-ai întors la ai tăi? scrîșni el din dinți. Vii din nou după hrană și adăpost?

— Dă-mi drumul! a strigat fata. Nu îți cer nimic, decît să mă lași să plec înapoi la marele Buana.

— La marele Buana? Urlă șeicul, scoțînd niște înjurături cumplite împotriva albului, pe care contrabandiștii din junglă îl urau tot atît de mult, pe cît se temeau de el.

Apoi a continuat:

— Vrei să te întorci la marele Buana, da? Deci acolo ai stat, de cînd ai fugit de la mine? Dar de peste apă, cine te urmărește? Tot Buana?

— Nu, ci suedezul pe care l-ai gonit odată din satul

tău, împreună cu asociatul lui, cînd au venit să mă fure.

Ochii șeicului scoteau scînteii. Și-a chemat oamenii, cărora le-a poruncit să se apropie de mal, dar să se ascundă bine. Dorea să îl ucidă pe suedez. Malbin a coborît din barcă și s-a mirat văzîndu-l pe șeic în mijlocul satului pe care îl știa părăsit. L-a recunoscut imediat pe bătrînul arab.

Nu a avut nevoie decît de o singură privire pentru a înțelege situația. S-a întors și i-a chemat pe ceilalți să se adune și să traverseze în grabă râul. Oamenii șeicului au ajuns prea tîrziu. A început un duel de focuri de pușcă, în urma căruia unul dintre oamenii a fost omorît. Ceilalți l-au dezbrăcat și i-au luat toate lucrurile. Acesta era negrul mort pe care Baynes l-a văzut în satul părăsit.

Șeicul și-a strîns oamenii și împreună cu prizoniera legată de mîini, au pornit spre sud. Unul dintre oamenii lui a văzut-o pe Meriem în timp ce aceasta traversa râul în grabă și i-a atras atenția șeicului. Era foarte ciudat să vezi o femeie tînră și albă în inima Africii. Mai ales că fata era singură.

Bătrînul arab și-a ascuns oamenii pe mal ca să o poată captura cînd iese la mal. În creierul lui a și încolțit ideea unei recompense pentru o femeie albă, indiferent cine ar fi fost aceasta. Erau niște bani cîștigați foarte ușor, iar banii nu mai veneau atît de repede, de cînd Buana a limitat uciderea fără rost a elefanților, doar pentru a li se smulge colții. Traficanții de fildeș au avut mult de suferit de pe urma acestei măsuri de protejare a speciei acestor minunate animale. După ce fata a căzut în cursa pe care șeicul arab i-a întins-o, bucuria a fost și mai mare cînd a recunoscut în această femeie albă pe fetița pe care a maltratată-o și a brutalizat-o atîția ani.

Nu a pierdut timpul cu restabilirea relațiilor tată-fiică, care au existat între ei în trecut. La primul prilej i-a tras o palmă puternică peste obraz. A obligat-o să

meargă pe jos în loc să-i fi dat un cal, deși avea cai care nu aveau călăreți. Părea că este încântat când descoperea noi metode de tortură și de umilire. Meriem nu a văzut pe nici unul dintre oamenii șeicului să-și fi manifestat simpatia față de ea, sau să fi încercat să o ajute sau să o apere. În cele din urmă, după două zile de marș, au ajuns în niște locuri, care le erau foarte cunoscute, încă din copilărie. Prima persoană pe care a văzut-o, a fost știrba și urîta Mabunu, fosta ei dădacă negresă. Parcă nu ar fi trecut atîția ani, de cînd fugise de acolo. Totul era ca într-un vis. Dacă nu ar fi fost îmbrăcată în hainele ei modeme și nu ar fi crescut atît de mult, s-ar fi putut crede că nu s-a întîmplat nimic cu ea.

Meriem simțea că anii pe care i-a petrecut în afara acestui sat, sînt pur și simplu, un vis în ceață. Cîțiva locuitori ai satului au început să o examineze și s-au distrat pe seama acestei fete, îmbrăcate atît de ciudat. Mulți dintre ei își aminteau de ea, pe cînd era doar o fetiță. Mabunu se părea că se bucură de venirea fetei, rînjind cu gura ei știrbă. Meriem era însă sigură că negresa se gîndea la noi metode de a o umili și de a-și bate joc de ea.

Printre arabii pe care ea nu îi cunoștea, era un tînăr înalt, de vreo douăzeci de ani. Spre deosebire de ceilalți, acest tînăr s-a uitat la ea cu o admirație evidentă. Văzînd privirea tînărului, șeicul l-a gonit imediat de acolo. După ce toată lumea a fost mulțumită că li s-a permis să o admire pe Meriem, peste sat s-a așternut liniștea obișnuită a satelor africane.

Ca și înainte de evadarea ei, gardul din jurul satului era înalt și puternic, iar cele două porți erau foarte bine păzite. Dar ca și în trecut, fetei nu îi plăcea compania arabilor și nici a negrilor. De parcă nu ar fi crescut deloc și ar fi rămas o simplă fată dintr-un sat arab, s-a refugiat într-un colț al așezării, unde se juca deseori cu Geeka,

scumpa ei păpușă. În acel loc, fusese un copac înalt și falnic, dar care acum a dispărut. Meriem a înțeles de ce nu mai era acel copac acolo.

În acel loc a coborât Korak și l-a trântit pe șeic la pământ, în ziua când nu a mai putut îndura bătaia pe care bătrînul arab i-o administra sărmanei Meriem fără nici un motiv. Pe lângă gardul de apărare erau tufe dese, așa că Meriem s-a hotărît să se așeze la umbra uneia. Inima ei s-a mai încălzit aducîndu-și aminte de Korak și de acei ani mulți în care au stat împreună. Se gîndea la grija pe care o manifestase tînărul sălbatic alb.

De cîte ori nu a apărut-o el, ca un frate mai mare. De luni de zile nu s-a mai gîndit la Korak. Atît de mult ca și în această zi. I se părea că acea ființă îi este cea mai apropiată și cea mai scumpă. Se întreba de ce oare în inima ei el nu a mai avut același loc pe care l-ar fi meritat pe deplin, pentru cîte a făcut pentru ea. Se întreba dacă îl iubea pe acest tînăr englez, cu o comportare atît de ireproșabilă. Își amintea de povestirile acestuia despre viața din marile orașe ale Europei și de minunatele lui fapte prin acele locuri necunoscute ei.

Se gîndea că și ea ar fi fost admirată în mijlocul înaltei societăți din diverse capitale, participînd la recepții și serate, unde dansau atîția oameni. Se gîndea că o astfel de viață ar fi dus alături de Morison Baynes. Erau vise frumoase, dar peste aceste imagini încîntătoare se suprapunea figura curajoasă a lui Korak, pe jumătate gol, înfruntînd pericolele junglei. Și-a pus mîna pe piept pentru a-și înăbuși un suspin. Simți ceva, care era sub bluză și a scos imediat tăietura de ziar. A început să examineze fotografia cu mai multă atenție. Era sigură că este ea. A studiat fiecare amănunt și a văzut dantela rochiței ei vechi și un lanț cu un medalion. A ridicat din sprîncene. Ce amintiri i-au deșteptat aceste amănunte!

Oare era ea o fetiță arabă, fiica șeicului acesta rău? Era cu neputință! Totuși medalionul spunea adevărul. Meriem îl cunoștea. Era o dovadă incontestabilă. Văzuse oare ea acest medalion și chiar fusese la gîtul ei? Care este taina trecutului ei?

Așa cum stătea privind la fotografie, cineva s-a apropiat de ea. Cu un gest de vinovăție a ascuns fotografia în bluză. O mîină s-a așezat blînd pe umărul ei. Meriem a

crezut că este șeicul și aștepta această mîină să o lovească fără milă. Dar nu a venit nici o lovitură. Uitîndu-se înapoi, l-a privit în ochi pe Abdul Kaimac, arabul cel tînăr care a admirat-o la venirea ei în sat.

— Am văzut la ce te uita. Este fotografia ta, cînd erai foarte mică. Îmi dai voie să mă uit și eu?

Meriem nu s-a împotrivit. Tînărul a continuat:

— Ți-o dau înapoi, a asigurat-o el. Am auzit de tine și știu că nu îl iubești pe șeic. Nici eu nu îl iubesc, așa că poți fi sigură că nu te voi trăda. Te rog, dă-mi voie să văd și eu fotografia!

Era greu să fii fără prieteni, printre dușmani atît de cruzi, iar Meriem s-a agățat de acest pai pe care îl întindea Abdul Kaimac. Poate acesta era prietenul de care va avea nevoie. Oricum, tînărul văzuse fotografia și dacă nu i-ar fi arătat prietenie, ar fi trădat-o șeicului. Dacă îi satisfăcea cererea, poate ar fi cîștigat un prieten sincer. Abdul Kaimac a examinat fotografia cu multă atenție, trăsătură după trăsătură, uitîndu-se cînd la față, cînd la tăietura din ziar. A dat din cap afirmativ.

— Da, a spus el, ești tu, dar cum de apari tu în ziar? Cum se face că fata unui șeic arab este îmbrăcată în haine de necredincios?

Meriem a ridicat mirată din sprîncene. Nu văzuse niciodată această fotografie, pînă a găsit-o în cortul lui Malbin. Abdul Kaimac s-a mirat și el. A întors fotografia

pe dos și a citit pe tăietura din ziar cîteva cuvinte. A rămas uimit! Știa să citească în franceză, cu greu, dar înțelegea în mare parte. A fost la Paris, unde a stat vreo șase luni, cu o trupă de dansuri arabe, care dădea reprezentații. În timpul liber a învățat limba țării, cîteva obiceiuri și mai toate viciile vieții în Franța. Se folosi acum de ce învățase și citi cu greutate cele cîteva propoziții.

Cînd a terminat nu mai era atît de mirat, iar din ochii deschiși de uimire nu au rămas decît două dungi subțiri.

— Ai citit ce scrie aici? a întrebat el.

— Este în franceză și nu știu să citesc în această limbă.

Abdul Kaimac a rămas cîteva clipe tăcut, uitîndu-se la fată. Era foarte frumoasă. El o dorea, ca și ceilalți bărbați care o vedeau. O idee a încolțit în mintea lui. A căzut în genunchi. În mintea lui era un gînd care ar fi putut deveni realitate, dacă fata ar fi fost ținută în necunoștință de cauză privind conținutul acelei tăieturi de ziar, dar care și-a fi pierdut orice valoare, dacă Meriem afla conținutul ei.

— Meriem, a șoptit el. Pînă azi, ochii mei nu te-au văzut niciodată. Azi însă au spus inimii mele să ți se supună. Știu că nu mă cunoști, dar te rog ai încredere în mine. Te pot ajuta.

Încurajat de tăcerea fetei, a continuat:

— Știu că îl urăști pe șeic, dar și eu îl urăsc. Dă-mi voie să te duc de aici. Vino cu mine în pustiul cel mare, unde tatăl meu este un șeic mai puternic decît tatăl tău. Vrei să vii?

Meriem nu a răspuns. Îi venea greu ca să îl refuze pe acest om, singurul care s-a oferit să îi ofere protecție și prietenie. Dar nu avea nevoie de dragostea lui.

Înșelat de tăcerea fetei, tînărul arab a prins-o de mînă, vrînd să o îmbrățișeze. Ea însă s-a împotrivit, vrînd

să scape.

— Nu te iubesc! I-a strigat Meriem. Te rog, nu mă face să te urăsc. Dar ești singurul care mi-a arătat prietenie și aş vrea să țin la tine, dar nu pot să te iubesc.

Abdul Kaimac s-a ridicat în picioare.

— Poate că vei începe să mă iubești mai târziu, a zis el. Te voi lua cu mine, indiferent ce crezi despre mine. Știu că îl urăști pe șeic, așa că nu îi vei spune nimic, pentru că atunci îi spun și eu de fotografie. Îl urăsc pe șeic de...

— Ce? Îl urăști pe șeic? se auzi în spatele lor o voce dușmănoasă.

Amândoi s-au întors și l-au văzut pe șeic, stînd amenințător în spatele lor. Abdul Kaimac ținea fotografia în mînă. A ascuns-o imediat într-un buzunar al hainei.

— Da, răspunse el, îl urăsc pe șeic!

Și zicînd acestea, s-a repezit asupra bătrînului, pe care l-a trîntit la pămînt dintr-o lovitură, apoi străbătu în fugă întreg satul, către locul unde își ținea calul. Acesta era legat de un par, cu șeaua pregătită, pentru că tînărul arab voise să plece la vînătoare, cînd a apărut fata cea străină. A sărit pe cal și l-a îndemnat din pîteni. Șeicul era amețit de lovitura pe care a primit-o. S-a sculat însă repede și a început să strige la oamenii lui ca să îl oprească pe călăreț.

Vreo douăzeci de negri au sărit înaintea călărețului, dar au fost dați la o parte de puterea calului și a călărețului care se îndreptau spre poartă. Aici tînărul arab nu mai avea nici o scăpare, pentru că doi negri erau postați acolo, care tocmai închideau porțile. Fugarul a dus arma la ochi.

A dat drumul la frîu și a tras de două ori. Amîndouă santinelele au căzut la pămînt. Cu un strigăt sălbatic de bucurie, învîrtindu-și arma deasupra capului, s-a întors în șă și a rîs, uitîndu-se batjocoritor la urmăritorii săi. Ieși în

galop din satul șeicului și a fost înghițit de junglă.

Cu spume la gură, șeicul a dat ordin ca arabul să fie urmărit, apoi s-a întors spre Meriem, care rămăsese lângă gard.

— Fotografia! a strigat el. Despre ce fotografie vorbea cîinele acela? Dă-mi fotografia!

— A luat-o cu el, a răspuns Meriem

— Ce fotografie era? a întrebat șeicul.

Văzînd că fata nu răspunde, a prins-o fără milă de păr, ridicînd-o în picioare. Era foarte furios.

— A cui fotografie era? a întrebat din nou.

— A mea, a răspuns Meriem, cînd eram mică. Am furat-o de la Malbin. Avea și ceva scris pe spate.

Șeicul era alb de mînie.

— Și ce scria acolo? a întrebat el cu o voce joasă, de abia putea să fie auzit.

— Nu știu, a zis Meriem. Scria în franceză și eu nu știu să citesc în această limbă.

Șeicul a răsuflat ușurat. A început să zîmbească. I-a atras însă atenția să nu mai vorbească cu nimeni, decît cu el sau cu Mabunu. În acest timp, Abdul Kaimac călărea cu viteza fulgerului spre nord, spre drumul caravanelor.

După ce barca a dispărut din raza vizuală și din bătaia armei lui Malbin, Morison a căzut pe fundul bărcii, unde a zăcut ore întregi, aproape în nesimțire. Se făcuse noapte, înainte ca el să își fi venit în fire complet. Chiar și după ce și-a mai revenit, a rămas întins cîteva ore, uitîndu-se la stele și căutînd să își amintească unde se află și de ce se leagănă atît de tare patul în care se găsea. Nu știa cum de sînt atîtea stele în camera lui. Credea că visează, dar cînd a încercat să se miște, ca să se scuture și să se trezească, rănile primite i-au amintit toate evenimentele prin care a trecut și cum de a ajuns aici.

Și-a dat imediat seama că plutea în josul unui râu din Africa, într-o barcă indigenă, singur și rănit. S-a ridicat cu multă greutate, pînă a putut să se rezeme de parapet. A observat că rana nu îl doare chiar atît de tare și se poate mișca destul de bine. S-a pipăit peste tot și a văzut că nu îi curge sînge din nici o rană.

Probabil că gloanțele au intrat în mușchi și nu au atins nici o arteră sau organ vital. Dacă ar fi avut dureri mari sau pierderi masive de sînge cu siguranță că nu ar fi supraviețuit decît cîteva zile. Pierderea sîngelui l-ar fi slăbit foarte mult, iar împreună cu imposibilitatea de a se hrăni, moartea ar fi fost inevitabilă. De la propriile sale necazuri, gîndurile i-au trecut la Meriem. Credea că ea este cu suedezul, fiind captivă în tabăra acestuia.

Oare ce i s-a întîmplat? Chiar dacă Hanson a murit în urma rănilor provocate de gloanțele trase de Morison, oare soarta fetei s-ar fi îmbunătățit? Ea va rămîne în mîinile unor ticăloși la fel de mari ca și suedezul, la fel de brutali și de sălbatici. Și-a ascuns fața în mîini și s-a legănat la dreapta și la stîngă, gîndindu-se la trista soartă a fetei. Cu poftele lui nesăbuite, a smuls-o pe această creatură nevinovată de sub protecția celor care o iubeau și a aruncat-o în ghearele unui ticălos și a bandei lui de criminali.

Iar el și-a dat seama de gravitatea faptelor sale prea tîrziu. Prea tîrziu și-a dat seama, că deasupra poftelor și pasiunilor sale, era dragostea care ardea în inima sa pentru fata pe care a nenorocit-o. Nu mai avea decît gîndul de a o salva, chiar cu prețul vieții. A căutat vîsla. Dar aceasta a dispărut. S-a întors și a privit spre mal. Nu prea departe de el vedea jungla, dar aceasta nu i-a mai inspirat aceeași teamă, pe care a simțit-o în primele zile ale vizitei sale în Africa.

Nici nu s-a mirat de această schimbare care s-a petrecut în el, pentru că era preocupat de soarta fetei cu

mult mai mult decît de propria sa persoană. S-a ridicat în genunchi și aplecîndu-se peste marginea bărcii, a început să vîslească puternic cu brațele. Deși această activitate îl obosea, a continuat să vîslească mai multe ore, pînă a putut ajunge la mal. Morison a auzit urlatul unui leu, care probabil că îl urmărea cum se apropie de mal. Și-a tras carabina lîngă el, dar nu a încetat să vîslească.

După cîteva minute, care i s-au părut o eternitate, a simțit că barca se freacă de pămîntul și de crengile de pe mal. Întinse mîna spre o creangă trăgînd barca spre pămînt.

Leul a urlat din nou, dar de data aceasta foarte aproape și Baynes s-a întrebat dacă marea felină nu l-a urmărit de la început, de cînd a început să vină spre mal. A încercat rezistența unei crengi mai groase. Se părea că este în stare să susțină greutatea a zece oameni. Și-a pus cureaua carabinei după umăr și s-a ridicat pentru a se trage sus pe creangă. A întins mîinile, încercînd să prindă creanga mai bine pentru a se putea ridica. Trebuia să acționeze repede, altminteri barca mergea mai departe, trebuind să găsească un alt loc de acostare. S-a agățat de creangă, iar barca a trecut pe sub el, pierzîndu-se în întunericul nopții.

Durerile rănilor îl împiedicau să se tragă mai sus. Dar nu avea o altă alternativă. Dacă nu se suia pe creanga trebuia să-și dea drumul în apă. A încercat să își ridice un picior peste creangă, dar era prea slăbit pentru așa o performanță. A rămas atîrnat, simțind cum îl părăsesc puterile. Își dădea seama că trebuie să facă un efort, altminteri va fi prea tîrziu. Leul a urlat foarte aproape de el.

Baynes s-a uitat înspre mal. Văzu două puncte luminoase, la o foarte mică distanță. Leul stătea lîngă el și îl aștepta.

— Foarte bine, își zise Morison în gând. Lasă-l să aștepte! Leii nu se pot urca în copaci, iar dacă reușesc să mă trag pînă pe creanga aceasta, voi fi în siguranță.

Picioarele tînarului englez erau chiar deasupra apei, cu mult mai jos decît își putea închipui. Din cauza întunericului nu putea aprecia foarte bine distanțele. După cîteva minute de efort, s-a odihnit puțin și a auzit o ușoară mișcare prin apă. Știa bine ce era, pentru că a auzit două falei puternice făcînd un zgomot înspăimîntător.

— La naiba. Crocodilul acesta blestemat era să mă înhațe!

A încercat din nou să se tragă sus, de data aceasta adunîndu-și toate forțele. Nu reuși nici acum. Toate speranțele se pare că l-au părăsit, iar puterea pe care o mai avea slăbea vizibil. Simțea cum degetele îi obosesc și încep să îi alunece.

Moartea îl aștepta jos, doar la cîtiva zeci de centimetri, cu fălcile deschise. Auzi deasupra lui un foșnet de frunze, iar creanga pe care era agățat s-a aplecat ușor, de parcă cineva s-ar fi urcat pe ea. Trebuie să fi fost cineva mai greu, pentru că creanga continua să se îndoaie. Baynes se ținea însă agățat puternic și nu dorea să devină nici prada celor de jos care îl așteptau să cadă drept în gura lor și nici victima oricărui animal care venea acum spre el pe creangă.

Simți că cineva îl calcă pe degete cu niște picioare moi și îl prinde de mîini. Peste cîteva clipe era tras în sus, în deplina siguranță oferită de copacul uriaș și stufos.

CAPITOLUL XXV - Un final neașteptat

Legănându-se pe spinarea lui Tantor sau rătăcind singur prin junglă, Korak mergea încet spre vest și spre sud. Făcea doar câțiva kilometri pe zi, pentru că avea întreaga sa viață înaintea și nu avea un loc exact unde trebuia să ajungă.

Putea merge cu mult mai repede, dar știa că astfel se depărtează de Meriem a lui, care îi era din ce în ce mai apropiată în suflet. Găsi urmele caravanei șeicului, care mergea în josul râului. Meriem era deja prinsă de arabii care mergeau în direcția satului lor. Korak știa că pe acolo au trecut arabi din satul de unde a răpit-o pe Meriem, dar nu dorea să îi întâlnească, pentru că nu voia să fie văzut de oameni. Acești oameni, indiferent de rasă sau culoarea pielii, i-a provocat numai necazuri și amărăciune.

S-a apropiat de râu cu gândul să prindă pești. S-a avântat în apă, pescuind cu mâna, mîncîndu-și prada crudă. Noaptea s-a lăsat și s-a culcat pe una dintre numeroasele crengi ale unui copac stufos. Peste câteva minute deja dormea adînc. După câteva ore, a fost deșteptat de Numa, care urla chiar sub copacul unde și-a găsit el culcuș. Supărat că a fost trezit, era cît pe aici să strige la felina aceasta obraznică.

Dar atenția i-a fost atrasă de altceva. Cineva mai era în copac! A stat un moment să asculte. Era sigur că cineva de jos încerca să se cațere. Peste câteva clipe a auzit și zgomotul fălcilor unui crocodil. Auzi o voce zicînd încet:

— La naiba! Crocodilul acesta blestemat era să mă

înhațe!

Vocea îi era foarte cunoscută. S-a uitat în jos spre cel care vorbise. La lumina slabă a lunii, care se reflecta în rîu, văzu silueta unui om care se ținea agățat de o creangă de jos. Coborî în tăcere, așa cum știa el să umble și simți sub talpă degetele unui om. S-a aplecat și l-a tras lîngă el.

Omul a început să se zbată și să îl lovească, dar tînărul sălbatic nu a dat atenție acestor lovituri, așa cum Tantor nu ar băga de seamă înțepătura unei furnici. L-a luat pe acest bărbat și l-a dus mai sus, așezîndu-l pe o creangă. A încercat să îi găsească o poziție mai comodă și mai odihnitoare. Numa urla furios că scăpase prada. Korak a urlat și el în limba maimuțelor antropoide numindu-l în toate felurile: monstru cu ochi verzi, mîncător de cadavre, frate cu Dangi, hiena și alte epitete alese din bogatul vocabular de insulte al junglei.

La auzul acestor sunete, Morison a fost convins că a fost capturat de o gorilă. Întinse mîna spre tocul revolverului, cînd o voce i s-a adresat într-o engleză perfectă:

— Cine ești dumneata?

Baynes a tresărit așa de violent, încît era cît pe aici să cadă din copac.

— Dumnezeu, dar ești om?

— Dar ce ai crezut că sînt?

— O gorilă, răspunse Baynes sincer.

Korak a rîs cu multă poftă. A repetat întrebarea:

— Cine ești. Deci?

— Sînt un englez și mă numesc Baynes Morison. Dar aș putea ști cine ești dumneata? s-a interesat Morison.

— Mi se spune „Omorîtorul”, răspunse Korak, dîndu-i englezului traducerea numelui său pe care îl primise de la Akut.

Urmă o pauză, în care Morison a încercat să

pătrundă întunericul cu privirea, pentru a-și putea da seama de trăsăturile ciudatei ființe care l-a ridicat în copac.

— Nu ești dumneata același bărbat care a sărutat o fată la marginea cîmpiei celei mari de la răsărit, cînd v-a atacat leul?

— Da, a răspuns Baynes.

— Și ce faci acum, tocmai aici?

— Fala a fost furată. Mă duceam să o salvez.

— Furată?

Acest cuvînt a izbucnit din gura lui Korak ca un glonte dintr-o armă.

— Cine a furat-o?

— Un comerciant suedez, Hanson, a spus Baynes.

Englezul îi povesti lui Korak tot ce s-a întîmplat din

Momentul în care s-a dus în tabăra lui Hanson. Pînă să termine întreaga poveste s-a crăpat de ziuă. Korak l-a instalat cît mai comod posibil în copac și i-a adus fructe și apă de băut. Pe urmă și-a luat rămas bun.

— Mă duc în tabăra suedezului, a spus Korak. Îți aduc fata aici.

— Merg și eu, a insistat Baynes. Este de datoria mea să fac asta, pentru că îmi va fi soție.

Tînărul sălbatic a tresărit.

— Ești rănit și nu poți umbla. Eu pot să mă deplasez foarte repede.

— Du-te atunci, se învoi Baynes, dar te voi urma. Este dreptul și datoria mea.

— Cum vrei, a mai zis Korak, dînd din umeri.

În mintea lui își spunea că dacă acest om are intenția să se sinucidă nu are decît. L-ar fi omorît și el, cu mult timp înainte, dar nu o făcuse pentru că știa că este omul iubit de Meriem. Dacă ea îl iubește pe acest bărbat, el, Korak îl va apăra. Totuși nu îl putea opri ca să îl urmeze, dar s-a simțit dator să îl sfătuiască să renunțe,

cunoscînd primejdiile din junglă. Korak a pornit imediat spre nord, iar după el, șchiopătînd și cu mare greutate, venea Baynes, obosit și rănit.

Korak a ajuns foarte repede pe malul opus taberei lui Malbin, înainte ca Morison să fi făcut vreo trei sau patru kilometri. Era tîrziu și englezul se tîra încet, silit să se oprească foarte des pentru a se odihni. Deodată a auzit ropotul unor copite. Era un călăreț care venea în galop. S-a aruncat instinctiv într-un tufiș și a văzut trecînd pe lîngă el, cu mare viteză, pe un arab îmbrăcat în alb. Baynes nu l-a strigat și nici nu a dorit să fie observat. Auzise tot felul de povești în legătură cu arabii care vin atît de departe în sud, dar aflase și că nu se putea aștepta la prietenie din partea acestora, așa cum nu putea să fie prieten cu o panteră sau cu o viperă. După ce Abdul Kaimac s-a pierdut în zare, spre nord, Baynes și-a reluat drumul său anevoios. Dar peste o jumătate de oră a auzit ropotul unei întregi armate de călăreți. A încercat să se adăpostească, dar cum tocmai atunci trecea printr-o cîmpie, nu a putut să se ascundă prea bine. A început să alerge, dar fuga lui era extrem de înceată, încît abia a ajuns la marginea pădurii, că o bandă de călăreți arabi și-a făcut apariția în spatele lui.

Arabii cum îl văzură, i-au strigat ceva în limba lor, pe care Baynes nu o înțelegea. Călăreții l-au înconjurat furioși. Baynes nu înțelegea întrebările lor și le-a spus ceva în engleză, dar călăreții nu au înțeles ce voia să spună acest străin. Pierzîndu-și răbdarea, conducătorul lor a dat ordin celorlalți să îl prindă și să îl dezarmeze.

Baynes a fost așezat în spatele unuia dintre călăreți, fiind imediat înconjurat de doi arabi, care nu l-au mai scăpat din ochi. Aceștia s-au întors spre sat, iar ceilalți au continuat urmărirea lui Abdul Kaimac.

Korak, ajungînd la malul rîului se uita spre tabăra suedezului, neștiind cum să traverseze apa. Dincolo,

oamenii umblau în jurul unor colibe, dar albul de care i-a povestit Baynes nu se vedea nicăieri. Korak nu cunoștea adevărata identitate a lui Malbin.

Dar cum putea trece râul? Nici chiar el nu ar fi trecut înot prin acel râu periculos, a cărei traversare însemna moarte sigură. A stat un moment pe gînduri, după care s-a răsucit pe călcîie și a pornit-o spre pădure. A început să scoată țipete stridente și ascuțite. Din cînd în cînd se oprea să asculte, de parcă ar fi așteptat un răspuns la chemările sale. Pornea din cînd în cînd spre interior scoțînd aceleași sunete de chemare. În cele din urmă, așteptarea sa a fost răsplătită de sunetul pe care îl aștepta să îl audă. Sunetul era produs de trompa unui elefant gigantic. Peste cîteva minute, a apărut Tantor, stînd cu trompa în vînt și dînd din urechile sale mari.

— Repede, Tantor! L-a îndemnat Korak, după ce enormul pachiderm l-a ridicat de pe pămînt și l-a așezat pe gîtul său lat.

Așezîndu-se comod pe acest animal credincios, Korak a început să îl îndemne lovindu-l peste gît, în dreapta și în stînga, de parcă ar fi dat pinteni unui cal.

— Repede! Repede! îi striga „Omorîtorul”.

Au ajuns cam la doi kilometri mai la nord-vest de tabără, unde era un vad de trecere, pe care elefanții îl foloseau foarte des pentru a trece dincolo. Fără să se oprească, Korak și-a condus animalul înspre nu. Tantor a trecut ușor și repede vadul, ținîndu-și trompa pregătită de apărare. Un crocodil rătăcit a încercat să se apropie de ei, însă Tantor l-a prins cu trompa sa puternică și l-a aruncat cu cincizeci de metri mai încolo. Korak ședea comod pe spatele acestui animal, iar în timpul traversării nici măcar nu s-a udat. Au luat-o apoi spre sud, înlăturînd orice obstacol prin puterea uriașă a animalului.

Jungla era însă foarte deasă așa că deseori Korak a trebuit să sară de pe spinarea elefantului, pentru a se

urca în copaci. Se ferea pentru a nu fi trântit la pământ.

Au ajuns în cele din urmă la marginea luminișului în care se găsea tabăra suedezului, dar nu s-au oprit deloc.

Tabăra era înconjurată de un gard, dar celor doi nu le-a părut că nu văd nici o poartă de intrare. La o comandă a lui Korak, Tantor și-a ridicat trompa și a lovit gardul taberei, care a căzut de parcă era făcut din bețe de chibrituri.

Au intrat în tabără, fără să le pese că în drumul lor au strivit și o colibă. Băștinașii care ședeau în jurul colibelor și-au ridicat capetele și au luat-o la fugă, urlând de groază.

Au dat fuga spre nu, unde nu era nici o întăritură.

Tantor s-a luat după ei. Acest animal ura oamenii și credea că aceștia sînt vînători care au venit după fildeș. Korak l-a mai temperat, conducîndu-l spre cortul din mijlocul așezării, unde credea că se află Meriem.

Acolo însă l-a văzut pe Malbin, zăcînd într-un hamac, în fața cortului. Era rănit grav și a pierdut mult sînge. Arăta palid și foarte slăbit. Auzind țipetele oamenilor săi, și-a ridicat capul. După cort a apărut un elefant enorm. Negrul care îi era ordonanță și care nu prea îl avea la inimă pe acest stăpîn crud, a dat un țipăt și a fugit îngrozit.

Malbin a rămas singur, fără nici un ajutor sau sprijin. Elefantul s-a oprit la cîțiva pași de hamac, unde Malbin ședea ghemuit, gemînd de durere și frică. Era prea slăbit să se dea jos și să fugă. Nu avea altă alternativă decît să stea în hamac, uitîndu-se cu groază la elefant, așteptîndu-și moartea. Spre marea lui uimire, un alb a alunecat de pe gîtul animalului, iar Malbin l-a recunoscut pe războinicul, care i-a ajutat pe babuini împotriva lui și îl eliberase pe regele lor din cursa pe care o pusese împreună cu Jensen. Malbin s-a ghemuit și mai mult în fundul hamacului său.

— Unde este fata? a întrebat Korak în engleză.

— Care fată? a întrebat la rîndul lui Malbin. Nu este nici o fată aici, în afară de femeile oamenilor mei. Poate vrei pe una dintre ele?

— Fata cea albă, îl lămuri Korak. Să nu mă minți. Ai ademenit-o de la familia unde locuia. Ai ascuns-o. Unde este?

— Nu am amăgit-o eu, a strigat Malbin, ci englezul care m-a tocmit să o fur. El dorea să o ducă la Londra, iar ea venea de bună voie. Pe englez îl cheamă Baynes. Du-te la el, dacă vrei să știi unde este fata!

— De la el vin acum, zise Korak. El m-a trimis la tine. Fata nu este cu el. Acum, încetează cu minciunile și spune adevărul. Unde este fata?

S-a apropiat amenințător de suedez. Malbin s-a făcut ghem, văzîndu-l pe tînărul sălbatic atît de furios.

— Stai puțin, a strigat el. Nu mă atinge, pentru că îți spun tot.

A început să vorbească cu răsuflarea întretăiată:

— Fata a fost aici, dar Baynes a fost acela care a ademenit-o să plece de la familia cu care stătea. I-a promis că o ia de soție. El nu știe unde este fata, dar eu știu și mai știu că o mare răsplată îl așteaptă pe cel care o va duce la părinții ei. Eu doar răsplata aceea o doream.

S-a oprit ca să își tragă răsuflarea. Apoi a spus:

— Fata mi-a scăpat și a traversat rîul cu una dintre bărcile mele. Eu am urmărit-o, dar naiba știe cum de a apărut șeicul acela arab care a prins-o. Pe mine m-a atacat și m-a gonit de pe malul opus. Apoi a venit Baynes ăsta, a continuat suedezul, furios peste măsură că pierduse fata. A tras asupra mea. Dacă vrei fata. Du-te la șeic și interesează-te de trecutul ei. Nu este fata lui!

— Cum, nu este fata șeicului?

— Nu.

— Atunci cine este?

La această întrebare, Malbin a întrezărit o rază de speranță. Era cu neputință să își salveze viața dacă spunea tot. Nu era atît de naiv ca să creadă că acest sălbatic ar avea muștrări de conștiință cînd l-ar ucide.

— După ce o găsești îți voi spune, spuse suedezul, dacă îmi vei cruța viața și vei împărți cu mine recompensa. Altfel, nu vei ști niciodată, pentru că numai șeicul știe secretul ei, iar ție nu îți va spune nimic. Iar fata habar nu are de originea ei.

— Te voi cruța dacă tot ce spui este adevărat, îi făgădui Korak. Acum plec la șeicul arab. Dar dacă fata nu este acolo, mă întorc și te omor. Iar în legătură cu cealaltă informație pe care o mai ai, dacă fata trebuie să știe, găsesc eu un mijloc de a te cumpăra..., dacă găsesc fata.

Privirea lui Korak și felul în care a pronunțat cuvîntul „cumpăra”, nu îl liniștiseră deloc pe Malbin. Dacă nu găsea un mijloc de scăpare din această situație, diavolul din fața lui îi va smulge taina și îl va omorî. Acum tot ce dorea el, era ca acest tînăr sălbatic alb să plece și să-și ia și afurisitul de elefant cu el. Masivul animal parcă îi stătea în spinare, dar mai ales ochii acestuia îl îngrozeau, pîndindu-i fiecare mișcare. Korak a intrat în cortul suedezului ca să se încredințeze că fata nu este acolo. De îndată ce tînărul a intrat în cort, Tantor, cu privirile ațintite asupra lui Malbin, s-a apropiat amenințător de hamac. Ochii elefantului nu sînt foarte ageri, dar animalul avea anumite bănuieli asupra acestui alb, cu barba galbenă.

Și-a întins trompa spre el, ca un șarpe gros, iar Malbin s-a ghemuit și mai mult în fundul hamacului. Trompa sensibilă a animalului a început să îl pipăie pe Malbin, din cap pînă în picioare. Deodată, Tantor a scos un muget teribil. Ochii cei mici i-au scînteiat. L-a recunoscut pe vînătorul, care cu ani în urmă i-a împușcat

perechea. Elefantul nu uită și nu iartă niciodată. Malbin a înțeles după expresia de ură de pe figura animalului, că i s-a apropiat sfârșitul. A strigat după Korak, cât a putut de tare:

— Ajutor! Ajutor! Mă omoară bestia!

Korak a ieșit în fugă din cort, tocmai când trompa furiosului elefant s-a încolăcit în jurul victimei sale, iar peste o secundă, hamacul, copacul și omul au fost ridicate deasupra capului lui Tantor. Korak s-a repezit la animal, comandându-i să pună prada jos. Dar să oblige rîul să curgă în direcție opusă era la fel de greu ca să îl oprești pe Tantor din răzbunarea sa. Enormul elefant s-a întors repede cu spatele la cort și cu agilitatea unei feline l-a trîntit pe Malbin la pămînt, punînd un picior pe pieptul lui. Imediat îl străpunse cu unul dintre colții săi, ridicîndu-l în aer.

Cînd s-a convins că în acel corp nu a mai rămas scînteie de viață, s-a întors și l-a prins din nou cu trompa. Ceea ce fusese odată Sven Malbin a fost aruncat cu forță în pădure, ca ceva nefolositor. Korak a privit această tragedie pe care bucuros ar fi oprit-o. Nu îl simpatiza pe suedez deloc. Chiar îl ura, dar voia să știe taina fetei și nu avusese intenția să îl omoare. Acum secretul lui Meriem era pierdut pentru totdeauna, în afară dacă nu l-ar fi putut obliga pe șeic să vorbească. Dar știa că o asemenea șansă era foarte mică. A încălecat pe Tantor de parcă nu ar fi fost martor la această scenă crudă de răzbunare și îi făcu semn să se îndrepte spre rîu. Ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, elefantul l-a ridicat pe tînăr, așezîndu-l blînd pe spinarea sa lată.

Din adăposturile lor, oamenii lui Malbin au fost martori la uciderea stăpînului lor. Acum se uitau cu ochii holbați cum ciudatul războinic alb, s-a urcat pe gîtul enormului animal, dispărînd în junglă, tot pe acolo pe unde venise.

CAPITOLUL XXVI - Moartea șeicului

Șeicul se uita încruntat la omul pe care arabii săi l-au adus de la drumul spre nord. Trimisese o ceată de călăreți după Abdul Kaimac, iar acum era furios că în locul tînărului fugar, i s-a trimis un englez rănit și probabil sărac. De ce nu l-au omorît acolo unde l-au găsit? Cine știe ce nenorocit, fără un ban, mai este și acesta, care a ajuns în ținuturile sale și s-a rătăcit. Desigur că nu va avea nici un câștig. Șeicul s-a uitat la Baynes cu o căutătură furioasă.

— Cine ești? a întrebat arabul, în franceză.

— Sînt Morison Baynes din Londra, i-a răspuns captivul.

Numele părea să aparțină unui om onorabil, iar bătrînului șeic i-a trecut prin cap imediat posibilitatea încasării unei recompense mari. S-a schimbat imediat la față și în felul de a se purta și vorbi:

— Ce cauți pe furiș în ținuturile mele? L-a întrebat pe englez.

— Nu am știut că ești stăpînul Africii, răspunse Baynes. Dar eu caut o fată care a fost furată de la locuința unui prieten de-al meu. Hoțul m-a rănit și am fost purtat de o barcă în josul rîului. Acum mă întorceam spre tabăra lui, cînd oamenii tăi ma-au prins.

— O fată? s-a interesat șeicul. Nu este cea de acolo? arătă el cu mîna spre stînga, către un tufiș de lîngă gardul de apărare.

Morison s-a uitat în direcția indicată și a rămas mut de uimire. La umbra tufișului, cu spatele la el, ședea Meriem.

— Meriem! a strigat el, ridicîndu-se și pornind spre ea.

Însă unul dintre oamenii șeicului l-au apucat de un braț, smucindu-l. Auzindu-și numele, fata și-a întors capul.

— Morison! a strigat ea.

— Taci și stai unde ești a răcnit șeicul.

Apoi i s-a adresat lui Baynes:

— Așadar tu ești cîinele de creștin care a furat-o pe fiica mea?

— Fiica ta? a exclamat Baynes. Ea este fata ta?

— Da, este fiica mea, mîrîi arabul, dar nu este pentru necredincioși. După cîte ai făcut ai merita să mori. Dar dacă ai cu ce să îți răscumperi viața, sînt gata să te cruț.

Baynes era încă sub impresia surprizei produse de vederea neașteptată a fetei, în această tabără de arabi murdari, pe cînd el credea că ea este prizoniera lui Hanson. Oare ce s-a întîmplat? Cum de a scăpat de suedez? O luase acest arab cu foița sau a scăpat singură și a venit de bună voie la casa omului care îi zicea „fiică”? Ar fi dorit foarte mult să schimbe o vorbă cu ea. Dacă ea era în siguranță în acest sat, el nu putea decît să îi facă rău, înfruntîndu-l pe șeic cu o încercare de a o duce înapoi la ferma lui Buana.

Morison nu se mai gîndea să o ducă la Londra pe fată.

— Ei, ce zici? a întrebat șeicul.

— Scuzați, mă gîndeam la cu totul altceva. Da, desigur, sînt gata să îți plătesc. Cît fac? Și cît crezi că valorez eu?

Șeicul a spus o sumă destul de mare. Dar totuși nu așa de mare la cît se așteptase Morison Baynes.

— Bine, suma este cam mare, a răspuns tînărul englez, dar văd că nu am încotro. Cînd și cum vrei să îți

plătesc?

De fapt, Morison era gata să promită orice sumă, chiar dacă ar fi depășit posibilitățile sale financiare, pentru că nu dorea să dea nici un ban. Acceptînd însă cererea șeicului, se gîndea că în timp ce vor sosi banii de răscumpărare, va găsi prilejul de a o elibera pe Meriem, dacă și ea, bineînțeles, dorea să fie liberă. Era firesc să se gîndească și la această alternativă, pentru că arabul spusese că este tatăl ei și nu știa care ar fi fost reacția fetei la o propunere de evadare împreună. Dar după toate aparențele, era imposibil ca această fată frumoasă să prefere să rămînă în satul acela primitiv, în loc să se întoarcă în civilizație, în locurile luxoase și ospitaliere pe care Morison i le promisese că le va vedea. S-a gîndit cu rușine la rolul pe care l-a avut în această evadare nefericită.

Gîndurile i-au fost însă întrerupte de șeic, care i-a arătat scrisoarea către consulul englez din Alger. Baynes a obiectat că va trece un an pînă să vină banii, însă arabul s-a opus ideii de a trimite un sol la cel mai apropiat oraș de pe coastă și de acolo să se ia legătura telegrafic cu banca unde Morison avea banii. Șeicul era foarte prudent. Știa că acest procedeu este cel mai bun, pentru că a mai folosit această legătură cu Europa. Celelalte planuri nu erau de încredere pentru că nu le-a verificat. Nu era nici o grabă. El putea aștepta după bani, un an sau chiar doi. Dar era sigur că nu va trebui să aștepte mai mult de șase luni.

S-a întors către arabul care îl păzea pe Morison și i-a atras atenția asupra cîtorva lucruri. Baynes nu înțelegea limba arabă, dar șeicul a arătat deseori spre el și și-a dat seama că el este în miezul problemelor pe care bătrînul le discuta cu santinela. Arabul i-a făcut semn să îl urmeze, iar Baynes s-a uitat la șeic, cerînd din ochi confirmarea că poate pleca. Acesta a dat din cap, iar

Morison a fost dus către o colibă de indigeni, care se afla lângă corturile din piele de capră de la marginea satului. Santinela l-a împins în interiorul prost luminat și cu mirosuri urâte, apoi a ieșit. A chemat doi negri, care stăteau întinși la soare.

Cei doi au venit repede și după o scurtă discuție cu arabul, l-au legat pe captiv, de mâini și de picioare. Englezul a protestat, dar nimeni nu înțelegea ce spunea. După ce l-au legat, cei trei s-au retras. Morison a început să se gândească la viitorul teribil ce îl așteaptă, în timpul atîtor luni de zile, pînă cînd prietenii lui vor afla ce s-a întîmplat cu el și unde se găsește, iar apoi vor trimite banii de recompensă.

Este drept că spera să trimită banii cît mai repede. Ar fi plătit bucuros cu toată averea sa, numai să fie scos din acele locuri groaznice. La început, a avut intenția să telegrafieze băncii să nu trimită bani, ci să roage autoritățile engleze să trimită o expediție ca să îl salveze. Nasul lui nu era obișnuit cu astfel de mirosuri urâte. Iarba pe care era întins mirosea a transpirație, de la cei care au stat pînă mai înainte acolo. Prin colibă erau aruncate resturi de mîncare, dar și excremente. Dar asta nu era totul.

După cîteva minute de stat în acea poziție incomodă, a avut senzația a mii de înțepături și a unei mîncărimi pe mâini și pe gît. Era invadat de furnici și de alte insecte. S-a răsucit cum a putut, pînă a putut lua o poziție de ședere. Era îngrozit și scîrbit. Mîncărimea s-a întins repede pe întreg corpul. Totul semăna a tortură, mai ales că avea mîinile legate. A tras mai tare de frînghia cu care era legat și a observat că poate lărgi nodul. Imediat s-a gîndit că va putea întinde frînghia pentru a se elibera.

A sosit și noaptea. Nimeni nu i-a adus nimic de mîncare sau apă. Se gîndea că arabii au crezut că va

supraviețui un an fără mîncare. Insectele au încetat să se mai plimbe pe el. Morison a crezut că pișcăturile acționează ca vaccin și nu va mai simți nimic a doua zi. S-a întins pe pămînt trăgînd de nodul cu care era legat. Dar iată că au apărut și niște șoareci. Dacă insectele era numai scîrboase, rozătoarele erau și obraznice. Treceau cu zecile peste fața lui, chițcăind și bătîndu-se. Unul mai curajos a început să îi roadă o ureche. Onorabilul domn Baynes a bombănit și a tras o înjurătură zdravănă, încercînd să se ridice. Șoarecii au fugit. Și-a tras cu multă greutate picioarele sub el și a reușit să se ridice în genunchi. Apoi, cu un efort aproape supraomnesc, s-a ridicat în picioare, unde a stat ca un om beat. Era transpirat peste tot.

— Dumnezeule, oare ce am făcut, ca să merit această soartă?

Aici s-a oprit. Ce a făcut? Deodată și-a amintit de fata care era probabil la cîțiva metri de el în acel sat blestemat. Primea ce merita! Dîndu-și seama de realitate a scrîșnit din dinți. Era hotărît să nu se mai plîngă de nimic. Deodată, a auzit vocile unor persoane care se certau într-un cort vecin. Una din voci era de femeie. Nu cumva era Meriem? Vorbeau probabil în arabă și el nu înțelegea nici un cuvînt. Timbrul vocii însă era al ei. A încercat să facă zgomot pentru a-i atrage atenția, că el este pe aproape. Dacă ca l-ar fi ajutat să se dezlege, puteau să fugă amîndoi. Dar oare ea dorește acest lucru? Acest gînd îl chinuia de cîteva ore. Nu știa care este poziția socială a fetei în acest sat. Dacă era cumva copilul favorit al puternicului șef, probabil că ea nu dorea să plece.

Trebuia să știe exact cum stau lucrurile. La reședința lui Buana, a auzit-o pe Meriem cîntînd deseori imnul regal al Mani Britanii, acompaniată la pian de

„Dragă”. Începu să intoneze acest imn, ridicînd treptat glasul. Auzi imediat vocea lui Meriem din cortul vecin.

— Adio, Morison! a strigat ea. Dacă Dumnezeu este bun cu mine, voi fi moartă pînă mîine dimineața, pentru că viața aici este mai rea decît moartea.

Baynes a auzit o voce supărată de bărbat, apoi niște lovituri surde, ca de o mică luptă. Bavnes s-a făcut alb ca varul. A încercat din nou să își rupă frînghia de la mîini. A reușit să își elibereze o mînă și imediat a scăpat de nodurile de la mîini. S-a aplecat și și-a desfăcut funia de la picioare, îndreptîndu-se spre ieșire. Avea de gînd să ajungă la Meriem Dar nu a făcut decît doi pași și un negru enorm i-a apărut în față.

La deplasare rapidă prin pădure, nimeni nu putea să îl întreacă pe Korak. După ce Tantor l-a depus pe celălalt mal. Tînărul și-a luat rămas bun de la credinciosul animal, pornind cît putea mai repede spre satul șeicului. Era deja noapte cînd a ajuns la gardul satului. Acum întăritura era mai înaltă și mai puternică, de cînd o salvase el pe Meriem din ghearele șeicului cel brutal. Însă nici o construcție făcută de mîna omului nu era un obstacol de netrecut pentru Korak.

Și-a scos funia de la brîu și a aruncat un laț peste unul dintre stîlpii gardului. Peste cîteva clipe era deasupra gardului, cercetînd din ochi întreg satul. După ce s-a asigurat că nu era nimeni în apropiere, a sărit pe pămînt, pornind în căutare. A trecut pe lîngă corturile arabilor, mirosind și ascultînd. A trecut prin spatele colibelor, căutînd un semn care să îi indice prezența fetei.

Umbla foarte ușor știind că nu trebuie să fie simțit de cîini. Javrele sălbatice ale arabilor nu l-au mirosit. Korak se strecura ca o umbră. Mirosul de tutun i-a dat de înțeles că erau niște arabi prin apropiere care fumau. Auzi și cîteva voci și un rîset Dar din partea opusă a

satului a auzit sunetele unui cântec foarte cunoscut, dar pe care nu l-a auzit de foarte mult timp: imnul regal englez.

S-a oprit. Oare cine putea să cânte acest cântec, într-un sat de arabi? Vocea îi era cunoscută. Era a tânărului englez pe care l-a lăsat pe malul râului și care a dispărut. Cântecul a fost oprit de o voce de femeie. Era Meriem! Imediat Korak s-a strecurat în direcția de unde au venit cele două voci. După ce a terminat cina, Meriem s-a dus la culcare în patul ei primitiv din colțul rezervat femeilor din cortul șeicului. Acel colț era despărțit de restul încăperii de un paravan de covoare persane. Acesta era colțul ei, pe care trebuia să îl împartă cu Mabunu. Nimic nu s-a schimbat de când plecase cu atîția ani în urmă. S-a întors în același cort, în același colț, lîngă aceeași negresă. După cîteva minute, șeicul a dat la o parte unul dintre covoare și a privit încruntat spre ea

— Meriem! a strigat el. Vino aici!

Fata s-a ridicat și a ieșit la lumină. Aici, interiorul era luminat de flăcările unui foc. Lîngă șeic, era fratele vitreg al acestuia, Aii ben Kadiu, care stătea turcește pe un covor și fuma. Șeicul era în picioare. Amîndoi bărbații au avut același tată, dar mama celui dintîi fusese o sclavă, o negresă de pe coasta de vest a Africii. Aii ben Kadiu era un bătrîn hidos. Pielea îi era aproape neagră. Nasul și o parte din obraz îi erau mîncate de o boală gravă. A ridicat capul spre Meriem și a rînjit. Șeicul a arătat spre Aii ben Kadiu și a spus:

— Eu văd că îmbătrînesc și poate nu voi mai trăi mult. Te-am dăruit fratelui meu, Aii ben Kadiu.

Acesta a fost întreg ceremonialul. Arabul s-a ridicat și s-a apropiat de fată. Meriem s-a dat înapoi îngrozită, dar Aii ben Kadiu a prins-o de mîină.

— Haide! l-a poruncit acesta.

Și a început să o tîrască din cortul șeicului, în cortul

lui. Șeicul rămas singur, a rîs în barbă:

— Cînd o voi trimite peste cîteva luni în nord, își zicea el, vor afla ei ce înseamnă să plătești pentru uciderea fiului surorii lui Amor ben Kadar

În cortul lui Aii ben Kadiu, Meriem îl ruga pe acesta să o lase în pace, dar fără nici un rezultat. Corcitură hidoasă a început să îi spună cuvinte dulci, dar cînd fata și-a arătat disprețul față de el, s-a înfuriat și s-a repezit la ea. De două ori a încercat să se elibereze și abia a reușit. Deodată a auzit vocea lui Baynes, intonînd cîntecul, care știa că este pentru ea. După ce i-a răspuns englezului, Aii ben Kadiu s-a năpustit din nou asupra ei. De data aceasta, a tîrît-o în spatele încăperii unde se găseau trei negrese, care se uitau la cei doi, cu seninătate și lipsă de interes. Furia și dezamăgirea lui Morison la vederea negrului au devenit o furie bestială, transformîndu-l într-o fiară sălbatică.

Scrîșni din dinți și s-a aruncat asupra potrivnicului său, trîntindu-l la pămînt. Baynes i-a pus mîinile în jurul gîtului și a început să îl strîngă puternic de gît. Negrul își căuta cuțitul de la șold. Degetele lui Baynes au înăbușit strigătul de alarmă pe care negrul ar fi dorit să îl dea. Însă a reușit să scoată cuțitul, lovindu-l pe englez în umăr.

Negrul a mai vrut să lovească o dată, dar Morison și-a desprins o mîină de la gîtul adversarului și pipăi pămîntul în jurul său, găsi o piatră pe care a apucat-o strîns și ridicînd-o deasupra capului, îl pocni pe cel de sub el. Negrul s-a înmuiat imediat, amețit. Baynes l-a mai izbit o dată și încă o dată. Apoi a sărit în picioare și a alergat spre cortul de unde a auzit vocea fetei. Dar înaintea lui a ajuns altcineva mai repede. Gol, înfășurat numai în pielea de leopard, Korak a ajuns pînă aproape de cortul lui Aii ben Kadiu

Arabul tocmai o împingea pe Meriem înspre un colț

al încăperii, când cuțitul lui Korak a spintecat pînza cortului. Sări înăuntru spre groaza celor de acolo. Meriem l-a recunoscut imediat. Inima a început să îi bată cu putere, la vederea celui pe care l-a visat de atîtea ori.

— Korak! a strigat ea.

— Meriem!

După acest schimb scurt de cuvinte, tînărul s-a aruncat asupra arabului uimit, în timp ce negresele au sărit de pe rogojini, țipînd cît le era gura de mare. Meriem a încercat să le împiedice fuga. Dar pînă să se întoarcă, femeile erau afară, prin deschizătura făcută de cuțitul lui Korak. Degetele lui Korak au mai strîns o dată gîtul hidosului Aii. Apoi s-a desprins de el și i-a înfipt cuțitul în inimă. Arabul a rămas mort pe pămînt. Korak s-a întors către fată, dar în același moment s-a ivit și un personaj plin de praf și de sînge.

— Morison! a strigat fata.

Korak s-a întors și s-a uitat la noul venit. Era cît pe aici să o mai strîngă o dată pe Meriem în brațe, uitînd cu totul de cele ce s-au petrecut de cînd nu o mai văzuse. Venirea tînărului englez i-a amintit scena din poiană, la care fusese martor și l-a cuprins o adîncă durere. Afară se auzeau zgomotele celor care au fost treziți de cele trei negrese. O mulțime de oameni alergau spre cortul lui Aii ben Kadiu. Nu mai era timp de pierdut.

— Repede! a strigat Korak, întorcîndu-se către Baynes, care abia își dădea seama dacă era în fața unui dușman sau a unui prieten.

— Fugiți spre gard! a continuat el, prin spatele corturilor. Luați funia mea, cu care puteți trece.

— Dar tu de ce nu vii cu noi? a întrebat Meriem.

— Eu mai rămîn, pentru că am o problemă de rezolvat cu șeicul.

Meriem s-ar fi opus, dar Korak a împins-o afară, prin tăietura cortului.

— Hai, fugiți! Le-a mai spus el.

S-a întors ca să înfrunte mulțimea care năvălea grămadă. S-a lupta cu toată forța, dar dușmanul era foarte numeros. A câștigat însă timp pentru ca cei doi să poată fugi în pădure. Lupta a durat câteva minute, dar fiind copleșit de numărul mare de inamici, Korak a fost prins și legat. A fost dus în fața șeicului. Bătrînul l-a privit câteva clipe, gîndindu-se ce tortură ar trebui să îi aplice acestui îndrăzneț, pentru a-și satisface furia și ura pentru această persoană din a cărei cauză a pierdut-o pe Meriem de două ori. Uciderea lui Aii ben Kadiu nu l-a afectat prea mult. L-a urît întotdeauna pe acest fiu de sclavă.

Lovitura pe care o primise atunci cînd Korak a răpit-o pe Meriem cînd ea era încă fetiță îi ațîța furia. Însă nu știa ce să îi facă acestui tînăr pentru a-și potoli supărarea.

În acest timp, dinspre pădure, s-a auzit sunetul scos de trompa unui elefant. Un zîmbet a apărut pe buzele lui Korak. Își întoarse ușor capul, iar de pe buzele sale a ieșit un strigăt foarte ciudat. Un negru l-a lovit imediat peste gură, dar nimeni nu a înțeles semnificația aceluia sunet.

În pădure, Tantor și-a ciulit urechile, la auzul vocii lui Korak. S-a apropiat de gard și și-a ridicat trompa pentru a adulmeca aerul din jur. A împins gardul cu capul, dar întăritura nu a cedat. În cort, șeicul a sărit în picioare și arătînd spre prizonierul legat, a dat un ordin unuia dintre oamenii de lîngă el.

— Ardeți-l! a dat el comanda. Legați-l repede de stîlpul din mijlocul satului!

Războinicii l-au ridicat pe Korak și l-au tîrît afară. L-au dus pînă la stîlpul care era în mijlocul satului. Era un stîlp înalt și gros. Acest stîlp nu era destinat arderii prizonierilor, ci servea numai la legarea acestora, pentru a fi bătuți pînă mureau în agonie. Korak a fost legat de

acest stîlp. Oamenii au început să aducă lemne uscate, pe care le-au îngrămădit în jurul lui. Șeicul s-a apropiat ca să vadă mai bine cum se va chinui prizonierul lui.

Korak nu a scos nici un sunet, nici chiar cînd s-au adus cărbuni, iar flăcările s-au ridicat în aer. A scos un sunet de chemare, asemănător cu cel scos mai înainte. Dincolo de gard, i-a răspuns elefantul. Bătrînul Tantor împingea zadarnic gardul puternic. Dar la auzul chemării lui Korak, precum și la mirosul de om, dușmanul său milenar, a fost cuprins de o furie oarbă împotriva acestei bariere puternice.

S-a dat înapoi cîțiva pași, s-a oprit și ridicîndu-și trompa a scos un strigăt puternic de furie. Aplecîndu-și capul, s-a repezit cu forța unei locomotive drept în gardul din față. Întăritura s-a îndoit și a sărit în bucăți, iar furiosul animal a intrat prin această spărtură. Korak a auzit zgomotul, dar știa că elefantul era foarte aproape. Oamenii din jurul focului au auzit și ei zgomotul, dar nu au crezut că cineva a putut intrat prin gard. Flăcările erau deja foarte aproape de Korak, cînd unul dintre băștinași a întors capul și a văzut enormul animal chiar lîngă el. A dat un țipăt și s-a ridicat. Tantor era deja în mijlocul lor, lovind cu trompa în dreapta și în stînga. Mergea drept spre foc. Șeicul a dat cîteva ordine, apoi a intrat în cort pentru a-și aduce carabina. Tantor îl prinse pe Korak cu trompa, ridicîndu-l cu stîlp cu tot.

Pielea sensibilă a lui Korak era deja puțin pîrlită iar elefantul simțind acest miros s-a grăbit să își salveze prietenul. În graba lui. Era să îl strîngă pînă să îl înăbușe. Ridicîndu-l pe Korak deasupra capului, elefantul s-a întors spre spărtura din gard. Șeicul a ieșit din cort cu carabina în mînă, alergînd spre elefant. A ridicat arma și a tras. Nu a nimerit însă. Înainte de a mai trage o dată, Tantor s-a repezit asupra lui, zdrobindu-l sub picioare, așa cum am călca noi pe niște furnici. Apoi s-a îndepărtat

ducându-și prețioasa încărcătură spre întunericul junglei.

CAPITOLUL XXVII - Cine este Buana?

Meriem, uimită de apariția lui Korak, pe care îl socotea de multă vreme mort, s-a lăsat condusă de Baynes printre corturi pînă la gard Aici, urmînd instrucțiunile lui Korak, englezul a aruncat frînghia peste un stîlp și s-a ridicat pînă deasupra gardului. Apoi a întins mîna, ca să o ajute pe Meriem.

— Vino, îi șopti el. Trebuie să ne grăbim.

Ea a făcut o mișcare de parcă s-ar fi trezit din somn. În spatele lor, a rămas Korak, luptîndu-se singur cu dușmanii. Korak al ei... Locul ei era deci lîngă acest tînăr sălbatic, cu care trebuia să lupte cot la cot. A ridicat capul, uitîndu-se la Baynes.

— Du-te! I-a spus. Du-te înapoi la Buana și adu ajutoare. Locul meu este aici. Oricum nu poți face nimic, dacă rămîi. Pleacă repede și adu-l pe Buana.

Fără să mai spună nimic, Baynes a coborît înapoi lîngă Meriem.

— Am venit cu tine, ca să te protejez, a spus el, arătînd spre corturile de unde fugiseră cu cîteva clipe în urmă. Știam că acest tînăr este destul de puternic, ca să îi țină în loc, pînă să putem fugi. Dar, eu ar fi trebuit să rămîn. Am auzit că i-ai spus pe nume și am înțeles cine este. El întotdeauna ți-a făcut numai bine, iar eu ți-am făcut numai rău.

Meriem a vrut să spună ceva, dar Baynes a continuat.

— Nu, nu mă întrerupe. Vreau să știi adevărul și să afli ce bestie am fost. Plănuiam să te iau la Londra, dar

nu doream să te iau de soție. Știu că merit disprețul tău. Dar pînă acum nu am știut ce este dragostea. Dar acum am mai aflat ceva: ce canalie și ce mișel am fost toată viața mea. Mă uitam de sus la toți și îi consideram inferiori pe cei care nu erau pe aceeași treaptă socială cu mine. Nu te-am socotit demnă să porți numele meu. Dar de cînd Hanson m-a înșelat și te-a luat la el în tabără, am trecut prin chinurile iadului și m-am schimbat în alt om. Acum mă simt în stare să vin lîngă tine, cu o dragoste sinceră și doresc să te iau de soție!

Adîncită în gînduri, Meriem a rămas tăcută cîteva clipe. Prima ei întrebare a fost:

— Cum de ai apărut în acest sat?

Atunci Morison Baynes i-a povestit tot ce s-a întîmplat din momentul cînd a aflat de la negrul lui Malbin despre întreg planul mîrșav al suedezului.

— Și mai spui că ești laș, zise ea, după cîte ai făcut ca să mă scapi de aici? Mai mult, trebuie să fi fost foarte curajos, cînd mi te-ai destăinuit, deși acest curaj este de altă natură decît de ce ai avut nevoie în confruntările tale cu dușmanii noștri. Eu nu aș putea iubi un laș.

— Cum, vrei să spui că mă iubești? a exclamat el încremenit, făcînd un pas spre ea, dorind să o ia în brațe.

Dar ea l-a îndepărtat ușor, de parcă dorea să îi spună că acest moment încă nu sosise. Nici ea nu a știut ce dorește în acele clipe. Ea credea că îl iubește pe acest tînăr, dar știa că ar fi fost nedreaptă față de Korak să iubească un alt bărbat. Însă dragostea pentru tînărul sălbatic era încă în stadiul în care a rămas cînd s-au despărțit: dragostea unei surori pentru fratele ei mai mare. Stînd așa la discuție, au auzit că zgomotele au încetat.

— L-au ucis, a șoptit Meriem îngrozită.

Această exclamație l-a trezit pe Baynes, amintindu-și de ce s-au oprit aici.

— Așteaptă puțin, a zis el. Mă duc să văd ce s-a întâmplat. Dacă este mort, nu mai putem face nimic. Dacă însă este viu, voi face tot ce pot pentru a-l salva.

— Să mergem împreună, se offeri Meriem. Hai!

În drumul lor spre colibe, au fost nevoiți să se trîntească de foarte multe ori, pentru a nu fi zăriți. Tot satul era în fierbere. Drumul de întoarcere spre cortul lui Aii ben Kadiu le-a luat mai mult timp decît fuga spre gard. S-au uitat prin crăpătura făcută de cuțitul lui Korak. Au intrat în cort, înaintînd încet spre ieșire. Au ridicat pînza de la intrare și au privit afară. Amîndoi au scos exclamații de surpriză. La vreo patruzeci de pași, l-au văzut pe Korak legat de stîlp, iar în jurul lui ardeau vreascuri uscate. Englezul a ieșit din cort și a luat-o în fugă spre foc. Dar în aceeași clipă a pătruns Tantor prin gard, împărțind moarte în dreapta și stînga. Mulțimea a fugit speriată, luîndu-l și pe Baynes în iureșul ei. Totul s-a petrecut într-o clipă, animalul dispărînd cu Korak în spinare. În sat era o învălmășeală nemaiîntîlnită.

Bărbați, femei și copii alergau care încotro să se ascundă. Cîinii fugeau schelălăind. Caii și cămilele se zbăteau în curele cu care erau legate. Vreo zece cai au trecut lîngă Baynes, iar acesta s-a gîndit imediat la prinderea a doi dintre ei. A căutat-o pe Meriem, dar fata era lîngă el.

— Ce bine ar fi dacă am prinde vreo doi cai, a strigat el.

Avînd aceeași idee, Meriem s-a îndreptat spre celălalt capăt al satului.

— Dezleagă doi dintre ei, îl sfătui Meriem și du-i la umbră, lîngă colibele acelea. Eu mă duc să aduc o șa sau chiar două. Pînă să poată răspunde ceva, fata a dispărut. Baynes a prins doi cai, pe care i-a dezlegat de ceilalți. A dus caii într-un loc liniștit. Aici a așteptat cîteva minute, care i s-au părut ore întregi. Fata a venit cu două șei, pe

care le-au prins repede pe cai. Acum puteau vedea cum arabii și negrii încep să se adune în jurul focului, după sperietura ce au tras-o cu elefantul. Au început să prindă animalele fugite. Fata a sărit pe cal.

— Grăbește-te! a strigat ea. Trebuie să mergem! Treci prin spărtura făcută de Tantor prin gard.

De îndată ce l-a văzut suit pe cal, a dat pinteni calului ei, pornind într-un galop nebun. Drumul cel mai scurt era drept prin mijlocul satului, dar tocmai acesta a fost ales de Meriem. Baynes era lângă ea. Atît de neașteptată a fost venirea celor doi albi călare, încît sătenii nu știau ce să creadă. Un arab i-a recunoscut și a tras un foc de armă, pentru a-i alarma pe ceilalți. Dar era prea tîrziu ca fugarii să fie ajunși din urmă. Meriem și Baynes au zburat prin deschizătura din gard, pierzîndu-se în întunerice, pe drumul ce mergea spre nord.

Ce s-a întîmplat însă cu Korak?

Tantor l-a dus departe, în adîncul junglei și nu s-a oprit pînă nu a simțit că a ajuns destul de departe. L-a depus pe Korak, care a început să se zbată pentru a scăpa de frînghia care îl strîngea foarte tare.

Elefantul stătea lângă el și era gata să distrugă orice ființă care ar fi încercat să se apropie de tînărul alb.

S-a crăpat de ziuă, dar Korak tot nu reușise să își dezlege nodurile puternice. Începea să se gîndească că va muri de foame și de sete, știind bine că Tantor nu este în stare să îl dezlege.

Noaptea, Baynes și Meriem călăreau spre nord în mare grabă, de-a lungul rîului. Fata îl asigurase pe Baynes că tînărul războinic este în siguranță cu Tantor.

Nici nu-i trecea prin minte că funia ar fi fost atît de strîns legată, iar Korak nu s-ar fi putut dezlega.

Baynes fusese rănit de un glonte tras de arabi și Meriem se grăbea spre reședința lui Buana, pentru a-l îngriji.

— După ce te duc acolo, îl voi lua pe Buana și vom pomi în căutarea lui Korak. Trebuie să vină și el la noi.

Au mers toată noaptea, tară să se oprească, iar pe la ora trei, când începea să se lumineze de ziuă, s-au întâlnit cu o ceată numeroasă de oameni, care veneau spre sud.

Era chiar Buana în persoană, împreună cu războinicii lui.

La vederea lui Baynes, englezul s-a încruntat, dar a așteptat să audă ce avea de spus Meriem, înainte de a da drumul la furia de care era cuprins.

Dar când fata a terminat de povestit, părea că uitase cu totul de Baynes, gândindu-se la altceva.

— Zici că l-ai găsit pe Korak? a întrebat el. L-ai văzut cu adevărat?

— Da. A răspuns fata, așa cum mă vezi acum tu pe mine. Te rog acum, să vii cu mine să îl regăsim!

— L-ai văzut și dumneata?

Întrebarea era adresată lui Morison Baynes.

— Da, domnule, răspunse acesta, l-am văzut foarte bine.

— Ce fel de om este, s-a interesat Buana. Cam ce vîrstă are?

— Cred că are vîrsta mea. Sau poate chiar mai tînăr. Este foarte puternic și bronzat.

— Dar ce culoare au ochii și părul?

Buana vorbea acum foarte repede, părînd extrem de nervos. Meriem i-a răspuns:

— Părul lui Korak este negru, iar ochii îi sînt căprui.

Buana l-a chemat pe șeful războinicilor săi.

— Condu-i pe ei pînă acasă, îi porunci. Eu mă duc mai departe în junglă.

— Ia-mă și pe mine, Buana, te rog! a strigat Meriem.

— Nu se poate!

— Dar știu că te duci să îl cauți pe Korak. Te rog, ia-

mă și pe mine, a insistat ea.

Buana s-a întors trist, dar ferm spre fată.

— Locul tău este lângă omul pe care îl iubești.

Apoi îi făcu semn războinicului să pornească spre casă.

Meriem s-a urcat din nou pe calul ei arab cu care venise din satul șeicului. Baynes avea deja febră mare și a fost dus pe o targă improvizată.

Buana s-a uitat puțin la ei, apoi a luat-o spre pădure. Meriem nu s-a mai întors să îl urmărească cu privirea. Călărea cu umerii lăsați în jos.

Buana a oftat.

O iubea pe Meriem de parcă ar fi fost fiica lui. Își dădea seama că Baynes și-a răscumpărat toate greșelile și nu avea nimic de obiectat, dacă fata îl iubea.

Însă nu îl credea pe Morison demn de ea, după câte s-au întâmplat.

S-a apropiat de unul dintre copacii cei groși din apropiere. Dintr-un salt a ajuns pînă la o creangă destul de solidă și s-a ridicat sprinten, cu mișcări agile, ca de felină.

S-a urcat apoi mai sus și a început să își dea jos din haine. Dintr-o geantă de vînătoare a scos o piele de căprioară, pe care a pus-o pe umeri, apoi a scos o funie încolăcită și un cuțit lung.

Pielea de căprioară era un fel de vestă, care îi atârna pe umeri. Funia și-a prins-o de umeri, iar cuțitul l-a înfipt la cingătoare.

A tras aer în pieptul său puternic și și-a dat capul pe spate. Un zîmbet i-a fluturat pe buze. A început să adulmece mirosurile junglei.

S-a aplecat și a sărit pe o creangă de mai jos luînd-o spre sud-est, îndepărtîndu-se de rîu.

Mergea repede, dar se oprea din cînd în cînd, ca să dea drumul la chemări puternice, apoi aștepta un

răspuns.

A înaintat astfel cîteva ore, pînă cînd înaintea lui, spre stingă, a auzit un răspuns la chemările sale. Era un sunet slab, dar distinct.

Un maimuțoi îi răspundea.

Un fior i-a trecut prin șira spinării, iar ochii i-au lucit. De pe buzele sale, a ieșit încă un strigăt de chemare, apoi a pornit mai repede în direcția sunetului pe care l-a auzit și care l-a făcut atît de fericit.

Korak s-a convins că nu are nimic de făcut decît să își aștepte moartea. Dacă rămînea în acele locuri, sigur că nimeni nu l-ar fi găsit ca să îl ajute.

Îi porunci lui Tantor să îl ridice din nou și să pornească spre nord-est. Știa că acolo va întîlni oameni, fie negri, fie albi.

Se gîndea ca Tantor să îl lase lîngă o așezare, pentru a putea fi găsit de cineva care să îl dezlege.

Aceasta era singura soluție, dacă nu dorea să moară de foame și de sete.

Tantor l-a pus din nou pe spatele lui lat, iar Korak a început să scoate sunete de chemare, sperînd că antropozii lui Akut sînt prin apropiere și îl vor auzi.

Akut ar fi fost în stare să îl dezlege. Mai făcuse așa ceva, cînd la Londra, rusul l-a legat de pat. Akut era în apropiere și i-a auzit chemările.

Dar mai era cineva care i-a auzit strigătele.

După ce Buana și-a trimis războinicii spre fermă Meriem a mers puțină vreme gîndindu-se la Korak. S-a oprit și i-a spus șefului războinicilor:

— Mă duc înapoi după Buana, a spus ea.

Negrul a dat din cap, arătînd că nu este de acord.

— Nu se poate. Buana mi-a poruncit să vă duc acasă deci acolo trebuie să mergem.

— Deci refuzi să mă lași să mă întorc? a întrebat fata.

— Da, a răspuns negrul hotărît, rămînînd mai la urmă, ca fata să nu încerce să fugă.

Meriem a zîmbit.

A trecut pe sub o creangă și deodată calul ei a rămas fără călăreț. Șeful negrilor s-a uitat peste tot și a cercetat pădurea în acea parte.

Fata nu era nicăieri.

Și-a răspîndit atunci toți oamenii prin întreaga pădure. A strigat-o, dar nu a primit nici un răspuns. A auzit însă de departe un rîs batjocoritor.

Meriem a alergat spre locul unde credea că este Korak: în adîncul pădurii, la răsărit de satul șeicului, unde știa că se adună elefanții

Mărgea tăcută, dar foarte repede. Nu se gîndea la nimic altceva decît la Korak și la cum îl va aduce la fermă.

Era de datoria ei să facă asta.

Apoi a început să îi fie frică. Probabil că i s-a întîmplat ceva și și-a reproșat că a vrut să îl ducă pe Morison la fermă, din cauza rănilor primite. Poate că tînărul războinic alb ar fi avut nevoie de ajutorul ei.

Nu au trecut decît trei ore de cînd s-a hotărît să se înapoieze, că a auzit strigăte de chemare ale maimuțelor antropoide. Nu a răspuns, ci a grăbit pasul.

Simți mirosul lui Tantor și a știut că este pe drumul cel bun. Nu a strigat, pentru că dorea ca venirea ei să fie o surpriză pentru Korak.

Deodată, în fața ei a apărut marele animal, avîndu-l în spate pe Korak, care mai era încă legat de stîlp.

— Korak! a strigat Meriem din frunzișul unui copac.

Tantor s-a întors ca fulgerul, l-a lăsat ușor pe Korak

Pe pămînt și s-a îndreptat spre fată cu gîndul de a o ataca. Korak a recunoscut vocea și a simțit că se înăbușe de emoție.

— Meriem! a strigat la rîndul lui.

Fata s-a dat jos din copac, fericită și a alergat să îl dezlege, dar Tantor a oprit-o amenințător, scoțînd un sunet de prevenire.

— Întoarce-te Meriem în copac!, i-a strigat Korak. Te va ucide!.

Meriem s-a oprit.

— Tantor, strigă ea la enormul animal, nu mă recunoști? Eu sînt mica Meriem, pe care o duceai în spate.

Dar elefantul a mîrîit amenințător, învîrtind neîncrezător trompa deasupra capului. Korak a încercat să îl potolească, poruncindu-i să se îndepărteze, pentru ca fata să se apropie și să îl dezlege.

Tantor nu dorea să îl părăsească.

Vedea în orice ființă omenească un dușman, bineînțeles în afară de Korak și credea că fata are intenția să îi facă acestuia vreun rău. Nu voia ca ea să se apropie de Korak.

Timp de mai bine de o oră, cei doi au încercat să îl determine pe elefant să se dea la o parte, dar nu au reușit.

Orice încercare era în zadar. Tantor era neclintit în hotărîrea sa de a nu lăsa pe nimeni să se apropie de Korak.

În cele din urmă, tînărul a avut o idee.

— Prefă-te că pleci, o sfătui pe Meriem. Întoarce-te pe partea cealaltă ca să nu te simtă elefantul. Îl fac eu să mă pună jos și îi poruncesc să mă lase singur. Imediat ce vezi că se îndepărtează, să vii repede să îmi tai frînghia. Ai la tine un cuțit?

— Da, am, a răspuns fata. Plec și cred că îl vom putea păcăli. Dar să nu fii prea sigur de reușită, pentru că aceasta este o stratagemă des folosită de animalele din junglă.

Korak a zîmbit la auzul acestor cuvinte, știind prea

bine că fata are dreptate. Meriem a dispărut după copacii groși ai junglei.

Elefantul a ascultat cum pașii ei se pierd, apoi a ridicat trompa ca să simtă mirosurile din jur.

Korak i-a comandat să plece. Tantor a ezitat o clipă, apoi s-a supus. Korak a auzit strigătul maimuțelor antropoide.

— Akut! În sfârșit! s-a gândit el.

Tantor îl cunoștea pe Akut și bineînțeles că îl va lăsa să îl dezlege. Korak a răspuns imediat la chemarea maimuțelor, fără să îi mai spună ceva lui Tantor.

Dintre două planuri, unul trebuia să reușească.

Au ajuns pînă la o poiană, unde Korak a știut că este apă. Era un loc potrivit pentru planurile sale, gîndind că are și o scuză față de animalul credincios.

I-a poruncit elefantului să îl lase la pămînt și apoi să meargă la izvor pentru a-i aduce apă în trompă.

Animalul l-a ascultat ca un copil cuminte și l-a așezat pe iarbă, dar s-a oprit cîteva clipe să asculte zgomotele din jur. După ce a constatat că totul este în regulă a pornit-o spre direcția apei, pe un drum pe care Korak îl știa cam de două sute de metri. Zîmbea în sinea lui cum a reușit să îl păcălească pe credinciosul elefant. Dar oricît de bine își cunoștea animalul, nu știa cîtă inteligență există în capul lui mare.

Pachidermul s-a îndepărtat, străbătînd încet poiana, spre partea unde era apa. Nu a făcut însă nici zece pași după ce a ieșit din raza vizuală a lui Korak, că s-a răsucit în loc, apropiindu-se cu băgare de seamă de margine pădurii, de unde putea vedea totul, însă nu putea fi observat. Elefanții au o fire bănuitoare. Îi era teamă și de acea femelă tarmangani care a mai încercat o dată să îl atace pe Korak.

Va rămîne acolo puțin, ca să se asigure că nu mai vine nimeni cu intenții dușmănoase și apoi se va îndrepta

spre apă. Dar ce bine că s-a oprit puțin! Uite-o pe femela aceea, cum se dă jos dintr-un copac și aleargă spre Korak.

Tantor a așteptat puțin ca să se convingă de direcția pe care a luat-o fata, apoi a așteptat ca distanța dintre ei să se micșoreze. Acum putea să o prindă și era sigur că nu îi va scăpa. Ochii lui mici scoteau scînteii. Coada era întinsă, semn de mare supărare. Abia se putea abține să nu scoată sunete furioase pe trompă.

Meriem era deja lîngă Korak, cînd elefantul zări în mîna ei un cuțit lung. Într-o clipă a ieșit din ascunzătoare și socotind sunete puternice, s-a năpustit asupra fetei.

CAPITOLUL XXVIII - Prințesa Meriem

Korak și-a dat seama imediat de pericol și a început să strige spre elefant. Dar totul era zadarnic. Meriem fugi cu toată viteza de care era în stare spre copacii de la marginea pădurii. Tantor, deși avea o greutate considerabilă fugea cu aceeași viteză. Korak zăcea întins și era martor la această tragedie și nu putea interveni.

O transpirație rece i-a acoperit întreg corpul. Inima parcă încetase să îi mai bată. Meriem s-ar fi putut urca în primul copac de la marginea pădurii, dar nu ar fi ajuns destul de sus pentru a nu fi prinsă de trompa lungă și puternică a pachidermului. Sigur că o va prinde și o va trînti. Korak știa ce urmează. După ce va arunca fata la pămînt, își va împlînta colții puternici în corpul ei delicat, sau o va călca în picioare, transformînd-o într-o masă de carne fără viață.

Era deja lîngă ea. Korak dorea să închidă ochii, dar nu putea. Își simțea gîtul foarte uscat și nu putea articula

nici un sunet. În întreaga lui viață nu a trecut prin momente de o asemenea spaimă. Niciodată nu a știut ce este groaza.

Numai zece pași îl despărțeau pe elefant de victima sa.

Dar oare ce s-a întâmplat? Ochii lui Korak erau gata să iasă din orbite, la apariția unei ființe ciudate, care sări de pe copacul în care dorea Meriem să se adăpostească și s-a oprit în fața elefantului enorm.

Era un alb uriaș, pe jumătate gol. Pe umărul lui atârna o funie tăcută colac, iar la cingătoare avea un cuțit lung de vânătoare. Alte arme nu avea. L-a înfruntat pe Tantor cu mâinile goale.

De pe buzele sale au ieșit niște sunete stranii, ca de comandă, iar marele animal a înțepenit pe loc. Meriem a sărit pe o creangă mai sus, punându-se la adăpost.

Korak a scos un suspin de ușurare, dar mirarea îi era din ce în ce mai mare. Își ținea ochii ațintiți asupra salvatorului lui Meriem, iar creierul lui a început să lucreze, aducând în fața ochilor săi imagini care l-au amuțit

Albul s-a apropiat mai mult de elefant și s-a pus chiar sub trompa acestuia. I-a mai spus câteva cuvinte.

Privirea sălbatică din ochii lui Tantor a dispărut. Străinul s-a îndreptat spre Korak. Meriem privea și ea la această scenă ca la o minune.

După vreo doi sau trei pași, străinul s-a oprit, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva, de ceva de care parcă uitase pentru un moment. S-a întors spre față.

— Vino aici, Meriem! a chemat-o blînd.

Fata l-a recunoscut și i-a strigat fericită:

— Buana! Buana!

Coborî imediat din copac și alergă după el. Tantor i-a făcut semn albului că se apropie cineva, privindu-l întrebător. Cîteva cuvinte bine alese l-a liniștit însă

imediat pe credinciosul animal. A mers împreună, pînă la locul unde zăcea Korak.

Ochii tînărului erau mari de mirare, cerînd parcă iertare. Dar era în acești ochi și o lumină de mulțumire, care venea din adîncul sufletului, față de miracolul întîlnirii cu aceste două ființe atît de dragi lui.

— Jack! a strigat uriașul, punîndu-și un genunchi lîngă Korak.

— Tată! se auzi un strigăt înăbușit de emoție de pe buzele lui Korak. Mulțumesc lui Dumnezeu că ai fost dumneata! Nimeni pe lume nu ar fi fost în stare să îl oprească pe Tantor.

În acest timp, Meriem a tăiat frînghia care era încolăcită în jurul lui Korak. Acesta a sărit în picioare, aruncîndu-se la gîtul tatălui său. Acesta s-a întors către Meriem.

— Mi se pare că ți-am spus să te întorci la fermă, zise el aspru.

Korak s-a uitat cu mirare la amîndoi. În adîncul inimii lui, dorea să o îmbrățișeze pe fată. Dar își aminti de celălalt bărbat, de tînărul englez elegant, care era atît de deosebit de el, un sălbatic din junglă.

Meriem s-a uitat în ochii lui Buana cu o privire rugătoare.

— Așa mi-ai spus, a zis ea încet și cu sfială dar locul meu este lîngă bărbatul pe care îl iubesc!

S-a întors spre Korak, în ochii căruia a apărut o lumină minunată. Era o lumină care nu i-a mai apărut niciodată în ochi și care nu îi va mai apare niciodată. „Omorîtorul” s-a îndreptat spre ea cu brațele deschise, dar s-a lăsat pe un genunchi în fața ei și i-a apucat mîna. I-a sărutat mîna cu același respect cu care ar fi sărutat mîna reginei.

Un muget furios i-a făcut pe toți trei să se întoarcă. Tantor era nedumerit de toate cîte i s-au întîmplat, dar

mai ales de apariția din junglă, din spatele lor. O maimuță antropoidă uriașă s-a ivit de după un copac.

Recunoscându-i pe toți a sărit în sus de bucurie. În spatele lui au apărut vreo douăzeci de maimuțoi, la fel de fioroși. Antropoidul a alergat spre ei, strigând în limba lui primitivă:

— S-a întors Tarzan! S-a întors regele junglei!

Era Akut, care a început imediat să își manifeste bucuria, sărind în jurul celor trei albi. Alți oameni nu ar fi înțeles ce înseamnă aceste sunete și acest dans ciudat, dar pentru Korak, Meriem și Tarzan însemnau omagiile aduse de regele tribului de maimuțe unui rege cu mult mai mare decât el.

Ceilalți antroipoizi s-au molipsit de bucuria conducătorului lor, întrecându-se în salturi cât mai înalte, scoțând în același timp și cele mai înfiorătoare urlete. Korak a pus cu dragoste o mână pe umărul tatălui său.

— Nu există decât un Tarzan pe lume, a zis el și nici nu va mai exista unul ca el!.

Două zile mai târziu, au ajuns toți trei la marginea cîmpiei, de unde se vedea deja ferma. De pe coșul bucătăriei ieșea un fum negru, cu un miros îmbietor. Tarzan al maimuțelor s-a îmbrăcat în hainele sale europene pe care le-a ascuns într-o scorbură. Korak nu dorea să apară în fața mamei sale pe jumătate gol, ca un sălbatic din junglă.

Tatăl lui s-a dus înainte după cai și niște haine. Meriem a rămas lângă Korak, spunând că nu dorește să îl părăsească pe tânăr, de teamă ca acesta să nu se răzgândească și să nu dorească să se ducă la fermă. „Dragă” l-a întâmpinat pe Tarzan la poartă, cu priviri întrebătoare și pline de îngrijorare, mai ales că nu vedea pe nimeni care să îl însoțească pe soțul ei.

— Unde este ea? a întrebat cu vocea tremurîndă. Războinicii mi-au spus că nu a dorit să îți asculte sfatul și

a fugit înapoi în junglă, lăsându-i singuri. John, nu aş suporta să o pierd şi pe ea.

Lady Greystoke a început să plîngă, punîndu-şi capul pe pieptul soţului ei, unde de atîtea ori a găsit liniştea şi îmbărbătarea de care avusese nevoie de atîtea ori în momentele grele din viaţă.

Lordul de Greystoke i-a ridicat capul, uitîndu-se în ochii ei trişti, în timp ce faţa lui iradia de fericire.

— Ce este, John? a strigat ea. Văd pe faţa ta că ai veşti bune, dar nu mă mai face să aştept.

— Vreau să fiu sigur că vei putea rezista celor mai bune veşti pe care le-am primit noi vreodată.

— Fericirea nu ucide niciodată! a strigat ea. Ai găsit-o deci?

Nu avea curajul să spere la ceea ce i se părea că ar fi imposibil.

— Da Jane, zise el cu vocea înecată de emoţie. Am găsit-o pe ea dar şi pe... el.

— Unde este el? Unde sînt ei?

— I-am lăsat la marginea pădurii. El nu doreşte să îl vezi dezbrăcat, numai cu pielea de leopard pe el. M-a rugat să îi aduc nişte haine civilizate.

Lady Greystoke a bătut fericită din palme şi a început să alerge spre casă.

— Stai puţin! Am aici toate hăinuţele lui. Le-am păstrat intacte. Îţi aduc un rînd de haine de-ale lui, imediat.

Tarzan a început să rîdă şi i-a spus.

— Singurele haine care i s-ar potrivi sînt ale mele, dar cred că şi acestea ar fi prea mici. Copilaşul tău a crescut, dragă Jane.

Peste o jumătate de oră, Korak „Omorîtorul”, venea călare spre fermă, să se întîlnească cu mama lui. Se întîlnea cu mama lui scumpă, a cărei imagine nu i s-a şters din inimă. S-au îmbrăţişat cu multă dragoste.

Fericita femeie s-a întors apoi către Meriem, cu o expresie de milă, care a înlocuit fericirea din ochii ei.

— Copila mea, spuse ea, în mijlocul fericirii noastre, este ceva care te va mîhni foarte mult. Domnul Baynes nu a rezistat rănilor și a murit

— Îmi pare foarte rău, a spus fata simplu. Mi-a făcut mult rău, dar și-a răscumpărat toate greșelile. Credeam numai că îl iubesc. La început m-a fascinat, pe urmă i-am respectat curajul, mai ales forța cu care a reușit să își mărturisească păcatele. Am admirat întregul său comportament curajos. Dar nu l-am iubit cu adevărat. Nu am știut că iubesc pînă nu am aflat că fiul dumneavoastră trăiește.

Zicînd aceste cuvinte s-a întors spre Jack, zîmbind fericită. Lady Greystoke s-a uitat la fiul ei, la cel care va deveni lordul de Greystoke.

Nu s-a gîndit nici o clipă la deosebirile sociale dintre un lord englez și o simplă fată din Africa, a cărei origine era necunoscută. Dorea doar să știe dacă și fiul ei o iubește pe această orfană arabă.

Privirile lor i-au confirmat gîndurile. Apoi cei doi tineri s-au îmbrățișat și i-au îmbrățișat și pe lordul și lady de Greystoke.

— Acum a spus lady de Greystoke, am și o fată.

Pînă la cea mai apropiată misiune creștină erau cîteva zile de parcurs, așa că au așteptat cîteva zile la fermă, pentru a se odihni și pentru a se pregăti pentru un drum foarte lung. După nuntă s-au gîndit să se ducă pînă la un port de pe coastă și apoi cu vaporul pînă în Anglia. Aceste zile au fost cele mai fericite și pline de bucurii din viața lui Meriem.

Nici nu își putea închipui însă minunățiile care o așteptau în lumea civilizată. Au ajuns după mai multe zile de mers pînă la un port de unde au luat vaporul spre casă. Acest vas uriaș și oceanul întins o umpleau pe fată

de admirație.

Apoi zgomotul și învălmășeala de la Londra au copleșit-o. La început i-a fost chiar frică de marele oraș. Dar s-a obișnuit foarte repede. Se aflau deja de o săptămână la Londra, când lordul de Greystoke a primit o veste de la vechiul lui prieten Artigny. Era de fapt o scrisoare de recomandare adusă de un oarecare general Armand Jacot. Lordul de Greystoke își amintea de acest nume, pe care l-a zărit de multe ori prin paginile ziarelor. Acest Jacot, de fapt prinț de Cadrenet, era un republican înfocat, care nu își purta titlul nobiliar, care aparținea familiei sale de patru sute de ani. Dorea să fie considerat ca ori ce cetățean onest. Deseori el spunea:

— Nu există loc pentru prinți într-o republică!.

Lordul de Greystoke îl primi în bibliotecă pe acest om încărunțit în bătlăii. După câteva minute de discuții, între cei doi interlocutori s-a născut o stimă reciprocă.

— Am venit aici, a început generalul să explice, pentru că scumpul nostru amiral Artigny. Mi-a spus că nu există nimeni pe lume care să cunoască atît de bine vestul și centrul Africii ca dumneata. Te rog să îmi permiți să iau toată istoria mea de la început. Acum cîtiva ani. Fiica mea a fost furată de arabi, în timp ce eu îmi făceam serviciul în Legiunea Străină din Algeria. Am făcut tot ce am putut, cu bani și relații, să o găsesc. Chiar și guvernul Franței s-a oferit să mă ajute financiar și cu trupe, pentru a o regăsi. Fotografia ei a fost publicată în ziarele cele mai importante din Africa și Europa, dar nu s-a găsit nimeni care să o fi văzut din ziua cînd a fost răpită. Acum o săptămână a venit la mine un arab, care spunea că se numește Abdul Kaimac. Mi-a spus că a găsit-o pe fata mea și că mă poate duce acolo. M-am dus imediat la amiralul Artigny și acesta mi-a spus că locul descris de arab se găsește în niște locuri pe care dumneata le cunoști foarte bine și că nu de mult ai venit

de acolo.

— Ce dovadă a adus arabul că acea fată ar fi fiica dumneavoastră? a întrebat lordul de Greystoke.

— Niciuna, a răspuns generalul, așa că m-am gîndit că înainte de a organiza expediția să vin aici să ne consultăm. Acest individ nu are decît o veche fotografie a ei dintr-o tăietură de ziar, în care este dată recompensa pentru găsirea fetei. Mă tem că a găsit-o undeva și că îmi va arăta o fată albă, bizuindu-se pe faptul că au trecut atîția ani, iar eu nu aş mai fi în stare să îmi recunosc fata.

— Aveți fotografia aceea? s-a interesat lordul.

Generalul a scos un plic din buzunarul de la piept,

Din care a luat o tăietură de ziar, îngălbenită de vreme. Ochii bătrînului general s-au umezit de lacrimi uitîndu-se la fotografia fiicei lui, pe care a pierdut-o cu ani în urmă. Lordul de Greystoke a examinat fotografia cîteva secunde.

O expresie ciudată i-a apărut pe față. A luat clopoșelul de pe masă și l-a scuturat ușor. Un valet a intrat imediat.

— Spune-i soției fiului meu că o rog să fie atît de bună și să vină pînă în bibliotecă! a ordonat lordul.

Amîndoi bărbații au rămas tăcuți cîteva clipe. Generalul Jacot nu putea să își mai arate durerea și dezamăgirea pe care le-a simțit, văzînd cît de sumar s-a terminat această discuție cu lordul de Greystoke, în care și-a pus atîtea speranțe. Era hotărît ca de îndată ce tînăra doamnă va coborî, va găsi o scuză ca să plece. Peste cîteva minute a apărut și Meriem. Lordul de Greystoke și generalul Jacot s-au sculat politicos. Englezul nu a prezentat-o pe tînăra femeie, dorind să vadă efectul pe care îl are prezența lui Meriem asupra bătrînului general. Urmărea să vadă reacțiile celor doi. Generalul s-a uitat lung la Meriem, apoi la lordul de Greystoke.

— De cînd știi că este ea? a întrebat el cu un ton ușor de mustrare.

— De cînd mi-ai arătat fotografia ei, a răspuns englezul.

— Este ea!, a exclamat generalul Armand Jacot. Tremurînd de emoție. Însă ea nu mă recunoaște, dar bineînțeles că nu are de unde... Copila mea, eu sînt...

Dar ea l-a întrerupt, cu un strigăt de bucurie și a alergat spre el cu brațele deschise.

— Te cunosc! Te cunosc! Îmi aduc aminte foarte bine de tot! a strigat ea, strîngîndu-l la piept pe bătrînul ostaș.

Apoi au fost chemați și Jack și lady de Greystoke.

— Vezi că nu te-ai însurat cu o fată orfană dintr-un sat de arabi, a zis Meriem. Nu-i așa că totul este extraordinar?

— Ba tu ești extraordinară, a zis Jack. Eu m-am însurat cu mica Meriem, iar din partea mea poți fi arabă sau o tarmangani.

— Nu este de nici un fel de care ai spus, a zis generalul Jacot. Ea este o prințesă, după toate drepturile care i se cuvin!

SFÎRȘIT

CUPRINS

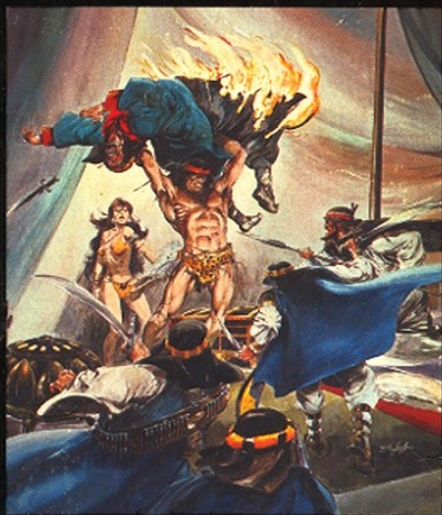
CAPITOLUL I - Cine este Ajax?.....	2
CAPITOLUL II - Un copil neastîmpărat.....	12
CAPITOLUL III - O dispariție misterioasă.....	20

CAPITOLUL IV - Crima de la hotel.....	32
CAPITOLUL V - Răzbunarea șeicului.....	42
CAPITOLUL VI - Un fiu vrednic de tatăl său.....	54
CAPITOLUL VII - Dezamăgirea lui Jack.....	66
CAPITOLUL VIII - O nouă decepție.....	75
CAPITOLUL IX - Un nou tovarăș.....	86
CAPITOLUL X - Răpirea fetei.....	96
CAPITOLUL XI - Primul fior de dragoste.....	104
CAPITOLUL XII - Noul rege.....	110
CAPITOLUL XIII - În captivitate.....	116
CAPITOLUL XIV - Unde este Korak?.....	126
CAPITOLUL XV - Fuga.....	135
CAPITOLUL XVI - O victorie zadarnică.....	144
CAPITOLUL XVII - O distracție periculoasă.....	152
CAPITOLUL XVIII - Proiectele lui Morison.....	162
CAPITOLUL XIX - O aventură nocturnă.....	171
CAPITOLUL XX - Uneltirile lui Hanson.....	184
CAPITOLUL XXI - O patimă veche.....	192
CAPITOLUL XXII - Urmărirea.....	201
CAPITOLUL XXIII - Curaj și ură.....	208
CAPITOLUL XXIV - Fotografia misterioasă.....	218
CAPITOLUL XXV - Un final neașteptat.....	229
CAPITOLUL XXVI - Moartea șeicului.....	238
CAPITOLUL XXVII - Cine este Buana?.....	248
CAPITOLUL XXVIII - Prințesa Meriem.....	258

THE SON OF Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

THE ONLY AUTHORIZED EDITION, COMPLETE AND UNABRIDGED

THE SON OF TARZAN

EDGAR RICE BURROUGHS

UNITED HOLDINGS GROUP CLASSICS